HAM ID ŞI KINZA

de

PATRICIA ST. JOHN

TRADUCERE DE IOAN STEFANCU

Titlul original: „Stars of Light" Scripture Union, Londra © 1953 by Patricia St. John Traducere de I. Ştefancu

Prefaţă

Vă rog să priviţi harta Africii de Nord! Vedeţi voi micul colţ nord-vestic al Marocului Spaniol? Acolo se întîlnesc apele Mării Mediterane cu curenţii apelor zgomotoase ale oceanului Atlantic, iar valurile spumegînde lovesc suprafeţele întinse de nisip, ce par nesfîrşite.

Ici şi colo este ridicat cîte un dig, iar sub protecţia acestuia, se aflâ cîte un orăşel. In rest, totul este regiune de ţărm singuratecă, care, mai întîi se înalţă spre dunele de nisip şi în cele din urmă spre munţi. Aceşti munţi se întind ca un lanţ impunător pînă spre coasta mediteraniană şi privesc mîndri în jos spre apa liniştită şi albastră! Unele dintre piscurile munţilor sînt foarte înalte! Pe versanţii acoperiţi cu pini şi tufe de ienuper, zăpada persistă pînă la începutul verii. O parte din aceşti munţi arată ca dealuri acoperite cu sălcii, cu vîrfuri stîncoase fără vegetaţie, la poalele cărora se întind grădini de pomi fructiferi şi păduri de măslini, între aceste păduri, se ghemuiesc satele: o fîntînă cu cumpănă în mijloc; de jur împrejur cîteva colibe de lut cu acoperişuri de paie, iar ca însemnare de hotar, tufe verzi de cactus.

Oamenii care locuiesc aici se numesc mauri (locuitori din Mauritania).

Religia lor este islamică sau (mahomedană) numită aşa după Mahomed profetul acestei religii.

Eu însumi locuiesc în oraşul în care Hamid a adus-o pe Kinza, şi un timp am trăit chiar în satul lor de baştină. Cunosc mulţi copii care au fost puşi în stradă de către mamele lor, pentru că acestea s-au recăsătorit. Soarta tristă a copiilor mici care nu erau doriţi şi pentru acesta erau aşezaţi undeva pe treptele caselor şi părăsiţi, şi viaţa jalnică a micuţilor orbi care erau închiriaţi de către cerşetori, eu ca misionară trebuia să le aud şi să le văd.

Cîţi oameni am îmtîlnit care au făcut călătorii lungi şi împovăvătoare ca să caute vindecare de bolile lor! Uneori, noi misionarii i-am putut ajuta.

Aşa dar, în povestea lui Hamid şi Kinza, sînt împletite într-un tot, o mulţime de îmtîmplări din viaţa băieţilor şi fetiţelor maure, din cercul meu de cunoştinţe.

Mai mult, nu pot acum să trădez! doar voi înşivă vreţi să citiţi povestea! Iar cînd în cele din urmă veţi pune cartea la o parte, nu vreţi să vă întoarceţi din nou cu gîndul la Hamid şi Kinza şi la numeroşii copii ce trăiesc în satele presărate pe munţi? Apoi vreţi voi să vă rugaţi pentru ei şi pentru misionarii care se trudesc să ducă lumina în întunerecul lor?

Vă mulţumesc!

Patricia St. John

într-o dimineaţă minunată de primăvară, o fetiţă mică coborî în fugă coasta dealului. Sărea sprintenă, desculţă, peste filimicele ce creşteau sălbatece. Jos în vale, departe pe pajiştile irigate, înfloreau prunii; aceştia priviţi de sus, arătau ca două panglici late de spumă albă de-a lungul rîului. Iezişorii peste măsură de curajoşi, se zbenguiau printre flori şi cocostîrcii tocmai începeau să-şi facă cuiburi pe acoperişurile de paie. întreaga natură era în activitate şi toţi copiii care trăiau risipiţi pe munţi, se lăsau molipsiţi de cheful primăverii; cîntau, dansau, şi se întreceau în fugă.

Rahma care fugise de-a lungul izlazului, ajunse dintr-o săritură pe cărare, şi începu să sară într-un picior, coborînd mai departe la vale. Avea şapte ani! Era mică de statură, pentru că rareori primea hrană îndestulătoare.

Tatăl ei vitreg şi soţia lui, n-o iubeau, şi cîteodată chiar o băteau. Hainele îi erau rupte şi trebuia să lucreze din greu ca şi o femeie căsătorită de prin alte părţi. Toate acestea împovărau frageda ei vîrstă, dar care, totuşi nu puteau înăbuşi bucuria, cînd pe neaşteptate se iveau ocazii ce-i produceau plăceri deosebite.

Astăzi, îi surîse norocul! Trebuia să păzească singură caprele, atîta timp cît fratele ei avea de mers cu mama lor într-o oarecare misiune misterioasă.

Două ceasuri întregi, sau mai bine, ea putea să fie liberă şi singură, doar în tovărăşia caprelor şi cocostîrci-

lor.
Două ore să te poţi juca în bătaia soarelui cu iezişorii!! Nimeni n-o s-o mai certe, sau s-o trimită cu sila la învîr-tit piatra de moară, sau să care pe umăr găleţi grele cu
apă. Trupul ei obosit, descătuşat de obligaţiile muncii Zilnice, se simţea aşa de uşor, ca o fîşie de nori; iar fili-micile, rîul sclipitor şi lumina soarelui clădeau în jurul ei o lume de aur, peste care viitorul oricît de trist ar fi părut el, n-ar fi putut să-şi arunce umbrele.
încă de departe, Rahma îl zări pe fratele ei. El voia să prindă o pereche de iezişori care fiind peste măsură de curajoşi, căutau să intre într-un lan cu grîu verde. Plăcuta primăvară, îi făceau pe iezi poznaşi de tot: Ei fugeau în toate direcţiile, în afară de cea bună; behăiau distraţi şi săreau în sus. Hamid paznicul lor, nu le lua în nume de rău toate acestea, căci şi el era atras să se joace cu ei. Rahma s-a întîlnit cu fratele ei, chiar cînd acesta întorcea iezii din grîu. Ochii ei negri străluceau, iar părul îi atîrna lucios în şuviţe nepieptănate, peste faţă şi ceafă.
Rîzînd şi strigînd împreună, ei mînară iezii pe păşunea unde era restul turmei. Aici, Hamid se întoarse spre soră-sa şi o privi mirat. Nu era obişnuit s-o vadă aşa veselă şi bine dispusă; - căci fetele de la ţară învaţă de timpuriu să păşească liniştit şi chibzuit - ele sînt totdeauna gata să asculte de oamenii mai în vîrstă şi cu experienţă. în afară de aceasta, Rahma avea deja şapte ani, şi era aproape «o femeie».
- De ce ai venit? O întrebă Hamid.
- Ca să păzesc caprele! Mama are nevoie de tine!
- Pentru ce?
- Nu ştiu! Tu trebuie să mergi undeva cu ea. Mama a plîns şi s-a uitat lung la surioara noastră. Poate că este
bolnavă!
Strălucirea din ochii ei, se stinse cînd îşi aminti de
lacrimile mamei sale prea iubite. Numai lumina soarelui şi libertatea, au lăsat ca gîndul la mama ei să treacă pe planul al doilea. Dar mama plîngea deseori cînd era singură cu Rahma, încît copila aproape că s-a obişnuit cu aceasta.
- Bine ..! - spuse Hamid - dar să ai grijă de capre! Aici ai un băţ!
Apoi, o luă în direcţia satului. Păşea voiniceşte, căci nu voia s-o lase pe mama lui să aştepte prea mult. Hamid însă, nu privea în jurul lui, şi nu sărea cum făcuse Rahma. Prea multe întrebări s-au trezit în el şi-1 frămîntau: De ce mama lui arăta aşa de îngrijorată în ultimul timp, ca şi cînd o povară tainică apăsa asupra ei? De ce părea că o ascunde pe surioara lui, îndată ce bărbatul ei, sau vreo femeie mai în vîrstă se aflau în apropierea lor? Desigur, atît ea cît şi bărbatul ei, n-au putut-o suferi niciodată pe micuţa! însă ei, ştiau doar că există. De ce atunci s-o ascundă? Da, mama lui îşi făcea griji chiar la faptul că Rahma se juca împreună cu ea! îndată venea şi le despărţea, trimiţînd-o pe Rahma în altă parte. Se temea oare de duhuri rele? îi era frică mamei de otravă? Hamid nu găsi nici un răspuns! Poate că astăzi, mama o să-i spună cîte ceva! Grăbi pasul.
Hamid, îşi aminti suspinînd, că înainte vreme în privirea mamei lui nu exista niciodată teama! Pe atunci, el locuia împreună cu Rahma şi cei trei frăţiori mai mici, lîngă părinţii lor iubiţi într-o căsuţă de lut, departe, jos în vale. De la o vreme însă, fraţii cei mai mici au început să tuşească şi să slăbească tot mai mult. Cînd a venit zăpada,- iar pîinea şi căldura au devenit tot mai neîndestulătoare, au slăbit şi mai mult; în cele din urmă, la intervale de cîteva săptămîni, au murit. Au fost înmormîntaţi toţi trei pe coasta răsăriteană a mun-telui. De acolo se vede răsăritul soarelui! Filimice şi mărgărite cresc pe mormintele lor. în timpul iernii a început şi tatăl să tuşească! Nimeni n-a ţinut cont de aceasta, căci un bărbat trebuia să cîştige bani pentru întreţinerea familiei. A continuat să meargă la lucru. în primăvară a arat ogoarele şi le-a însămînţat; într-o seară cînd a venit acasă, a spus că nu mai poate lucra. Pînă în toamna următoare a zăcut pe o saltea, devenind tot mai slab. Zahra, soţia lui, împreună cu Hamid şi Rahma au strîns grîul copt, iar pe cît le era posibil, se duceau la cules de spice ca să-şi poată întreţine familia. Aşteptarea de a se face mai bine, a fost zadarnică. El a murit, iar soţia lui încă tînără şi frumoasă, a rămas o văduvă săracă cu doi copii.
Au vîndut casa, caprele, găinile şi pămîntul, şi s-au mutat la bunica lor. Cîteva luni mai tîrziu se născu încă o surioară, şi odată cu ea, noi speranţe s-au întors în mica familie greu lovită de încercări. Ei au pus fetiţei, numele «Kinza» care înseamnă «Favorită». Niciodată n-a fost iubit şi îngrijit vre-un copilaş cu aşa

dragoste, în mod ciudat însă, ea nu se juca ca alţi copii de vîrsta ei. Niciodată nu-şi împreuna mîinile, sau să le întindă după ceva. Dormea mult, sau părea că sa uită în gol. Hamid se mira adesea, pentru ce buchetele de flori colorate pe care i le aducea surioarei lui, părea a nu-i produce nici o bucurie!
Cînd Kinza era în vîrstă de cîteva luni, mama primi o ofertă de căsătorie, pe care a acceptat-o imediat. Ea nu avea de lucru, şi nu avea nici bani să cumpere pîine
pentru copii. în felul acesta, familia s-a mutat în noul cămin. Nu era un cămin deosesbit de fericit, iar Si Mahomed, bărbatul, era deja căsătorit cu o femeie mai în vîrstă. Fiindcă aceasta n-a avut niciodată copii, el a dorit să aibă o a doua nevastă. împotriva lui Hamid, n-avea nimic de zis. Un băiat de nouă ani, putea să fie destul de folositor la păzirea caprelor. Nici împotriva lui Rahma n-avea nimic de zis; o fetiţă de şapte ani putea fi o mică slujnică folositoare! însă pentru ce ar fi fost bună micuţa lor surioară, asta nu putea el să priceapă. Aşa că, dorea să scape de Kinza. S-o dea de acasă! «Unele femei fără copii, ar dori cu bucurie să ia o fetiţă» - se gîndea el - «Şi mai ales, de ce să cresc eu copilul altui bărbat?»
Tînăra mamă, izbucni într-un plîns sfîşietor şi nu mai vru să presteze nici o muncă, pînă ce el nu-şi schimbă părerea. în cele din urmă, cu greu se învoi s-o reţină pe Kinza pentru un timp. De atunci, n-au mai fost schimbate nici un cuvînt cu privire la ea. Sau poate că în ulti-mile săptămîni s-a întîmplat ceva despre care Hamid şi Rahma nu ştiau nimic? Aceasta să fi fost cauza că mama veghea aşa de cu grijă asupra Kinzei? Avea vreo pricină să fie aşa de îngrijorată?
O voce îl trezi pe Hamid din gîndurile lui. O zări pe mama lui stînd sub un măslin bătrîn şi îndoit, ce-şi arunca umbra peste o fîntînă cu cumpănă. Avea cu ea două găleţi, pe care nu le-a umplut, iar Kinza era legată cu un ştergar de spatele ei. Părea a fi foarte grăbită! - Vino repede Hamid! Strigă ea nerăbdătoare. O, ce încet mergi! Ascunde găleţile în tufiş! Eu le-am luat cu mine, pentru cazul cînd Fatima m-ar fi întrebat unde
mă duc. Acuma vino repede!
- încotro mamă? întrebă băiatul mirat.
- Aşteaptă pînă ajungem la colţ!
Şi mama grăbi pasul prin iarba verde şi înaltă, în sus
spre munte.
- Am putea fi văzuţi de la fîntînă, şi să i se spună Fati-mei încotro am luat-o. Hai repede! Am să-ţi spun îndată!
Ei se grăbiră tot înainte, pînă au trecut dincolo de munte şi nu mai puteau fi văzuţi din sat. De aici, privirea cădea în altă vale. Mama se aşeză jos, dezlegă ştergarul şi luă fetiţa în braţe.
- Uită-te bine Hamid! Porunci ea, joacă-te cu ea şi
arată-i florile.
Hamid, privi feţişoara curios de neschimbată şi răbdătoare a surioarei lui! Ea nu-i răspunse la surîs, ci mai degrabă părea a privi undeva depărate, iar pe el nici nu-1 observă. Cu un sentiment de teamă, mişcă mîna brusc pe dinaintea ochilor ei, încoace şi încolo. Kinza nu clipi nici năcar o singură dată; rămase nemişcată.
- Este oarbă! Şopti el în cele din urmă, cu faţa palidă şi buzele uscate.
Mama dădu din cap şi se sculă in picioare.
- Da, este oarbă! Eu am observat de cîtva timp, însă am ţinut-o ascunsă de soţul meu şi de Fatima. Dacă ei ar afla despre aceasta, mi-ar lua-o în mod sigur! Ce le pasă lor de un copil orb al unui alt bărbat! Niciodată nu va putea lucra, nu se va căsători ...!
S-au ridicat şi porniră la drum. Lacrimile îi umpleau ochii în aşa măsură, că se împiedica pe drumul plini de gropi. Hamid o luă de braţ.

- încotro mergem, mamă? întrebă el din nou.
- La mormîntul sfîntului! Răspunse ea grăbind şi mai tare pasul acolo sus, în spatele dealului următor. Se spune că e un sfînt puternic care a vindecat pe mulţi. Fatima, niciodată nu mi-a dat ocazia să mă duc acolo! Acum ea crede că eu sînt dusă după apă! Am vrut ca tu să vii cu mine, pentru că este un drum singuratic şi mă temeam să mă duc singură.
Urcau muntele tăcuţi! Acolo unde păşuntile presărate cu flori dau în teren stîncos, într-o vîlcae, se găsea un mic cavou apărat de un tufiş ce-1 acoperea, iar tufişul era acoperit cu bucăţele de hîrtie murdară;

fiecare din aceste bucăţele de hîrtie, descriau o istorie a suferinţelor. Aici veneau bolnavii, întristaţii, cei fără copii, cei neiubiţi, şi îşi aduceau poverile lor la scheletul mortului. Apoi, toţi aceştia se întorceau iarăşi acasă, nevindecaţi şi nemîngîiaţi!
Mama, îşi aşeză fetiţa în faţa deschizăturii cavoului; Apoi se aplecă pe pămînt, se îndreptă iarăşi şi striga numele Dumnezeului despre care ea nu ştia nimic, şi a profetului Mahomed. Aceasta era ultima ei speranţă! în timp ce se ruga, un nor acoperi soarele, iar umbra rece căzu asupra copilului. Kinza tremura de frig, începu să plîngă şi pipăia după braţul ocrotitor al mamei. O clipă, femeia privi ca vrăjită la faţa copilului ei, apoi cu un suspin o ridică dezamăgită; Dumnezeu nu i-a ascultat ruga, Kinza era tot oarbă!
Drumul spre casă, l-au făcut în cea mai mare grabă. Era tîrziu! Soarele se ascundea în spatele munţilor! Cocostîrcii zburau clămpănind pe lîngă ei, ca nişte siluete întunecoase pe un fundal roşiatic.
11
Hamid era dezamăgit în adîncul inimii lui, şi revoltat faţă de strălucirea splendidă ce acoperea lumea! Filimicile sclipitoare, gingaşele fire de grîu, apusuri de soare înflăcărate ...! La ce folos toate astea? Surioara lui, nu le va putea vedea niciodată! Pe semne că Dumnezeu nu se sinchiseşte de asta, iar sfîntul cel mort, nu voia să mai ajute. Fetiţele mici, se pare că nu erau destul de importante pentru el!
Tăcuţi, au ajuns la fîntînă. Hamid scoase apă, dădu mamei sale găleţile, şi o luă spre cîmp ca s-o aducă şi pe Rahma cu caprele. Pe la jumătatea drumului s-au întîl-nit, căci pe Rahma o apucase frica de umbrele cre-scînde ale serii. Ea îşi vîrî mînuţa ei între ale lui Hamid, iar caprele care se întorceau bucuroase acasă, se împleticeau printre picioarele copiilor.
- Unde ai fost? întrebă Rahma.
- La mormîntul sfîntului! Ştii Rahma , Kinza este oarbă! înaintea ochilor ei, este mereu întunerec. De aceea mama a ţinut-o ascunsă. Fatima şi Si Mahomed nu trebuie să observe! Rahma, îngrozită se opri din mers.
- Oarbă? Repetă ea. Dar, cum e cu sfîntul? N-a putut-o face sănătoasă?
Hamid clătină din cap.
- Eu nu cred că sfîntul ăsta are vreo valoare! spuse el sfidător. Mama a fost la el cînd încă tata era bolnav şi tuşea, însă nu i-a folosit la nimic.
Cu toate astea, tata a murit!
«Este voia lui Dumnezeu!» Gîndi Rahma dînd din umeri, şi făcu un gest de deznădejde, de parcă ar fi vrut să spună: «Aici, noi nu mai putem schimba nimic!»
Strîns lipiţi unul de altul, pentru că sa făcea tot mai
12
întunerec, urcară dealul spre satul lor. Ochii caprelor, sclipeau ca nişte lanterne mici, verzui.
- Urăsc întunerecul! Şopti Rahma tremurînd de frig. Hamid îşi înălţă ochii spre cerul de un albastru închis ce atîrna deasupra ramurilor de măslini.
- Eu iubesc stelele! Răspunse el.
Cîteva minute mai tîrziu, trecură pe lîngă primele case din satul lor.
Prin uşile deschise, puteau privi ici şi colo cărbuni aprinşi în vase de pămînt, şi familii ce-şi mîncau masa de seară la lumina palidă a unei lămpi. Cînd se mai apropiară de căminul lor, puteau să audă de pe uliţă vocea mînioasă a Fatimei, femeia mai în vîrstă.
Zahra era tînără şi frumoasă, şi născuse deja şase copii. Nu e de mirare că prima femeie Fatima, care şi-a dorit să aibă un copil, acum îmbătrînită din cauza băuturii, să fie geloasă, s-o urască, şi să fie neliniştită din clipa de cînd cea tînără cu trei copii a venit în familie, îşi vărsa mînia prin aceea că toată ziulica stătea ca o regină cu picioarele încrucuşate pe o rogojină şi le mîna pe Zahra şi Rahma încoace şi încolo la treabă, ca pe nişte roabe. Astăzi, Zahra a reuşit să se strecoare neobservată, pentru că Fatima adormise. Din nefericire n-a dormit prea mult! Furioasă din pricina absenţei femeii tinere, trimise un copil din vecini să spioneze pe deal ca să afle pe unde o fi Zahra. Cînd aceasta sosi seara acasă cu găleţile cu apă, o găsi pe Fatima bine informată. - Tu creatură rea, leneşă şi falsă, tu ... - strigă Fatima
13
către ea - pe mine nu mă poţi păcăli! Dă-mi copilul! Vreau să văd cu ochii mei, de ce îl ascunzi mereu de mine, şi-1 tăinuieşti! Eu vreau să aflu pentru ce te-ai dus pe furiş la mormîntul sfîntului? Dă-mi-1 încoace,

îţi spun! Vreau să-1 văd!
Smulse micuţa, cu mîinile ei aspre, din braţele ocrotitoare ale mamei, şi o duse la lumină. Zahra neputincioasă, îşi lăsă braţele în jos cu un gest de disperare. Doar Fatima trebuia să afle odată, şi e bine că aceasta s-a întîmplat cu voia ei. Trista realitate nu putea fi ascunsă pentru multă vreme!
între timp ajunseră acasă şi Hamid cu Rahma. Speriaţi, cu ochii mari, se ghemuiră în locul cel mai întunecos al colibei. în timp ce Fatima trecea cu mîinile peste mădularele copilei, şi privea atentă faţa ei serioasă, o linişte ca de mormînt se aşternu peste tot. Hamid care-şi ţinea răsuflarea, devenise sensibil la cel mai mic zgomot, pe care înainte nu-1 băga în seamă, precum: rumegatul tihnit al boilor din grajdul de alături, foşnetul de paie cînd iezişorii se ghemuiau lîngă mamele lor, cîrîitul găinilor somnoroase de pe stinghie, etc.
în tăcerea încordată, deodată străbătu un hohot de rîs triumfător al femeii mai în vîrstă. Kinza, a cărei urechi erau deosebit de sensibile la zgomote tari şi voci furioase, scoase un ţipăt disperat. Fatima o ridică şi o aruncă înapoi în braţele mamei sale. - Oarbă! strigă ea, oarbă ca noaptea, şi tu ai ştiut! Tot timpul ai ştiut! Ai adus-o aici în casa bărbatului tău, ca să fie o povară pentru toţi! Niciodată nu va putea lucra, niciodată nu se va putea'«căsători; şi tu ai ţinut-o ascunsă ca să nu observăm! 'O, tu mincinoasa mincinoa-

selor! Soţul nostru trebuie să afle totul chiar în seara aceasta. Acuma scoală-te şi pregăteşte-i cina!
Iar către Rahma:
- Afîţă repede focul! După ce va fi mîncat bărbatul, o să vedem ce va avea de spus.
Fetiţa speriată, sări în sus şi se apucă de lucru; suflă cu foalele pînă ce ţîşniră flăcările din cărbunii aprinşi şi aruncau umbre sinistre pe pereţi. La rîndul ei, Zahra aşeză fetiţa cu mîinile tremurînde în leagănul de lemn ce atîrna de grindă, şi începu în grabă să piseze fasolele şi să le amestece cu ulei. Soţul ei era plecat la un vecin, şi putea să se întoarcă acasă în orice clipă.
Tocmai terminase treaba, cînd se auzi paşi energici pe cărare. După cîteva clipe, apăru în uşă un bărbat cu ochii negri, barbă lungă, neagră, şi o trăsătură aspră în jurul gurii. Era îmbrăcat cu o haină lungă din lînă de oaie, toarsă de casă, iar pe cap purta un turban alb. Nu-şi salută soţiile, nici copiii vitregi, ci se aşeză jos în faţa măsuţei, cu picioarele încrucişate şi pretinse să i se servească mîncarea.
Să nu fi observat oare privirea triumfătoare a Fatimei şi feţele speriate a Zahrei şi copiilor? în orice caz, nu scoase nici un cuvînt!
Zahra puse blidul fierbinte în mijlocul măsuţei şi familia se strînse în jurul ei. Linguri nu aveau, însă aveau pîine la masă, din care Zahra rupse două bucăţi mari pentru soţul ei şi pentru Fatima, şi trei bucăţi mici pentru sine, Hamid şi Rahma.
în timp ce-şi înmuiară cu toţii pîinea în castronul cu mîncare, murmurară: «îr numele lui Dumnezeu». Aceste cuvinte aveau mei» .rea să alunge duhurile rele

care ar fi fost posibil să pîndească prin apropiere. La amiazi cînd soarele strălucea, se mai întîmpla ca Rahma să rostească aceste cuvinte, însă seara nu le uita niciodată. Umbrele mişcătoare din colţurile întunecoase, o înfricoşau; îndată ce se aprindeau lămpile, duhurile rele i se păreau ca ceva real şi mult prea prin apropiere. în seara aceasta micuţa casă, în mod sigur era plină de duhuri rele: duhuri întunecoase de invidie, de mînie, de ură, de cruzime şi temeri. Iarăşi micuţa Kinza părea a le simţi în leagănul ei, căci gemea prin somn. Si Mahomed îşi încreţi fruntea
- Nu-mi place scîncitul ăsta! Ia copilul! Mîrîi el. Mama ascultă. Luă pruncul şi îl ţinu strîns la pieptul ei.
Fatima aşteptă pînă stăpînul casei termină de mîncat, apoi ridică mîna şi porunci cu o voce ameninţătoare:
- Dă-mi mie copila!
Zahra îi întinse fetiţa şi izbucni în plîns. Si Mahomed sări brusc în picioare. Nevestele lui puteau să se certe de cîte ori voiau (în această ţară femeile se ceartă mereu). însă el nu putea suporta aşa ceva în prezenţa lui. Toată ziua fusese la plug, şi era cu adevărat obosit.
- Ce s-a întîmplat? întrebă el.
- Ce să fie? grăi Fatima înţepată, în timp ce ducea fetiţa în faţa lămpii aşezînd-o în aşa fel, ca lumina să-i

cadă din plin pe faţă. Kinza nici măcar nu clipi şi nici nu dădu capul capul la o parate. Si Mahomed o privi îndelung.
- Oarbă! strigă Fatima, aşa cum făcuse şi mai înainte. Oarbă, oarbă, oarbă, şi Zahra a ştiut! Ne-a înşelat pe amîndoi!
- Nu, nu, plîngea Zahra cu sughiţuri, legănîndu-se în
16
dreapta şi-n stînga.
- Ba da ai ştiut, strigă bătrîna.
- Linişte femeilor! porunci bărbatul cu asprime. Din nou o tăcere adîncă domnea în coliba slab luminată. De frica ce-o cuprinsese, Rahmei i se făcu dintr-o dată frig, şi fără să fie observată se apropie de focul de cărbuni, aproape stins.
Tatăl ei vitreg cerceta cu atenţie faţa micuţă a Kinzei, lăsînd ca lumina lămpii să cadă mereu pe ea. pînă se convinse că prima lui nevastă dreptate. în cele din urmă spuse:
- Cu adevărat este oarbă!
însă temuta izbucnire de mînie, n-a venit. El îi dădu pe Kinza înapoi mamei sale, strînse din ochi şi îşi aprinse pipa lui lungă; trăgea cu nesaţ din ea, iar coliba se umplu de un fum gros, urît mirositor. După un timp, zise:
- Copiii orbi, pot fi buni aducători de venit! îngrijeşte bine copila! Ea poate să ne aducă mulţi bani!
- Cum ar putea? întrebă Zahra plină de frică, strîn-gîndu-şi şi mai tare fetiţa în braţe.
- Cu cerşitul! răspunse bărbatul. Desigur că nu putem noi înşine să mergem cu ea la cerşit, căci eu sînt un om respectabil! Sînt însă destui cerşetori care s-o închirieze, şi sînt bucuroşi să stea cu ea la piaţă. Oamenii au milă de copii orbi, şi sînt darnici faţă de ei. Eu cred că ştiu deja unul, care ar plăti bine ca să închirieze fetiţa cînd o să fie un pic mai mare.
Zahra nu îndrăzni să-1 contrazică nici măcar cu un cuvînt. însă Hamid şi Rahma, schimbară peste masă o privire lungă, revoltătoare. Ei ştiau la care cerşetor se
17
gîndea tatăl; era un bătrîn murdar şi zdrenţăros ce ştia să înjure îngrozitor. Acestui om să-i fie încredinţată Kin-za? In mod hotărît o să-şi bată joc de ea! Tatăl, cu ochii pe jumătate închişi, îi zări cum se privesc. Bătu răutăcios din palme, şi porunci:
- Mergeţi la culcare copii, repede!
Se ridicară în grabă amîndoi, şoptiră «noapte bună» şi se retraseră în cel mai întunecos colţ al odăii. Aici, de-a lungul pereţilor se aflau cîteva saltele de paie. Copiii se aşezară pe ele, se înveliră cu o pătură de lînă şi adormiră. Nu se dezbrăcară, nu se spălară, şi nici nu spuseră rugăciunea de seară. Dacă cineva le-ar fi făcut o asemenea propunere, cu siguranţă că li s-ar fi părut ceva nebunesc!
De ce se trezi Hamid în noaptea aceasta, n-ar fi putut spune căci de obicei dormea adînc pînă la răsăritul soarelui. De data aceasta însă, se trezi pe la ora două noaptea şi era treaz de-a binelea.
Lumina lunii pătrundea prin geam şi cădea de-a dreptul pe leagănul Kinzei, in care micuţa se răsucea neliniştită în somn.
Hamid alunecă uşor pe salteaua lui de paie şi se aşeză lîngă Kinza, în frumoasa împresurare de lumină argintie. Restul familiei, dormea în umbră. Certurile, conflictele şi suferinţa, erau stinse şi uitate. Hamid, legănă uşor fetiţa, şi mîngîie capul brunet al surorii lui, pînă ce i se descreţi fruntea; după care stătea liniştită cu o mînuţă întinsă pe pătură, ca şi cum ar fi căutat ajutor.
Hamid veghea copila cu o privire tristă. Dintr-o dată, în el se născu o dorinţă de ocrotire gingaşă. Dorea din toată inima să îngrijească de ea, să nu i se întîmple
18
nimic rău; hotărît ca toată viaţa lui s-o conducă prin întunericul ei, şi s-o ocrotească cu dragostea lui. O clipă i se umflă inima la gîndul mîndru de protector. îndată după aceasta însă, tresări dureros la gîndul că el însuşi era un copil, şi pe deplin sub autoritatea tatălui său vitreg. El era oricînd în stare s-o smulgă pe Kinza de la el, şi atunci dragostea lui era fără putere.
Oare nu exista o putere mai mare care ar fi putut-o ocroti, nici o lumină mai sigură care s-o călăuzească? Hamid nu ştia! Se aplecă cu gingăşie asupra Kinzei, o sărută, după care se furişă spre locul lui de dormit.

Peste faţa micuţă a Kinzei, alunecă un zîmbet; îşi vîrî două degete în gură şi dormi mai departe în leagănul luminat de lună. Era fericită ca o prinţesă mică în palatul ei.
Kinza cea oarbă stătea pe pragul colibei, ridicîndu-şi faţa spre soare. Astăzi era joi, şi în această zi, Kinza trebuia să lucreze. Avea doi ani şi jumătate şi după părerea lui Si Mahomed era destul de mare ca să-şi cîştige singură existenţa, ca şi ceilalţi membrii ai familiei.
Kinza sta liniştită şi răbdătoare, cu picioarele încolăcite sub ea şi mîinile împreunate în poală. Era încă devreme, şi Hamid care o conducea la locul ei de «muncă», era plecat cu vacile la păşune şi avea să se întoarcă în curînd. în timpul acesta, Kinza era liberă să se bucure de viaţă, şi făcea acesta în felul ei. Niciodată ea nu văzu soarele răsărind în spatele mun-

telui. însă cînd stătea în pragul uşii, constata că dintr-o dată o căldură plăcută o inunda, producîndu-i un sentiment de satisfacţie. îndată ce primele raze ale soarelui atingeau obrăjorul ridicat în sus în aşteptare, Kinza rîdea de bucurie şi-şi întindea mîinile ca după un prieten iubit. Apoi îşi împreuna iarăşi mîinile în poală şi rămînea aşa adînc mulţumită pînă ce îi era prea cald.
în scurta ei viaţă, Kinza fusese adesea bătută şi alungată de oamenii cărora ea le stătea în cale. Contactul cu soarele însă, n-a fost niciodată altfel, decît blînd, de aceea îl iubea aşa de mult.
Atîta timp cît era soare şi vreme frumoasă, Kinza, era în general fericită, şi fiindcă ea nu văzuse lumina niciodată în viaţa ei, nici nu-i ducea lipsa.
Existau multe lucruri plăcute pe care le putea simţi! De pildă erau braţele mamei sale cu căldura şi siguranţa lor, apoi braţele puternice ale fratelui ei; botişoarele umede ale iezişorilor. Apoi, mai erau soarele şi vîntul care-i treceau peste obraz. Cîteodată, putea să stea lîngă mama ei cînd alegea grîul. Atunci îşi umplea mîna cu boabele călduţe şi lasă să i se strecoare printre degete. Aceasta însemna cea mai mare plăcere pentru ea.
Existau de asemeni multe lucruri ce se puteau auzi: behăitul, cotcodăcitul şi mugitul locuitorilor micei gospodării ţărăneşti, şi urletul înfundat al pietrei de moară, ceea ce însemna pentru ea că mama este prin apropiere. Şi mai auzea zăngănitul vesel al găleţilor, ce anunţa întoarcerea Rahmei de la fîntînă, suflatul foale-lor şi pîrîitul cărbunilor în vatră, care promiteau pe curînd ceva de-ale mîncării. Cel mai frumos însă, i se părea Kinzei, tropăitul mărunt al caprelor care se întor-

ceau de la păşune, căci după ele venea Hamid; şi pentru Kinza, Hamid era cea mai minunată fiinţă de pe pămînd.
Ea cunoştea paşii tuturor membrilor familiei. în felul acesta îşi dădu seama şi de data aceasta că Hamid venea spre ea, după zgomotul deosebit pe care-1 făceau picioarele lui grele, pe pămîntul uscat. îşi întinse braţele şi scoase un strigăt de bucurie. Hamid o ridică în sus şi o legă strîns de spatele lui.
- Zi de piaţă, surioară! explică el. Ai mîncat ceva de dimineaţă?
Kinza dădu din cap. Cu vreo jumătate de ceas înainte, băuse o cănită de cafea neagră îndulcită şi mîncase o bucată de pîine neagră. Aceasta era cea mai gustoasă mîncare de dimineaţă pe care o cunoştea şi o servea cu toată plăcerea.
- Aşa dar, hai să plecăm! spuse Hamid, şi porniră amîndoi la drum. Pe cît era de mult posibil, mergeau pe sub umbra măslinilor, căci în timpul verii, pe la ora nouă soarele arde cu putere. însă prea curînd trebuiră să lase în urmă pomii cu umbra lor binefăcătoare. Drumul spre piaţă trecea prin lanuri de grîu coapte pentru seceriş; spicele se plecau în jos sub povara lor aurie, iar prin aer plutea mirosul adormitor al florilor de mac. Kinza care avea darul de a dormi cînd şi unde se întîm-pla, îşi plecă capul pe umerii fratelui ei, închise ochii, şi lăsă ca vîntul ce adia prin lanurile de grîu, să-i cînte «somn uşor». Chiar şi vacile ce păşteau de-a lungul rîu-lui, arătau somnoroase. Stăteau cu picioarele afundate în mlaştină pînă la genunchi, în timp ce muştele bîzîieau în jurul capetelor lor.

Astăzi înainte de masă, era multă lume pe drum. De fapt joia nu satul mergea la piaţă, ci piaţa venea în sat. Fiecare sat mai mare de primprejur, avea o zi anumită pentru piaţă în care toţi care aveau ceva de vînzare, treceau muntele şi-şi ocupau locul «moştenit» din piaţă. De pildă, satul lui Hamid se numea satul «Joia». De nenumărate ori, Hamid trebuia să se dea la o parte intrînd în lanurile de grîu, pentru a face loc la vreun

negustor impunător ce mergea călare pe cal, în timp ce soţia lui încovoiată sub o povară grea, se tîra în urma calului.
Cu cît se aparopiau mai mult de piaţă, cu atît circulaţia devenea mai anevoioasă. Iarba galbenă arsă de soare domina ţinutul. Pe ici şi colo, eucalipţii ofereau puţină umbră binefăcătoare. Vînzătorii stăteau pe pămînt cu picioarele încrucişate şi cu mărfurile clădite în faţa lor. Cumpărătorii îi înconjurau gălăgoişi din toate părţile .. Kinza ura piaţa! Nu suferea înghesuiala, îmbrînceala şi larma. Nu putea suferi praful ce-o făcea să strănute, şi muştele ce i se căţărau pe faţă şi o gîdi-lau, şi puricii ce-o pişcau de picioare. Cel mai mult însă, ura clipa cînd Hamid o părăsea şi o lăsa singură cu bătrînul cerşetor.
Pentru a uşura durerea despărţirii, Hamid a urzit un plan. în cursul săptămînii, Hamid cînd reuşea să obţină un bănuţ, fie prin cerşit, sau împrumut, sau chiar să şterpelească ceva bani atunci îi păstra pentru dimineaţa de joi. în drum spre piaţă schimba cu mîndrie bănuţul pe o bucată de bomboană verzuie, lipicioasă, împănată cu nuci. Să lingi aşa dulciuri, era pentru Kinza un deliciu.
22
Cu siguranţa unui vechi cunoscător al pieţii, Hamid îşi făcu loc prin mulţime. Se apleca, împingea, îşi folosea coatele pînă ajungea la petecul de nisip unde Kinza avea să stea lîngă bătrînul cerşetor. Hamid aranja în aşa fel ca să ajungă înaintea bătrînului. Kinza trebuia să aibă timp să-şi sugă bomboana ei verde, pe care în ascuns Hamid o subţia lingînd-o cu limba, şi aşa călduţă şi umedă cum era, i-o dădea surioarei lui. Ea o apuca cu mîna dreaptă, şi pe dată începea s-o lingă pe toate părţile. Ah ce mult îi plăcea ei această delicateţe!
Nu dură mult şi cerşetorul se apropie de ei, tîrîndu-şi picioarele. Era îngrozitor de murdar şi bătrîn, iar mantaua lui era numai din bucăţi, gata, gata să se desprindă una de alta. Avea cu el un fel de tobă mică în culori ţipătoare şi era garnisită cu clopoţei micuţi.
Respectos, Hamid îi sărută mîna, şi luă în primire moneda pe care tatăl o primea săptămînal pentru închi-rierea micuţei oarbe. în loc să-i dea drumul, răstit ca de obicei, de data aceasta bătrînul mormăi:
- Cînd tatăl tău vine la piaţă, să-i spui că am de vorbit cu el!
Hamid dădu din cap, desfăcîndu-se uşor din strînsoa-rea Kinzei, şi plecă. Fetiţa care se simţi părăsită, rămase să plîngă liniştită, pînă ce bătrînul o observă, şi-i dădu o palmă. Kinza îşi înghiţi lacrimile şi «lucrul» putea începe.
în timpul primei jumătăţi a zilei, munca nu era prea grea. Kinza trebuia doar să stea liniştită şi să întindă mîna, iar faţa s-o ţină îndreptată spre lumină, ca oricine să poată vedea că ea este oarbă. în acest timp, bătrînul cerşetor lovea în tobă pentru ca să atragă atenţia oame-
23
nilor spre Kinza; cînta pe un singur ton şi se legăna încolo şi încoace. Numeroşi oameni aveau milă de biata micuţă palidă, şi-i dădeau bani, pe care ea îi înmîina «maistrului» ei. Aşa nemişcată stătea Kinza pînă spre amiază. Soarele urca tot mai sus pe cer, iar praful şi muştele se îndeseau. Mulţimea fierbea în jurul ei, iar cîinii vagabonzi, o miroseau. O dată sau de două ori, cineva n-a băgat-o în seamă şi a trecut cu piciorele peste ea. Taote astea erau enervante şi o ţineau trează.
La prînz, Kinza primi de la stăpînul ei o bucată de pîine de orz şi o cană cu apă, şi pentru că azi a cîştigat bani frumoşi, a primit chiar şi o prună zdrobită. O, ce gustare bună era! Kinza îşi linse fiecare deget în parte cu multă grijă, ca nu cumva să se piardă vreo picătură din sucul prelins.
După-amiaza fu mai obositoare ca pînă la prînz. Către ora două, pe Kinza o prinse somnul. Micul ei căpuşor în jurul căruia era legat un batic de bunbac, se făcu tot mai greu şi în cepu să se clatine, iar ochii nu-i mai putea tine deschişi. Neobservată alunecă mai aproape de zdrenţele bătrînului cerşetor şi-şi găsi odihnă pentru căpuşoru-i obosit. însă norocul dură doar cîteva minute. Bătrînul observă ce s-a întîmplat şi cu o zmucitură o trezi pe micuţă. Zăpăcită de tot, îşi frecă ochii cu pumnii, se întinse şi căzu iarăşi cu capul înainte. încă o dată o ridică cu putere în sus, îi dădu o palmă şi o aşeză cu spatele către el. De data aceasta, stătea jumătate adormită cu o mînuţă întinsă pentru cerşit. Moţăia clătinînd capul. Dintr-o dată căzu jos, căci bătrînul se ridică brusc. în grabă o apucă cu amîndouă mîinile şi o aşeză drept, ocărînd-o.
24
- Copil rău ce eşti! Stai liniştită şi cerşeşte pînă mă întorc.
El se ridicase, pentru că printre mulţimea de oameni observase statura înaltă a lui Si Mohamed, care-1

căuta cu privirea.
Ţăranul n-ar fi vrut să stea de vorbă cu cerşetorul în plină piaţă, de aceea se retraseră după trunchiul unui uriaş eucalipt.
- Ai dorit să stai de vorbă cu mine? întrebă ţăranul.
- Da! răspunse cerşetorul. Eu vreau să mă mut din satur ăsta! Lumea de aici devine pe zi ce trece tot mai zgîrcită şi mai nelegiuită; abia că se mai îndură să mai dea ceva la nişte cerşetori cinstiţi. De aceea vreau să mă duc în oraşul mare de pe coastă, împreună cu soţia mea. Marea sărbătoare începe în curînd, şi se spune că pe străzile oraşului cerşetorii devin bogaţi. Şi acum, iată ce aveam să-ţi spun: Dă-mi mie copila oarbă pe care o ai! Tu nu faci parte din breasla cinstită a cerşetorilor, şi fetiţa nu-ţi va folosi vreodată la nimic. Mie însă, îmi aduce mult cîştig. Nevasta mea o să se îngrijească de ea, iar eu am să-ţi dau o sumă bună pe ea.
Tatăl vitreg al Kinzei ezita. Ştia că se vîră într-o afacere mîrşavă. Avea însă, nevoie urgentă de bani. Vaca lui se rătăcise pe ogorul unui vecin, iar acum era închisă în închisoarea vacilor. Pentru a putea fi eliberată, trebuia să plătească o sumă bunişoară de bani. Afară de aceas ta, recolta era destul de slabă în acest an. Şi apoi Kinza, cu toate că aducea ceva venit, era o gură în plus ce trebuia hrănită. Un sentiment nelămurit ce semăna mai mult cu conştiinţa, îl mişcă. El însă se împietri şi nu-î luă în seamă. La urma urmei, Kinza, nici nu era
25
măcar copilul lui! Hamid avea 11 ani. Asta înseamnă că era aproape un bărbat, şi putea fi alungat de acasă. Cît despre Rahma, în trei sau patru ani putea fi dată în căsătorie, dacă Si Mohamed ar fi dorit. însă Kinza? Cine ştie dacă aceasta nu era singura ocazie ca să scape de ea?
- Cît vrei să-mi dai pe ea? întrebă Si Mohamed. Cerşetorul numi o sumă de bani neînsemnată.
La o astfel de josnicie, ţăranul se înfurie şi numi o sumă foarte mare, la care cerşetorul se înfurie si mai tare la o astfel de lăcomie; totuşi mări preţul de partea lui cu ceva, iar ţăranul îl micşoră de partea lui. Aşa se tocmiră pentru preţ, o bună bucată de vreme. îţi venea să crezi că voiau să se omoare unul pe altul. Cei ce treceau pe lîngă ei, aproape că nici nu-i băga în seamă. Aşa-i obiceiul în ţara aceasta cînd este vorba de stabilirea unui preţ. în final, preţul se afla exact la jumătatea sumei pretinsă la început.
- Bine ...! Conchise cerşetorul. în prima zi a săptă-mînii viitoare, în zorii zilei, părăsesc satul. Cînd îmi aduci copila, îţi voi da banii. O vom face cu martori.
Amîndoi erau mulţumiţi, cu toate că nici care dintre ei nu lăsa ca aceasta să se citească pe feţele lor. Bătrînul cerşetor, cu greu îşi făcu loc prin mulţime ca să se întoarcă iarăşi la averea lui proaspăt achiziţionată. Spera că între timp fetiţa cerşise ceva bănuţi. însă nici vorbă de aşa ceva; ea se retrăsese pe un petec de pămînt ce se afla jumătate la umbră, şi stătea covrigită ca o pisică obosită, dormind un somn adînc, binefăcător.
26
Hamid stătea cu privirea ridicată şi ochii aţintiţi la vîrful turnului moscheii. El aştepta ca preotul să apară acolo sus ca să dea semnalul pentru rugăciunea de la ora patru. Odată cu acest semnal, sosea şi clipa cînd Kinza era liberă. Hamid, putea atunci s-o ducă acasă, unde era în siguranţă pentru încă o săptămînă. Mulţi-mea începea să se împrăştie, iar Hamid putea din cînd în cînd să-şi arunce privirea asupra surioarei lui. Ea stătea ghemuită şi avea o înfăţişare jalnică lîngă severul ei stăpîn.
Kinza căzuse în dizgraţie pentru că adormise, iar înfăţişarea ei epuizată, lui Hamid îi mărea şi mai mult nerăbdarea de-a o elibera. El se muta de pe un picior pe altul; în cele din urmă îşi înfipse degetele de la picioare în nisipul fierbinte, iar privirea şi-o fixă şi mai bine pe turnul moscheii.
Moscheia era templul satului; o clădire cu un turn în formă pătrată, al cărei culoare de un alb orbitor, contrasta puternic cu albastrul strălucitor al cerului. în vîrful turnului sclipea o semilună de aur, semnul distinctiv al religiei mahomedane.
Bătrînul preot apăru dintr-o dată pe balconul înalt al turnului. Avea o barbă lungă, şi în hainele lui preoţeşti, arăta foarte impunător.
Chemarea la rugăciune făcută cîntînd, suna peste piaţă spre casele risipite ale satului:
- Este un Dumnezeu, iar Mahomed este profetul lui! Mahomedanii drept credincioşi, năvăleau cu grămada

spre moscheie pentru a-şi spune rugăciunile. Alţi işi scoteau încălţămintea din picioare şi se rugau acolo unde se găseau, îndreptaţi cu faţa spre răsărit, făcînd plecăciuni adînci. Uneori îngenunchiau şi atingeau pămîntul cu fruntea. Strigătul cîntat al preotului era pentru credincioşii mahomedani o chemare la rugăciune; pentru Hamid însă, era strigătul de a o elibera pe Kinza.
în clipa cînd îl zări pe preot, Hamid traversă piaţa, sărută grăbit mîna cerşetorului şi o luă pe surioara lui în braţe.
Scoase apoi covrigul împletit ce-1 cumpărase pentru ea, şi i-1 puse în mîini, pe care Kinza îl apucă cu grabă şi muşcă cu poftă din el.
în bucuria nespus de mare de-a se afla din nou în braţele fratelui său, ziua aceea nefericită cu mare căldură, oboseală şi foame, a fost dată uitării. Ea se lipi de Hamid, aşeză căpuşorul cu păr ondulat pe ceafa lui şi chiuia de bucurie. Spatele ei ţeapăn şi picioruşele obosite se relaxară. Covrigul nu 1-a putut mînca tot, aşa că restul îl băgă în fustiţa ei şi adormi îndată. După acest somn binefăcător, tînjea cu nerăbdare în ultimile trei ore.
încovoiat sub povara sa, Hamid mergea sub căldura dogoritoare de-a lungul rîului, spre casă. La umbra unui smochin se opri să facă o mică pauză. De acolo privi spre vacile moleşite de căldură, ce se adăpau din rîu. în apropiere, nişte femei spălau rufele, după care le puneau pe o piatră şi le băteau cu o lopată de lemn. în curînd se vor coace şi smochinele, iar oleandrii de pe malul rîului dădeau în floare. Obosit şi somnoros, Hamid începu să mediteze asupra rîului: de fapt, înco-

28

tro curgea cînd lăsa în urma lui această vale şi păşea departe într-o lume străină, despre care el, Hamid, nu cunoştea nimic? Avea dorinţa ca, într-o zi cînd oleandrii înfloresc bine, să pornească la drum pentru a cerceta el însuşi aceasta, urmînd dîra roşie înflorită pînă departe, jos, la apa cea mare.
Hamid care sta sub smochin, visa cu ochii deschişi pînă ce soarele se apropie de vîrful muntelui şi inundă lumea cu acea lumină ciudată, care în acelaş timp o transfigura şi o umplea de pace; lanurile din jur nu mai foşneau, iar vacile au încetat cu păscutul. Se părea că toată natura îşi reţine suflarea, în aşteptarea apusului de soare. Atunci băiatul porni în grabă pe vîrful degetelor, să urce dealul. Nici chiar el nu îndrăznea să tulbure tăcerea profundă.
Din nou familia se reuni în jurul castronului pentru mîncarea de seară, la lumina focului şi licărirea luminării.
Kinza se trezi înviorată din somnul ei şi arăta satisfăcută şi chiar fericită în poalele mamei. Ca un pui de pasăre flămînd, deschidea guriţa pentru a fi hrănită. Hamid privea la ea pe furiş, iar privirea lui deveni gingaşă cînd îşi aminti cum trupuşorul ei obosit îl rezemase de spatele lui/
Mereu avea dorinţa s-o ocrotească pe surioara lui, şi s-o facă fericită.
Din nou vacile se auzeau rumegînd în grajd, în timp ce un cîine bătrîn cu o ureche ruptă, se strecură înăuntru şi se aşeză în poala Rahmei. Molii şi lilieci zburau fîlfîind încolo şi încoace. Pisica se furişă şi ea, vîrîndu-şi botul în blid, pentru a-şi lua partea din cina familiei.

29

De două ori a fost alungată, dar ea nu se lăsă bătută! Pînă la urmă, n-a mai fost oprită. Doar era mîncare destulă pentru toţi!
O adiere de vînt aduse de afară mirosul aromatic al plantelor ce creşteau în lădiţe, în faţa colibei.
După munca zilei, oboseala îl răpuse pe Hamid, care se aşeză îndată la dormit. în visele lui, i se păru că bătrînul cerşetor crescu înalt, tot mai înalt, pînă în cele din urmă stătea ca un uriaş înspăimîntător între el şi Kinza. îndată se trezi din somn şi privi spre luna care răsărise, şi spre cei mari încă care stăteau de vorbă în jurul focului care aproape stins. Ce-i drept, nu vorbeau cu glas tare, însă tonul vocii mamei sale în care se desluşea rugăminte şi teama, îl făcu să se trezească de-a bine-lea. La lumina lunii, putea să desluşească clar feţele lor. Tatăl vitreg, arăta furios şi hotărît; Fatima încruntată şi totodată bucuroasă, iar mama lui, palidă şi plină de teamă.
- Este singura ofertă pe care o vom putea primi vreodată pentru ea! spunea Si Mahomed încăpăţînat. Ea va fi în siguranţă pentru toată viaţa!
- Pentru toată viaţa ! Striga mama amărîtă. Aceasta nu poate fi numită viaţă! Ea va muri, căci este mică şi slăbuţă!

- Pentru un copil orb, este mai bine să fie mort! replică Fatima.
Furioasă mama se întoarse către femeia bătrînă, însă tatăl ridică mîna în sus, şi cu aceasta le aduse la tăcere:
- Nu vreţi să încetaţi odată? Femei nebune! ameninţă el. Nu mai este nimic de discutat asupra faptului! Afacerea este încheiată. Peste trei zile, la ivirea zorilor.
30
copila vine cu mine:
El se sculă în picioare cu o figură gravă, iar Fatima îi urmă exemplul. Zahra însă, rămase lîngă focul stins. Umplută de durere, îşi legăna corpul în lumina lunii, zicînd:
- Fetiţa mea, fetiţa mea! şoptea plină de amărăciune. Hamid stătea neclintit şi privea la mama lui. Nu îndrăznea să-i vorbească sau să meargă la ea, căci se temea să nu-1 tulbure pe tatăl său vitreg. însă inima-i bătea cu putere căci el ştia că trebuia să se întîmple ceva. «Nu, nu, nu!» se repeta înăuntrul lui de nenumărate ori. «Eu n-o las să plece, în nici un chip». El văzu apoi cum mama, se apropie în sfîrşit de locul ei de dormit, şi cu un suspin adînc se aşeză la culcare. Hamid contempla o fîşie de rază a lunii ce se strecura prin uşa întredeschisă şi înfăşură leagănul unde dormea Kinza. Ascultă primul cîntat al cocoşului, în timp ce o vacă din grajd se întorcea pe partea cealaltă. El văzu cum revărsatul palid al zorilor anunţa o nouă zi de vară, şi în tot acest timp se gîndea şi chibzuia! Toate acestea însă, nu duceau nicăieri. înainte de-a se lumina bine de ziuă, el căzu într-un somn adînc, din care, foarte curînd a fost trezit cu o lovitură brutală de picior:
- Trezeşte-te odată trîndavule! mîrîi Si Mahomed. Este timpul să duci caprele la păscut!
Hamid se ridică de pe salteaua lui, îşi spălă mîinile şi faţa într-o găleată cu apă şi se aşeză la masă. în timp ce-şi înghiţea pîinea cu cafeaua fierbinte, trase cu coada ochiului la mama lui. Ea era palidă şi avea cearcăne adînci la ochi, însă nu arăta chiar aşa de nefericită după cum s-ar fi aşteptat. Pe faţa ei se citea o hotărîre, ca şi
31
cum ar fi luat o decizie irevocabilă. Dintr-o dată Hamid observă că mama lui îl priveşte insistent. Atunci şi el îl răspunse printr-o privire hotărîtă. O înţelegere tainică sări ca o scînteie de la unul la altul. La cea dintîi ocazie se vor sfătui împreună! N-au trebuit să aştepte prea mult. Hamid mînă turma pe coastă şi o lăsă să pască. Acolo se întîlni cu un prieten pe care-1 rugă să aibă grijă de capre pentru scurt timp, iar ca răsplată, primi de la Hamid o coajă de pîine pe care o economisise la micul dejun. Se furişă apoi spre casă, unde supraveghea coliba printr-o spărtură a gardului. Peste puţin timp o zări pe mama lui mergînd spre şoprul unde era piatra de moară. Ceva mai tîrziu, Hamid se strecură prin gard şi ajunse la mama lui.
Ca totdeauna, Kinza stătea cu faţa întoarsă spre răsărit, aşteptînd clipa cînd trebuia să apară soarele. Mama lui Hamid, învîrti piatra de moară, şi aerul se umplu de mirosul plăcut al boabelor proaspăt zdrobite. Hamid se ghemui la picioarele mamei lui, şi puse mîna pe braţul ei.
- Mamă! şopti el. Eu am auzit tot ce s-a vorbit noaptea trecută! Acela este bătrînul cerşetor care vrea s-o aibă pe Kinza!
Mama se întoarse spre el. Cîteva secunde, ochii ei liniştiţi şi blînzi, se opriră între-ai lui Hamid, examîndu-1. Era un băiat slăbuţ, şi mic pentru vîrsta lui, însă rezistent şi vînjos,iar dragostea pentru sora lui era foarte puternică.
- Bărbatul meu doreşte aşa ceva! răspunse ea. însă eu o să am grijă să nu se întîmple. Nu vreau ca Kinza să moară pe străzile acelea îngrozitoare! Nu, Hamid! Tu
32
trebuie s-o duci în altă parte! Tu poţi s-o salvezi, numai dacă vrei.
- Eu? Repetă Hamid încremenit.
însă privirea pe care i-o aruncă mamei sale, era liniştitoare. El era plin de vitejie şi săritor, iar pe faţa lui, se putea citi o urmă de veselie.
- Ascultă! - îi spuse mama, care-şi puse mîna pe genunchiul lui Hamid. în şopronul semiobscur,vocea ei răsuna neobişnuit de insistent. Hamid simţea cum vorbele ei săpau ca un fier înroşit în memoria lui. Cu patru ani în urmă, continuă mama, la timpul marii călătorii de pelerinaj,tatăl tău m-a luat şi pe mine la mormîntul de pe cealaltă parte a muntelui. Pe voi copiii, v-am lăsat în grija bunicii voastre. Numai pe

frăţiorul tău Absalom l-am luat în spate, pentru că era prea mic. După ce-am fost la mormînt, tatăl tău ar fi dorit să vadă oraşul ce se afla la vreo 30km. depărtare. Spera să poată face acolo ceva afaceri. Am mers pe jos toată ziua, pînă la apus de soare. Camonionele care transportau pelerinii la şoseaua principală treceau pe lîngă noi, iar praful ce-1 răscoleau, aproape că ne sufoca. Cînd am ajuns în oraş, eu eram plină de tăieturi şi băşici la picioare, iar Absalom plîngea şi avea febră. Pleoapele ochilor erau roşii şi umflate din cauza prafului şi nu putea suferi lumina.
Oraşul era frumos. Pe străzi se aflau fintîni. Eu i-am spălat ochii lui Absalom cu apă rece. Am dormit apoi
33
sub cerul liber, în curtea hanului pentru călători. A doua zi, m-am simţit din nou odihnită, însă ochii lui Absalom, erau tot închişi şi umflaţi. Tatăl tău s-a dus în piaţă, însă eu am rămas cu copilul tot acolo. Trebuai să-i apăr ochii de lumină şi să fugăresc muştele. în curte erau mulţi măgari şi totul era negru de insecte. în timp ce stăteam acolo, a venit la mine o femeie şi a început să stea de vorbă. Atunci a observat şi copilul.
- Băieţaşul este bolnav? M-a întrebat ea.
- Da, i-am răspuns eu, arătîndu-i copilul. Atunci femeia s-a ridicat şi a spus:
- Vino repede cu mine. Eu te duc la casa infirmierei engleze. Ea îţi va da medicamente şi copilul se va face sănătos. Ea 1-a ajutat şi pe copilul meu cînd a fost bolnav cu ochii.
Eu am ezitat. I-am spus că nu am bani!
- Asta nu face nimic, susţinu femeia. Ea este o femeie evlavioasă, şi vindecă fără bani, din dragoste pentru sfîntul ei. El este un sfînt bun, şi are îndurare de cei săraci.
- Dar, obiectai eu, străinii sînt bogaţi şi locuiesc în case luxoase. Ea n-o să mă primească!
- Ea locuieşte într-o casă ca şi noi, iar oamenii care merg la ea, sînt aproape toţi săraci. Nici unul nu este refuzat. îţi spun, că primeşte pe toţi în numele sfîntului ei.
Am urmat-o pe femeia aceea. Eram plină de teamă,însă doritoare de-a primi medicamentul care ar face sănătoşi ochii copilului meu. Femeia m-a dus pe o stradă îngustă,la o casă cu uşa deschisă, pe care ieşeau tot felul de oameni; săraci ca mine, cu copii în spate.
34

Unii ţineau în mînă sticluţe cu medicamente, şi nici unul din ei nu arăta speriat. Noi am ajuns la timp căci camera era aproape goală. Ceva mai tîrziu, poate sora n-ar mai fi fost acolo. Ea era de statură înaltă, iar părul şi ochii ei erau de culoare deschisă. Niciodată n-am văzut pe cineva care să fi asemănat. Vorbea prietenos cu toţi care veneau, şi lua copiii mici în braţe, arătîndu-le multă dragoste. In timp ce mă uitam la ea, mi-a dispărut frica din inimă, iar după ce toţi ceilalţi au plecat, eu m-am dus cu Absalom la ea. îndată m-a condus la o saltea, pe care ne-am aşezat amîndouă. L-a luat pe Absalom în poală şi i-a cercetat ochii. Mîinile ei erau foarte gingaşe. Micuţul copil, nici măcar n-a plîns. Sora mi-a pus multe întrebări despre el, după aceea s-a dus să aducă medicamente şi cremă pentru ochi. în acest timp, am văzut pe perete un tablou. înfăţişa pe un bărbat cu o faţă foarte blajină, ce ţinea un copilaş pe genunchi, iar în jurul lui, erau o mulţime de copilaşi care se uitau la el. Am întrebat pe soră, cine este el, şi ea mi-a spus că este Isus, care a fost trimis de Dumnezeu ca să ne arate drumul spre cer. Ea mi-a povestit multe lucruri despre El: cum vindeca pe bolnavi, şi dădea lumină orbilor, cum îi iubea pe oamenii mari. Nu-mi mai aduc aminte de toate, însă un singur lucru ştiu: ea îl iubea pe bărbatul din tablou, şi voia să fie asemenea Lui. De aceea mi-a dat medicamentul, şi a fost aşa de bună cu Absalom.
Zohra se opri o clipă, apoi vorbi mai departe, însă rar de tot.
Şi acuma, eu cred că în numele acestui bărbat, ea o va lua pe Kinza sub ocrotirea ei. Tu trebuie s-o duci pe
35
Kinza la ea, şi anume: chiar azi trebuie să porneşti la drum, pentru că este lună plină. Trebuie să mergi toată noaptea, iar ziua să te ţii ascuns, căci Si Mahomed te va căuta cu siguranţă. Dar el nu trebuie să afle că tu eşti plecat, înainte de mîine seară. Eu voi trimite-o pe Rahma cu caprele foarte devreme, şi-i voi spune că tu le-ai dus la păscut. Cît despre Kinza, şi aşa el n-are ochi s-o vadă, iar eu am să pun o pernă în leagăn, pentru cazul că Fatima s-ar uita înăuntru. Pînă ce el se va întoarce seara de la lucru, se va face aproape întuneric, şi noaptea, nu va trimite el pe nimeni să te caute. Desigur, nici pentru mine nu va fi uşor

să-i spun unde te-ai dus. în ziua următoare,tu vei fi aproape la ţintă.
Ochii băiatului străluceau de emoţie şi teamă, însăş el întrebă:
- Cum voi şti eu drumul?
- Eu m-am gîndit la aceasta! răspunse mama. Există numai un drum pe care tu va trebui să mergi. Dacă vei folosi şoseaua principală, cu siguranţă că vei fi văzut, în afară de faptul că are foarte multe curbe. Drumul peste munte care este şi cel mai scurt, este prea singuratic şi n-ai să-1 găseşti niciodată. Există însă, un al treilea drum, pe care poţi să apuci. Tu trebuie să mergi de-a lungul rîului, pînă jos de tot în vale, şi după aceea trebuie să te urci pe munte. El este foarte înalt, însă tu trebuie să priveşti în sus. Din vîrful lui, vei putea vedea în jos un alt rîu ce curge într-o altă vale. Tu vei merge pe malurile lui, la vale, pînă ce dai de o şosea principală pe care circulă multe căruţe şi camionane mari, încărcate cu trunchiuri de copaci din pădure. S-ar putea ca vreun şofer binevoitor, să te ia cu maşina o bucată de
36
drum, căci oraşul se află cam la vreo 50 km. depărtare, în caz că nimeni nu te ia, trebuie să faci drumul singur pe jos. Dumnezeu să te ajute!
- Şi cînd ajung acolo? şopti băiatul.
- Cînd soseşti acolo, trebuie să cauţi casa sorei străine. Nu întreba pe nimeni. Bagă de seamă numai. Ea locuieşte în spatele pieţei peste drum de intrarea la han. Este ultima casă de pe strada aceea. Mergi la ea şi spune-i toată povestea noastră şi predă-o ei pe Kinza. Ea o să ştie ce-i de făcut.
Hamid privi neîncrezător spre mama sa.
- Şi dacă ea n-o să vrea s-o o primească? Mama clătină din cap.
- Ea n-o va respinge! îl asigură mama plină de încredere. Ea mi-a spus că Sfîntul din tablou n-a respins niciodată pe nimeni. Din pricina Sfîntului Acestuia, o va primi pe Kinza şi va fi bună cu ea. Acuma însă, va trebui să te întorci înapoi la caprele tale, iar eu să termin grîul de măcinat, căci altfel, Fatima devine furioasă. Gîndeşte-te la ce ţi-am spus! Astăzi eu coc pîine special pentru călătorie.
Hamid se sculă pentru a merge la capre. I se părea că se mişcă ca într-un vis. în timp ce ei stăteau de vorbă, soarele răsărise, iar Kinza rîdea pe pragul uşii întin-zîndu-şi mîinile după mama ei.
Caprele păşteau mai departe, rîul sclipea în bătaia soarelui, iar lanurile de cereale fredonau în adierea vîntului. Lumea era tot aşa cum a fost şi ieri, însă în ochii lui Hamid, ea era schimbată. Atît prietenii cît şi munţii, priveau străini şi ameninţători spre el. Nu-1 mai interesa măcar să afle de unde venea rîul! Dar cu toată frica de
37
necunoscut, nici pe departe nu se gîndea să ezite de-a pleca cu Kinza.
Hamid flueră uşor ca pentru sine. Cîteva capre care păşteau prin apropiere, au venit de şi-au băgat botul în poala lui. Dintr-o dată a devenit conştient că el le iubea, şi că-i părea rău să le părăsească. Ele fuseseră odată iezişorii pe care el i-a crescut. El i-a purtat pe braţe cînd erau obosiţi, şi tot el îi pedepsea cînd mergeau în lanul cu grîu. Hamid le scarpină uşor după urechi şi după coarnele tocite, apoi se întrebă cînd o să le mai revadă? Pentru prima dată începu a se gîndi la propriul lui viitor, şi nu numai la cel al surioarei lui. în orice caz, nu se va mai putea întoarce acasă, decît numai după o lungă perioadă de timp, căci tatăl vitreg ar fi fost mult prea mînios.
El duse caprele acasă, înainte de vreme în seara asta, apoi se aşeză tăcut lîngă Rahma şi mama, care trăgeau cu zor din furca de tors. Rahma pieptăna lîna într-un pieptene de cuie ce erau bătute într-o scîndură. Mama învîrtea conul moale pe roata de tors şi scotea firul. Amîndouă lucrau din greu, căci Fatima stătea alături şi veghea.
Nimeni nu scoase nici un cuvînt cînd Hamid se alătură celor din familie. El însă, simţea puterea legăturii ce exista între ei, şi inima lui tînără se strînse în piept, în afară de o singură dată cînd mama lui făcuse pelerinajul de 5 zile, el nu fusese despărţit niciodată de mama lui. Acuma, trebuia s-o părăsească pentru o perioadă lungă de timp. El nu îndrăzni să vorbească nimic faţă de femeia mai în vîrstă, însă asta nu era o pagubă. Legătura dintre mamă şi fiu, în toată lumea este extrem
38
de puternică. Fără a-şi ridica ochii de la roata de tors, ce sfîrîia, mama lui Hamid simţea strigătul tăcut al fiului ei. Dragostea ei, se scurgea în tăcere către el, dragoste ce-1 mîngîia şi îl întărea. Rahma care nu ştia

nimic din toate astea începu să fredoneze o cîntare veselă, chiar în toiul lucrului.
Ziua era pe sfîrşite, iar ultimele raze de soare reflectau lumina roşiatică pe bolta cerului. încet se ivi amurgul, apoi noaptea. Băiatul stătea liniştit şi privea, aşa cum făcuse de sute de ori. Astăzi însă, totul era altfel. Pentru prima dată în viaţa lui, nu-i era foame, cînd familia se strînse în jurul mesei. Totuşi, se silea să mănînce ceva, din pricina tatălui vitreg, care nu trebuia să observe nimic. După mîncare, se retrase în tăcere la culcare, în apropierea uşii. Aici aştepta lupta cu gîndu-rile şi temerile care loveau din toate părţile. Aştepta ca tatăl să adoarmă, iar luna să răsară.
în sfîrşit, tatăl respira tot mai greu şi mai regulat. Acum dormea adînc, ba chiar începu să sforăie. în curînd va sosi timpul! Hamid se tîrî la marginea aşternutului şi aştepta, cu ochii aţintiţi spre munte, în spatele căruia pluteau primele raze ale lunii. Hamid mai rămase o clipă liniştit, şi se miră de marea transformare ce avea loc sub ochii lui.
Balta murdară dinaintea staulului de capre, s-a schimbat într-un lichid argintiu. Plugul ruginit strălucea de parcă era împănat cu pietre preţioase; ba chiar şi grămada de gunoi de lîngă gard, arăta plăcută şi curată. în vîrful picioarelor, Hamid păşi peste prag, şi ajunse după şopron. Bătrînul cîine îşi ascuţi urechile şi se scutură în lanţ, iar Hamid îşi ţinea răsuflarea. Dacă cîinele
39
ar fi lătrat acum totul ar fi fost dat peste cap. Hamid se aruncă jos lîngă cîine, îşi îngropa faţa în blana lui zbîrci-tă, îl scarpină după urechi şi-1 rugă fără cuvinte, să rămînă liniştit. Cîinele îşi întoarse capul şi-1 linse pe obraz. Bietul cîine! Nu putea înţelege ce însemnau toate acestea, însă rămase liniştit. Ghemuit, cu braţele înfăşurate în jurul gîtului cîinelui, Hamid aştepta pe mama lui.Mirosul binecunoscut şi îndrăgit al vacii şi al boabelor zdrobite, îl învăluiau ca nişte mîini nevăzute, ce voiau să-1 reţină pe loc. însă cărarea asemeni unei panglici argintii în lumina lunii, îl ademenea să păşească în marea aventură. Cînd mama lui apăru tăcută cu Kinza în braţe, Hamid sări în sus ca o stafie, din spatele şopronului.
Intr-o tăcere deplină, mama o legă pe Kinza în spatele lui. Micuţa, ce-i drept era zăpăcită, însă plină de încredere îşi plecă capul pe umărul lui Hamid, şi adormi îndată. Apoi mama îi legă două pîini de celălalt umăr, după care îi luă amîndouă mîinile într-ale ei şi le sărută. Hamid de partea lui, apăsă degetele mamei pe buzele lui şi rămase aşa un timp. Apoi îl îndepărtă uşor, şi-1 privi din urmă cum păşeşte fără zgomot prin poartă. Nici un cuvînt nu s-a schimbat între ei. Ea îşi încredinţase comoara cea mai preţioasă în mîinile lui micuţe şi murdare, care au fost profund sărutate. Despre alte mîini mai puternice ea nu ştia nimic. «
Satisfăcută de reuşita ei, mama se întoarse din nou în colibă, la leagănul gol şi la mînia soţului ei. Hamid, asemenea unei bărci dezlegată de lanţ şi înpinsă în largul mării, aluneca pe poteca argintie.
40
Cărarea nu rămase însă multă vreme argintie. Ea se afunda în umbrele negre ale măslinilor. Hamid tremurînd de frig, se împiedică de o rădăcină. Se îndreptă repede şi grăbi mai departe. Curînd ajunse într-un izlaz inundat de lumină, cu iarba arsă de secetă. Hamid privi în sus spre trecătoarea dintre dealuri şi se îndreptă spre ea. în stînga lui se îngrămădeau un grup de căsuţe. Cu gîndul, Hamid îi vedea pe copiii din ele cum dormeau lîngă mamele lor în deplină siguranţă. Totuşi, frica nu-1 cuprinse aşa cum se aşteptase, ci mai degrabă îl învăluia pe călătorul singuratic într-o mantie plăcută cu mirosuri încîntătoare. N-a durat prea mult, şi Hamid ajunse în vîrf. Se opri o clipă ca să-şi tragă sufletul şi să arunce o ultimă privire asupra satului în care trăise. El putea recunoaşte totul: gardul ce închidea gospodăria, care pînă acum fusese toată lumea lui, şi coliba acoperită cu paie. Acolo el ştia că există un foc de cărbuni, un leagăn, mama şi sora lui, roata de tors, sita de cernut făină, găleţile cu apă şi piatra de moară. în grajd, el ştia că este o văcuţă bună, şi o turmă de capre; iar în lanţ un cîine bătrîn cu urechea ruptă. în fond, el trăise o viaţă destul de plăcută atîta timp cît vremea era frumoasă şi putea să fugă din calea tatălui său vitreg!
Hamid trecu dealul şi lăsă în urmă priveliştea satului. La picioarele lui, se întindea o nouă lume bizară, lumi-
41
nată de lună, peste care şerpuia o potecă argintie ce ducea spre munţii înalţi.
Pe drum la vale, i se făcu frică dintr-odată, căci trebuia să treacă pe lîngă cimitirul satului său. Cu siguranţă că astfel de locuri erau pline de duhuri rele, începu să plîngă, dar apoi îşi aminti că el se afla în

apropierea celor trei morminte unde erau înmormîntaţi cu patru ani în urmă, Absalom, Mohamed şi Habeeba. Duhurile acestor copilaşi, doar nu puteau fi rele! Atunci începu să se întrebe: unde ar putea fi acum frăţiorii lui?
Cu puţin timp înainte de-a muri Absalom, el a strigat cu putere că este aşa de întuneric! Hamid s-a aşezat lîngă el pe saltea şi ia luat mîinile într-ale lui, ca să nu se simtă aşa de singur. încetul cu încetul mîinile suferindului frăţior de veniră tot mai reci, pînă îşi dădu seama că nu mai avea pe cine mîngîia. Micuţul murise. Dar unde s-a dus duhul copilului? Se întrebă plin de teamă. Hamid nu ştia! Poate că acel Sfînt pe care-1 numeau Isus, şi care lua copilaşii în braţe, avea milă de copiii răpiţi de moarte...! Hamid murmură numele Lui, ca şi cum El l-ar apăra de toate pericolele. încetul cu încetul, ajunse la poteca de lîngă rîu. Mai tîrziu, Hamid abia că-şi mai putea aduce aminte de ceasurile lungi şi obositoare a primei lui nopţi de * călătorie.
Pe poteca pietroasă de-a lungul rîului, îşi răni picioarele. Din cînd în cînd, îl speria strigătul vreunei bufniţe, în rest, devenise aşa de somnoros încît mergea clăti-nîndu-se. Kinza în somnul ei, devenise tot mai grea pe spatele lui. Hamid recunoscu cu claritate mersul stele-

lor pe cerul senin; el observă cum grupuri de stele apăreau la orizont, iar apoi din înălţimea cerului sclipeau spre el, îndreptîndu-se în cealaltă parte a orizontului. Cu toate că pleoapele îi devenise grele, el putu să observe ondularea lanurilor de grîu la adierea unui vîn-tişor ce începuse. Era ca şi cum lumea adormită s-ar fi întors pe partea cealaltă, şi ar fi respirat adînc. Pe lîngă toate acestea, Hamid simţi că drumul începuse să urce. După vreo jumătate de oră în mijlocul urcuşului, Hamid privea peste munte cum mijeau zorii unei alte zile.
El se opri din mers. Cu ochii obosiţi şi înlăcrimaţi, privi în urmă spre cîmpie la iarba înălbită de rouă şi ţesută cu fire de păianjen. Peste rîu, ceaţa atîrna ca un voal. în revărsatul zorilor, îi era greu să recunoască drumul pe care venise; dealul de dincoace de satul lui, era spălăcit şi arăta ca o fantomă. între cele două dealuri se deschidea o vale lungă care ducea pînă la poalele unui munte impunător. în noaptea aceasta el făcuse cu adevărat o bună bucată de drum. Tatăl său vitreg va observa dispariţia lui, abia în seara acelei zile, aşa că, el putea să treacă încă astăzi dincolo de munţi. Mîine dimineaţă de la răsăritul soarelui şi pînă la apusul lui, trebuia să se ţină ascuns.
Spre răsărit, cerul începu să strălucească minunat; apoi printr-o crestătură între dealuri, soarele îşi trimise razele sale care rupse fîşia de ceaţă de peste rîu. Undeva prin apropiere, un stol de păsărele începu să ciripească jubilînd. Kinza deschise ochii. Hamid o lăsă jos şi se aşeză şi el lîngă ea. Unul cu vederea ochilor, celălalt cu simţul, salutară împreună noua zi cu soare!

Hamid rupse două bucăţi de pîine pe care le-au mîn-cat în tăcere; apoi, o duse pe Kinza la un pîrîiaş ce curgea pe lîngă cărare, din care fetiţa bău cu mîinile făcute căuş. Tot aci, Hamid o spălă cît putu mai bine, căci dorea să arate cît mai drăguţă, cînd va ajunge la binefăcătoarea necunoscută. îi păru rău c-a uitat s-o roage pe mama lui să-i fi dat un sfert din pieptănul familiei! Kinza arăta ca o păpuşă ciufulită! încercă să-i treacă cu degetele prin cîrlionţii încîlciţi, dar Kinza îl dădu la o parte şi-1 bătu cu mînuţa. Hamid amărît şi obosit, îl lovi înapoi, la care Kinza izbucni într-un plîns sfîşietor, stri-gînd după mama şi cafeaua de dimineaţă. Ea nu putea înţelege ce se întîmpla cu ea, nici unde se găsea. însă, spălatul şi pieptănatul, îi erau nesuferite. Aşa plîngînd cu suspine, stătură o vreme unul lîngă altul, la pîrîiaş: un băieţandru obosit, cu ochii băgaţi în fundul capului, şi o fetiţă posacă şi dezordonată.
Curînd, mînia Kinzei se potoli şi căuta pipăind după Hamid. Se lipi strîns de el, şi-şi vîrî degetul mare în gură. Prin aceasta, arăta că 1-a iertat.
Hamid privi spre ea destul de curios. Kinza era aşa de grea, iar spatele lui îl durea aşa de tare! Ei însă, tre-buiau neapărat să mai urce o bucată bună, pînă soarele nu dogorea aşa de puternic. O luă în spate pe surioara lui şi porniră din nou la drum. Acesta urca tot mai sus. Avea şi mîngîiera că drumul urma calea pîrîiaşului zglobiu, în care, din cînd în cînd îşi muia picioarele, sau putea merge printre năstureii ce creşteau pe lîngă apă. Cîteva colibe se ghemuiau într-o vîlcea, iar la stînga lui pe o coastă, foşneau mici lanuri cu grîu aproape copt. Hamid rupse cîteva spice, pe care le frecă în palme, ca

boabele să le mestece pe drum, apoi, urcă în sus prin pădurile de măslin. Pîrîiaşul rămase în urmă. Kinza, care acum era trează şi simţea călătoria, sălta distrată în spatele lui, lovindu-1 din cînd în cînd în umerii care-1 dureau. Soarele urcă şi mai sus, iar căldura lui îi bătea în cap. Trebuia să facă un popas! Dacă nu se putea aşeza undeva cît de curînd, cu siguranţă că va adormi în mers. Privi în jurul lui, însă pentru un moment totul i se împăienjeni în faţa ochilor. Atunci, zări în spatele unui măslin o fîşie aurie care indica că se apropie de un lan de grîu. însă Hamid, nu observă că în vecinătate se afla şi un sat. El se vîrî printre firele de grîu, pînă în mijlocul ogorului, unde se întinse pe pămînt. Kinza se cuibări între picioarele lui. Printre spicele aurii el putea privi un colţişor de cer albastru închis. Florile de mac i se lăsară peste obraz, şi el căzu într-un somn adînc, adînc de tot. Lanul copt pentru seceriş, îi oferea un adăpost sigur în sînul lui. Kinza, care dormise toată noaptea, nu vedea de ce ar fi trebuit să petreacă şi ziua într-un loc incomod. Doar acasă, se juca cum îi plăcea, pe afară. în plus îi mai era şi foame. Niciodată mama n-o lăsase de capul ei, ca acuma. Desigur că ea, trebuia să fie pe undeva pe aproape. Numai de-ar putea ieşi din locul acesta curios, unde ceva o gîdila neplăcut, o înţepa la picioare şi-o făcea să strănute. îşi adună energia şi se ridică să-şi facă loc înainte, urmînd instinctul ce-o conducea în loc de lumina ochilor.
Fără prea multă oboseală, ieşi afară din lanul cu grîu şi se opri în loc ascultînd cu atenţie. Nu s-a înşelat! Nu la prea mare depărtare, o piatră de moară era în mişca-
45
re, iar zgomotul ei, ajunse la urechile Kinzei. Cum era imnul patriei pentru un exilat obosit, aşa era uruitul pietrei de moară pentru Kinza! Pietrele de moară însemnau mama, iar mama însemna ocrotire, hrană, mîngîiere, siguranţă şi sfîrşitul tuturor lucrurilor misterioase, foşnitoare, înţepătoare. Cu un strigăt ascuţit de încîntare, Kinza fugi cu braţele întinse spre zgomotul morii. Femeia ce măcina în faţa colibei ei, auzu strigătul şi privi mirată, apoi ţinti ochii înainte, de parcă ar fi văzut o stafie. Nu alerga ea pe picioare nesigure ca cea mai curioasă creatură pe care o văzuse vreodată? Era o fetiţă îmbrăcată cu o rochiţă murdară de bumbac, cu faţa îndreptată spre soare şi cu mîinile pipăind. Căpuşo-rul cu păr buclat era încîlcit cu fire de paie, iar rochiţa era îmbibată cu pleavă.
în timp ce femeia o fixa cu ochii, arătarea începu să strănute. Pentru că uruitul măcinatului a încetat, Kinza deveni nesigură şi nu mai ştia încotro să se îndrepte. Atunci îşi ridică mîinile în sus şi strigă cuvîntul «ima» (ce înseamnă: mama) şi care pătrunde pînă la inimă.
Femeia de la piatra de moară era încă tînără. Iarna trecută a fost foarte grea pentru ea şi soţul ei. Recolta slabă şi vaca bolnăvicioasă, i-au făcut să sufere de foame şi sărăcie. Singurul copil ce-1 avusese, a murit. A trebuit să-1 îngroape sub zăpadă, într-o zi mohorîtă de iarnă.
Acuma dar, venea spre ea această fetiţă care rostea acelaşi cuvînt, după care i-a fost aşa de dor în ultimele luni. De ce să mai piardă timpul cu întrebări? Ea ridică în braţe micuţa făptură murdară, şi o strînse tare la piept, apoi o sărută şi o dezmierdă.
46
Kinza, la început se împotrivi şi plînse puţin. Desigur că simţise că mîinile în care se găsea, nu erau cele aşteptate, şi că această femeie nu putea fi mama ei. Oricum însă, erau braţe puternice iar mîna care ce-i trecea prin părul încîlcit era blajină. Curînd, trupuşorul ei se relaxa şi ceru de băut. Femeia, aduse o ceşcuţă cu zer, pe care Kinza o apucă cu amîndouă mîinile şi o goli pînă la ultima picătură. Cu «mustaţă» albă în jurul guriţei, ea arăta acum şi mai ciudată. însă puţin se sinchisea de asta! Se ghemui în poalele femeii şi adormi.
Soarele era pe asfinţinte, cînd Hamid se trezi din somn şi se întreba mirat, unde se găsea de fapt? Avea sentimentul că se află sub un acoperiş din aur curat. La aceasta contribuiau razele soarelui ce cădeau pieziş pe spicele de grîu coapte şi le făceau să strălucească.
Pe Hamid, toate încheieturile îl dureau, cu toate astea se simţea bine şi odihnit. încetul cu încetul se trezi de-a binelea, şi dintr-o dată sări în sus un strigăt de spaimă.
Unde era Kinza? Cu toată teama, era conştient că trebuia să fi fost mai prevăzător. Era clar, că Kinza ieşise din lanul de grîu, căci nu era greu să mergi pe urmele ei; grîul bătătorit şi florile de mac călcate în picioare, îi arătau drumul. El pătrunse cu ea în lan, din partea din vale, iar ea ieşise din lan, în partea de sus. Grijuliu, trase cu ochiul printere firele de grîu, spre marginea ogorului, în direcţia în care s-a îndepărtat Kinza. Ce i-a fost dat ovchilor să vadă, îl umplu de uimire.

La vreo sută de paşi depărtare de el, se afla o colibă. Pe pragul casei, ca şi cînd s-ar fi simţit la ea acasă,
47
Kinza stătea ghemuită şi mînca cireşe, fără să simtă lipsa fratelui ei. Mama adoptivă, stătea în spatele ei şi încerca să-i descîlcească părul. într-un semicere alături de ele, se adunase tot satul. Ca un singur om, s-au adunat locuitorii satului pentru a vedea acest copil, ce părea că trăise singur într-un lan de grîu, iar acum întîmplător a ajuns la ei.
Hamid rămase nemişcat, cu toate că, cireşele coapte îi aminteau că este grozav de flămînd. Cu mîna căută după pîine, din care începu să ronţăie dus pe gînduri. Ah, cum îi era de ruşine! O zi întreagă a pierdut-o cu somnul, iar pe Kinza, a lăsat-o să-i scape din mînă! Dacă el n-o putea lua de acolo în cel mai scurt timp, oamenii aceia îi vor zădărnici fuga. Ei, cu siguranţă vor auzi în curînd de copilul din satul Joia. Hamid, nu îndrăznea să se arate. Cine ştie dacă nu-1 vor închide pentru că le-a călcat griul în picioare. Singura salvare, era aceea de a rămîne ascuns. Se făcuse noapte, iar lumina lunii, umplea valea. Pe cînd toată lumea era liniştită, lanul începu să foşnăie. Hamid, fără zgomot se strecură peste locul deschis şi se opri în faţa colibei. Stăpînul casei, dormea sforăind pe saltea, iar soţia lui era culcată la picioarele sale. Fiindcă pe saltea nu mai era loc pentru Kinza, ei au culcat-o pe o rogojină mică lîngă uşă, acoperind-o cu o blană de capră.
Hamid se aplecă peste ea şi o luă în braţe. Kinza pe jumătate trează, suspină uşor. El îi şopti încet numele, la care Kinza se convinse că totul este în ordine; se lipi strîns de el şi se agăţă de gîtul lui. Nici zerul, nici cireşele, nu puteau să rupă afecţiunea faţă de fratele ei. Fără îndoială că ea petrecuse o zi din cale afară de plăcută,
48
însă tot simţea cumva, că ceva nu era chiar în ordine. Acuma, se simţea fericită în braţele fratelui ei, şi adormi şi mai adînc ca înainte.
Cîteva minute mai tîrziu, un băiat plin de teamă şi răsuflînd din greu, cu inima gata să iasă din piept, urca în sus pe potecă. El traversase satul, fără ca măcar vreun locuitor să fi simţit ceva prin somn, sau vreun cîine să-şi fi ridicat capul şi să fi lătrat. Tăcut ca o umbră îşi îndeplinse perfect, acţiunea de salvare, iar Kinza, şi-a jucat de asemeni bine rolul.
Cînd Hamid se opri puţin şi privi în jurul lui, zări spre stînga cotitura unui drumuşor pietros şi se îndreptă spre el. Cercetă cu atenţie muntele ce se înălţa în faţa lui. în urma lui, rămînea satul şi rîul ce conducea spre casă. Cu mîini îndemînatice, el o legă pe Kinza strîns în spatele lui, şi se îndreptă hotărît spre vîrful trecătorii.
Cu puţin înainte de revărsatul zorilor, Hamid se afla aproape de vîrf. Şchiopăta, tremura, şi era nespus de obosit. La înălţimea aceasta chiar în timpul verii nopţile sînt răcoroase; iar Hamid nu era îmbrăcat decît numai cu o haină aspră de bumbac. Chiar şi Kinza simţea frigul. Se alipi şi mai strîns de el şi începu să tuşească şi să strănute.
Deocamdată, era prea obosit pentru a continua dru-
49
mul! Aşa că, făcu un popas într-un loc adăpostit de lîngă poarta de jos a fortăreţei spaniole din care soldaţii supravegheau valea. Aici, el voia să aştepte revărsatul zorilor.
Hamid părăsi drumul, înainte ca acesta să se îndrepte spre fortăreaţă; urcă încet prin spate spre postul exterior, singuratic, ce părea a fi părăsit. Hamid era atent, căci se gîndea că străjerii puteau fi şi noaptea la posturile lor. Ajunşi la adăpost, copiii se îngrămădiră unul lîngă altul şi aşteptau cu nerăbdare răsăritul soarelui.
Curînd, stelele dispărură, căci natura îşi trimitea solia, ce zi de zi sărbătorea minunea reînvierii. Copiii stăteau şi priveau această scenă, ca doi închinători la soare. O pasăre ce dormise pe pămînt, îşi luă zborul cu aripile umede, iar din înălţime, cînta pămîntului un cîn-tec de speranţă. Soarele se ridică din ascunzătoarea munţilor şi înfăşură cu căldura ce producea alinare şi mîngîiere, călătorilor obosiţi. Copiii, împărţiră între ei ultima bucăţică din prima lor pîine. Hamid privi întro parte şi alta la lanţurile de munţi cu vîrfuri stîncoase, ce străluceau în lumina soarelui, apoi îşi oprea privirea la văile adînci şi înguste ce se terminau brusc la picioarele munţilor. Lui Hamid i se părea, că numai el singur de pe lume, stătea în vîrful cel mai înalt de pe pămînt; într-un loc unde niciodată n-a păşit picior de om.

O localitate din acest ţinut, îl umplea de teamă şi el era hotărît s-o ocolească cu orice preţ. în spatele muntelui ce-1 avea de trecut, se găsea «Piaţa de Marţi». O localitate spaniolă cu palate administrative vopsite în alb, şi o mulţime de soldaţi. Ei puteau fi puşi la dispoziţie pentru orice neorînduială. Dacă tatăl său ar fi anun-

ţat cu o seară în urmă, cu siguranţă că s-ar fi telefonat la Piaţa de Marţi, ca drumurile să fie păzite. Era clar pentru el, că trebuia să coboare coasta muntelui prin mărăcini şi pădurile de măslini, pînă să ajungă la rîul din fundul văii. Acolo putea să se aşeze sub oleandri şi să doarmă pînă la apusul soarelui, cînd aerul devenea mai curat.
Hamid legă bine pe sora lui în spate, şi păşi la drum, fără să observe pe doi călăreţi care suiau din cealaltă parte a fortăreţii. Ei se aflau în drum spre Piaţa de Marţi şi călătoriseră pe timp de noapte, ca să evite arşiţa zilei.
Hamid se opri brusc, şi holbă ochii la ei. Amîndoi erau din satul lui: îi cunoştea! Dar, era prea obosit pentru a lua iniţiativa rapidă, de-a dispărea din calea lor. Bărbaţii se opriră în faţa lui, şi clipeau din ochi. Apoi, unul din ei sări de pe cal şi căută să-1 apuce pe Hamid: - Uite aici, pe băiatul lui Si Mohamed, strigă el, care de ieri lipseşte din satul Joia.
Dintr-o săritură, Hamid trecu pe partea cealaltă a drumului şi coborî coasta la vale. Mişcarea bruscă, îl sperie pe cal care s-a ridicat în două picioare smulgînd hăţurile din mîna stăpînului. Călăreţul scoase un strigăt mînios; iar pîna să fie din nou în stăpînirea calului, Hamid era departe. Nu ţinea cont nici de spini, nici de rădăcini, nici de picioarele lui însîngerate, fără a o aminti pe biata Kinza care era zdruncinată fără milă în spatele lui, el mergea mai departe, tot mai departe. Nu îndrăznea să privească înapoi, căci se temea mereu ca nu cumva o mînă grea să se aşeze pe umerii lui, şi s-o smulgă pe Kinza de la el.

Negustorul însă, care mai ţinea calul de hăţuri, privea de departe la săriturile băiatului. El a făcut ce-a putut! Nu-i trecu prin minte, că în papucii moi de culoare galbenă, să vîneze prin tufişuri, ştrengarul unui alt bărbat. Ce-1 durea pe el? Important era pentru el, să ajungă la timp în piaţă. Dădu din umeri, şi se urcă pe cal, plecînd mai departe. El o să dea de ştire poliţiei de la Piaţa de Marţi. Era treaba ei să găsească copiii dezertaţi de acasă, nu treaba lui.
Dar în mintea bietului Hamid, îl vedea pe urmăritor cum grăbea cu paşi mari în urma lui. în fuga lui, s-a împiedicat de o rădăcină şi a căzut. Kinza zdrobită, ţipa de durere, însă el se ridică repede. Aproape de el văzu un ţap. Fără să se uite mai mult, o luă la fugă pînă ajunse în faţa unei colibe vechi. Lîngă ea, se afla un grajd pentru capre, făcut din pămînt bătut.
Hamid, era convins că în orice clipă, putea să apară duşmanul din spatele stîncii. Aci, era ultima posibilitate de refugiu. Sări în adăpostul strîmt şi întunecos al grajdului, împiedicîndu-se de o capră bolnavă, lîngă care stătea un iezişor. Lîngă perete, era o grămăjoară de fîn. Hamid, se tîrî într-acolo şi rămase nemişcat timp de vreo jumătate de oră, gîfîind şi tremurînd ca un iepure speriat.
încetul cu încetul, se linişti. Ridică capul de pe fîn şi ascultă; de la coliba de alături, auzea zăngănitul găleţilor de lapte şi strigătele copilaşilor ce se jucau. în rest, linişte! Duşmanul său, se pare că nu-1 urmărise pînă aici.
Hamid, se simţea bolnav de-a binelea. Avea febră, iar capul îl durea îngrozitor. Picioarele le simţea ca de

plumb, iar fînul la rănile de la picioare. în dimineaţa aceasta nu avusese nimic de băut, şi de atîta fugă şi emoţie, gura i se uscase de tot. Kinza de asemeni amă-rîtă, cerea de băut; scotea un scîncet jalnic asemenea unei pisicuţe moarte de foame. Toate rugăminţile fratelui său care-i cerea să tacă, nu ajutară la nimic. Dacă cineva s-ar fi apropiat de grajd ar fi auzit totul.
Hamid, privi disperat în jur, şi dădu cu ochii de capra care nu de mult îşi rupsese piciorul, şi nu putea merge la păscut. El se învioră, problema era rezolvată. Hamid ştia bine că, o capră cu un ied micuţ, avea şi lapte mult. Se ridică din ascunzătoare şi veni lîngă capră. Găsi pe jos un ciob de oală în care se mulgea laptele; se împrieteni repede cu capra scărpinînd-o după urechi, în timp, ce spiona şi înspre colibă, şi lăsă ca aceasta să-i lingă mîinile. Se tîrî şi lîngă iezişor, cu care se împrieteni, apoi se aşeză jos şi mulse capra

în ciobul de pămînt. Prima dată, i-1 duse lui Kinza care se ridicase din culcuşul ei. Ea bău laptele cald şi spumos, dar a fost prea puţin, căci ciobul era mic! Mai ceru. Aceasta se repetă de cîteva ori, apoi muiară bucăţele de pîine în lapte şi mîncară cu poftă, căcî amîndoi erau flămînzi şi însetaţi. Bătrîna capră, le slobozea cu dărnicie laptele ca la doi iezişori năimiţi.
în timp ce mîncau, o fetiţă veni în grajd şi aduse o mînă de iarbă verde pentru capră. Hamid îşi ţinu răsuflarea, iar pe Kinza o apăsă cu capul în fîn. Biata fetiţă! Nu-nţelegea despre ce-i vorba!
Bucuria mulsului, durerea din picioare, mirosul mucegăit din fîn şi febra din cap, îl ţinu treaz pe Hamid toată dimineaţa. Totodată, el avea şi frică să adoarmă
53
cînd se gîndea la cheful de plimbare al Kinzei. Se gîndi s-o lege pe fetiţă, dar nu găsi nici o sfoară potrivită! Trebuia deci să aştepte să se facă noaptea, înainte de-a continua drumul. Stînd aşa, oboseala îl cuprinse dintr-o dată, iar somnul care-i venise, îi împrăştie toate temerile. Braţele mai slobode, respiraţia adîncă şi liniştită, a fost un semnal pentru Kinza că poate să facă ce-i place, şi se eliberă din braţele lui. Ea nu putea pricepe de ce fratele ei avea preferinţe pentru locuri aşa de calde, unde se gîdila, şi se putea înţepa. Cu nici un chip, nu împărtăşea preferinţele lui. Supărată, se strecură afară din fîn.
Călătoria ei privată din ziua precedentă, a condus-o de-a dreptul în braţele unei mame. Astăzi, avusese un noroc tot aşa de mare. După primii paşi nesiguri, se lovi de capra ce sta jos. Kinza, îşi dădu seama imediat că era o capră, căci îi cunoştea mirosul şi blana ei aspră. Iar dacă exista vreo creatură cu care Kinza să fi fost familiarizată din plin, apoi acestea erau caprele. încrezătoare, ea pipăi după urechile animalului, o mîngîie, şi-i luă botul între palmele ei. Acum fiindcă a găsit ce poftea, «societate veselă», şi un loc unde putea să stea fără s-o înţepe, se strecură sub barba caprei şi-şi făcu loc de culcare. Iedul, la fel de ghebos, se culcă şi el lîngă barba mamei. Amîndoi erau mulţumiţi cu locul lor de dormit.
Hamid care se răsucea febril prin somn, aproape că ieşise cu totul din fîn, aşa că se putea vedea.
Se făcuse aproape seară. Mama copiilor ce se auzeau jucîndu-se pe afară, intră în grajd să mulgă capra şchioapă. O clipă îi veni să creadă că, animalul a adus
54
pe lume al doilea iezişor. Dar cînd se uită mai atent, descoperi că era o fetiţă mică ce se ghemuise ca o minge-
- Dumnezeu să aibă milă de mine! Ah, este un copil! Privi încrementită în jurul ei; atunci îl zări şi pe Hamid ieşit pe jumătate din grămada cu fîn.
- Dumnezeu să se îndure de părinţii mei! strigă ea. Mai este şi un băiat aici! Cu paşi energici merse spre el ş-1 lovi cu piciorul. Era o femeie voinică, cu maxilarele ieşite în afară, cu umeri puternici şi laţi. Vocea ei era sonoră şi pătrunzătoare. Ea voia să ştie imediat cum stau lucrurile!
Hamid, tresări şi se trezi brusc, încercînd să se ridice. Pentru moment, nu ştia unde se află, însă observă îndată că era la strîmtoare, ca un şoarece în capcană. Capul îi durea îngrozitor. îşi apăsă ochii cu pumnii, şi izbucni în plîns.
-Taci! porunci femeia, şi-i dădu un brînci în spate. Tu nu eşti din satul nostru! Cine eşti? De unde vii?
Hamid îşi înăbuşi plînsul îi se uită la ea. Se simţea constrîns să spună adevărul oricum ar fi fost el crezut. Ştia bine că de regulă, femeile erau înclinate să ia poziţie împotriva bărbaţilor şi să apere sexul lor mai slab; afară de faptul că sînt femeile aceluiaşi bărbat. Aşa că, se putea presupune aproape cu siguranţă, că şi această femeie va ţine parte cu mama lui. Hamid îi povesti totul, exact cum stau lucrurile. în timp ce el povestea, femeia îl asculta cu atenţie, încreţind fruntea şi dînd din cap. După ce termină de vorbit, femeia îl privi cu înţelegere. Era o poveste bună, şi suna a fi adevărată. Ea însăşi era căsătorită a doua oară. La vîrsta de 15 ani s-a
55
despărţit de bărbatul care a fost foarte dur cu ea şi copilul ei. De aceea era bucuroasă să se alăture de partea femeilor care suferă. Ştia ce-nseamnă să-ţi vezi copilul maltratat, şi simţea compătimire cu această mamă necunoscută, care a riscat aşa de mult ca să-şi salveze copila oarbă. în afară de aceasta, cu tot aspectul ei exterior, femeia avea un suflet de mamă.
Acest băiat isteţ ce stătea în grajdul ei, tuşea. Evident că era bolnav!
Cum sta situaţia cu ghemotocul murdar de vietate omenească ce se alipise de capra ei, încă nu ştia. Deo-

camdată însă, putea să-i pregătească un loc mai bun de dormit.
Aşa că, mai mulse ce-a mai rămas de muls, şi se îndreptă spre colibă cu găleata în mîna dreaptă, cu Kinza sub braţul stîng, iar Hamid în urma lor şchiopă-tînd.
Casa, era o colibă rotundă de pămînt. Interiorul era destul de întunecos. La perete se îngrămădeau provi-ziile de iarnă pentru capre. Peste focul de cărbuni, era o oală de pămînt în care clocotea mîncarea de seară. Trei fetiţe mici stăteau nerăbdătoare în faţa focului. Cînd femeia împreună cu copiii găsiţi, intră în casă, atunci şi bărbatul ei se întoarse de pe coastă cu turma de capre. Aşa că, se adunară cu toţii la cină. Şi ce mîn-care...! Să te gîndeşti numai: linte condimentat cu usturoi, piper roşu, şi ulei ..., în care puteai înmuia bucăţi mari de pîine proaspătă; o cană cu zer din care beau cu toţii pe rînd, iar la urmă un castron cu caise stricate. Cele bune, în dimineaţa următoare trebuia să le ducă tatăl la piaţa de Miercuri. Lui Hamid i se păru cea mai
bună mîncare pe care a mîncat-o vreodată. După ce mîncă cu poftă, prinse iarăşi putere. Apoi, o noapte întreagă putea să fie la adăpost şi în deplină siguranţă. Această perspectivă, îi vindecă şi durerile de cap. Ţăranca voinică, îşi linse de pe degete zeama de caise care se prelingea, în timp ce Hamid se uita la ea ca la un înger din ceruri.
După mîncare, cele trei fetiţe s-au aşezat comod pe blănuri de capre de lîngă grămada de fîn, şi au adormit îndată. O pisică cu trei pui, le ţinea companie, căci şi ea avea separat o piele de capră.
Bărbatul ieşi afară să mulgă şi restul de capre; nevasta îl urmă, căci voia să vorbească cu el.
Hamid care împreună cu Kinza stăteau lîngă foc, puteau să-i audă vorbind. Bănuiau că discută ceva pe socoteala lor. Curînd, femeia se întoarse în casă. Ea aranjases totul, ca să fie în ordine.
- Tu ne trebuie să te temi! îl încuraja ea pe Hamid. Soţul meu se declară bucuros să vă ajute. Mîine dimi-neaţă, el merge la pieaţa de Miercuri; iar voi puteţi merge cu bărbatul meu.»Jos la poalele muntelui, îl ia un camion. El o să spună că sînteţi copiii surorii mele. Ea, locuieşte de fapt, pe drumul ce duce la piaţa de Vineri, într-acolo unde şi voi aveţi de mers. Şi ea are doi copii de vîrsta voastră. Camionul vă va lăsa pe şosea cam la 25 km. înainte de-a ajunge la piaţa de Vineri. Aşa că, o să puteţi continua drumul cu un alt camion. Dacă nu găsiţi, şi aşa nu mai este departe pînă în oraş.
Ea privi la feţele ce străluceau de bucurie, a copiilor şi inima ei fu cuprinsă de un sentiment de compătimire; căci îl vedea pe copil fără sprijin.
56
57
Ca şi odinioară Mîntuitorul pe care ea nu-1 cunoştea, aşa făcu şi ea în seara aceea. Aduse un lighean cu apă şi un ştergar, şi îngenunche lîngă Hamid pentru a-i spăla picioarele zdrobite şi rănite. Apoi rupse în fîşii o cîrpă curată, turnă peste răni ulei de măsline şi le legă cu grijă. La urmă, îi culcă pe copii pe o blană de capră, iar cu alta îi acoperi. Fără teamă, şi plini de mulţumire adormiră îndată. Femeia, liniştită, cu mîinile împreunate se aşeză pe pragul casei şi privea visătoare în întunericul de afară. O cuprinse o stare neobişnuit de solemnă. I se părea că ceva minuat, necunoscut a intrat în locuinţă, şi veghează asupra ei şi a copiilor care dormeau. Ea acţionase în numele dragostei, fără să cunoască că există un Dumnezeu al «Dragostei» care a spus: «Cine primeşte pe un astfel de copilaş în numele Meu, pe Mine mă primeşte».
După douăzeci şi patru de ore de călătorie obositoare, Hamid putea privi cu uimire zidurile oraşului pe care îl căuta, şi pentru care a făcut o aşa lungă călătorie. Acuma se simţea mai pierdut ca oricînd! Călătoria 1-a condus pe Hamid prin locuri destul de singuratice, însă el era păstor, şi deci obişnuit cu singurătatea munţilor, cu orizonturi îndepărtate şi regiuni care nu mai ascundeau vreo spaimă pentru el. Era mulţumit cu tovăvăşia lui proprie! însă această mulţime de oameni, măgari şi capre ce se înghesuiau spre poarta oraşului, şi care erau urmaţi de copii fără număr, îmbrăcaţi în zdrenţe - care după cîte se părea, se simţeau aici ca la]
58
ei acasă -, toate astea îl umpleau cu groază, şi un sentiment nespus de singurătate.
Pînă astăzi, totul a reuşit minuat, pînă în cele mai mici detalii. La primul cîntat al cocoşului, Hamid se trezi înviorat şi cu capul limpede. Femeia care-i găsise, îi dădu lui şi Kinzei de mîncare, apoi în zorii zilei i-a binecuvîntat şi i-a trimis afară. Bărbatul ei, îi conduse pînă la camion, care era deja încărcat pînă aproape la refuz cu mărfuri şi oameni care mergeau la piaţă. Hamid, pînă acuma n-a mers niciodată cu

camionul; zgomotul, viteza şi zdruncinătura, îl încîntau. Se ghemui într-un colţ ţinînd-o pe Kinza în braţe, şi se ostenea să pară drept nepotul binfăcătorului său. în acelaş timp, privea cu nesaţ rîul şi împrejurimile cu munţi. Chiar şi şosesaua principală cu circulaţia ei vie, îi plăcea peste măsură de mult. Din nefericire, călătoria de două ore, ajunse prea curînd la capăt. Şbseaua ocolea spre Piaţa de Miercuri aşa că, el şi Kinza trebuiau să coboare.
Sub un soare dogoritor Hamid trebuia să meargă cu răbdare toată ziua. Adeseori era silit să se oprească pentru o scurtă pauză să se odihnească. într-un loc unde rîul curgea de-a lungul şoselei, lui Hamid îi veni o idee: După ce o examina pe sora lui găsi că aşa cum era, n-avea nimic atrăgător. Dacă n-o îngrijea puţin ca să arate mai curată, nimeni n-avea bucuria să se uite la

ea. Aşa că, o dezbrăcă de rochiţă, pe care i-o spălă în rîu, şi o puse la uscat. Apoi, o spălă pe Kinza pe faţă, îi netezi părul şi o pregăti în aşa fel, s-o poată prezenta oriunde.
După ce termină aranjatul, Hamid o porni din nou la drum de data aceasta, în stînga avea un şir lung de dealuri, iar în dreapta, lanuri întinse de grîu. înainte de-a intra pe acest drum, Hamid a cules un buchet de maci de cîmp şi flori de portocali pentru Kinza, ca dar de bun venit pentru noua ei «mamă».
Munţii pe care Hamid îi vedea din depărtare, nu-i plăcură de loc; munţii din locurile netede, erau rotunjiţi, acoperiţi cu verdeaţă, pe cînd aceştia, erau abrupţi, golaşi cu stînci crăpate! Totuşi, cîmpiile de la poalele lor, erau mai verzi decît toate pe care le văzuse pînă atunci. Hamid se minuna pentru toate aceste lucruri. Iată însă, că drumul făcu o cotitură bruscă, şi înaintea ochilor lui, se ridicau zidurile vechi ale oraşului. In dosul lor, casele cu şiruri nesfîrşite de ţigle învechite acoperite de muşchi, ce se strîngeau în jurul moschee-lor albe, şi care urcau abrupt spre coasta muntelui care se afla în spate. Ceva mai la vale, se puteau vedea clădirile albe ale coloniei spaniole ce erau aranjate în jurul unei pieţe pătrate.
Hamid stătea deja, de o bună bucată de vreme la umbra răcoroasă a zidurilor oraşului, şi privea forfota intensă. Dacă ar fi găsit mai întîi piaţa, aproape că nu mai era nevoie să întrebe drumul mai departe; doar mama lui i - a descris foarte exact casa! Aşa că, îi era teamă să întrebe pe cineva. Preferă să aştepte pînă la căderea nopţii, ca să îndrăznească a păşi pe aceste stră-

duţe strîmte, pietruite ce mişunau de lume. în întuneric îi va fi mai uşor să se strecoare neobservat. Odată cu căderea copţii, însă, el văzu că proprietarii magazinelor, de-o parte şi de alta a străzilor, au aprins lămpile; aşa ca trecătorii se mişcau mai departe sub strălucirea luminoasă a lămpilor. în locul acesta înspăimîntător, probabil că nu exista nici întuneric, nici ascunzători! Deci, cu cît mai repede putea să scape de Kinza, cu atîit mai bine!
Lipsit de curaj, Hamid păşi pe drumul pavat, privind în toate părţile. Ce mărfuri minunate erau expuse în vitrinele prăvălioarelor! Ţesături de diferite culori, felurite stofe de mătase, dulciuri în culori ţipătoare, grămezi întregi de fructe şi munţi de pîine. Lui Hamid i se părea că se află în ţara huzurelii privind cu gura căscată şi ochii mari, la toate acele minunăţii sclipitoare. Desigur, acesta trebuie să fie un oraş minune, în care nici un om nu este vreodată bolnav, trist sau flămînd! Uită că el înşişi cu cîteva clipe în urmă, se simţea aşa de părăsit şi îi era teamă cînd cerceta feţele proprietarilor de magazine şi ale trecătorilor. Nici unul dintre ei, n-avea pentru el un zîmbet, sau cel puţin o privire prietenoasă; nimeni nu i-a urat «bun venit» în «oraşul de aur».
Dezamăgit, se strecură printre mulţime, pînă ce ajunse la o fîntînă, de unde o fetiţă scotea apă. Ea se arătă amabilă, iar Hamid îndrăzni s-o întrebe de drumul care ducea spre hanul de la piaţă. Fetiţa arătă cu degetul spre cîteva trepte tocite, dîndu-i îndrumări pe unde să meargă, apoi dispăru intrînd în casă. Nu mai era departe pînă la han. Prin vechea arcadă, se vedeau intrînd în curte, catîri şi măgari obosiţi, iar în faţa hanu-

lui stăteau grupuri de călători ce priveau peste piaţă. Ce bucuros ar fi intrat acolo şi Hamid şi s-ar fi aşezat pe paie! Lîngă măgari, s-ar fi simţit ca acasă! Dar el n-avea bani ca să poată plăti un asemenea loc de dormit, în afară de aceasta, el trebuia să-şi îndeplinească mai întîi misiunea.
Atunci îşi aminti dintr-odată că, trebuia să urmeze strada ce se afla de partea cealaltă a hanului. Era o străduţă scurtă, ce se sfîrşea la un zid, iar casa ce trebuia căutată, era ultima casă pe stînga. în spatele casei, se găsea o grămadă de deşeuri. Desigur că nu va fi greu de găsit! Plin de încredere păşi înainte. Străduţa

cotea la dreapta, iar el se opri. Acum, putea privi în capătul străduţei, iar ceea ce văzu îl umplu de uimire. în faţa ultimei case pe stînga, ardea un felinar de st dă, cu lumină slabă. Sub felinar stătea un grup de copi murdari şi zdrenţuroşi ca şi el, ce păreau a aştepta cev îmbucurător, în timp ce-i privea încă, uşa casei se des chise şi un val de lumină plăcută se reflectă pe pavaj. Copiii se năpustiră spre uşă, iar în graba lor cădeau unii peste alţii. în curînd dispărură toţi prin uşa luminată. în spatele lui se auziră paşi grăbiţi. Alţi trei copii în zdrenţe murdare trecură cu paşi sprinteni pe lîngă el, şi intrară şi aceştia în casă. în timp ce Hamid încă mai stătea la umbra felinarului şi privea fîşiile de lumină de pe stradă, auzi cîntînd! Era un cîntec strident nemelo-dios, însă el găsi că niciodată nu auzise ceva mai frumos! ca acesta!
Ademenit de muzică, se strecură pe lîngă pereţi to mai aproape de casă. Ajunse la prag şi îndrăzni s' arunce o privire pe geam în interiorul casei.
Respiraţia aproape că i se opri de emoţie fericită. Aici pe un perete al camerii care se putea vedea peste un coridor, era atîrnat tabloul acelui Bărbat care iubea mult pe copii. Pe braţul lui purta un copilaş cu părul buclat, ce arăta a fi de vîrsta Kinzei; băieţi şi fetiţe se înghesuiau în jurul Lui întinzînd mîna, iar El le zîmbea fără să arate cîtuşi de puţin că ar dori să fie lăsat în pace.
Hamid îi avea în faţa ochilor pe proprietarii magazinelor. Acest Bărbat din tablou nu se asemăna cu nici unul din ei! în mod sigur că El o va primi pe Kinza tot cu o aşa bucurie, ca şi pe copilaşii din tablou! Cine erau însă acei copii zdrenţuroşi, şi de ce intrau ei în casa aceasta? Oare despre ce cîntau ei? Hamid nu-i putea privi, căci erau adunaţi în cealaltă parte a camerii, însă el auzi o voce de femeie.
în timp ce el se ghemui pe treptele casei pentru a prinde mai bine cu urechele, copiii dinăuntru au înce-* put a spune ceva în cor, de parcă ar fi invăţat ceva pe de rost. Tot aşa răsune şi în şcolile din moschei, cînd se învăţa coranul de dinafară.
Da, el putea acum înţelege ce spuneau. Erau cuvinte minunate! Mai frumoase decît toate cuvintele pe care le învăţase din coran: «Isus a spus: «Eu sînt lumina lumii. Cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întunerec, ci va avea lumina vieţii».
Ce să însemne oare toate acestea? Copiii au repetat textul de trei ori, iar Hamid murmură împreună cu ei, tipărindu-le în memorie, ca mai tîrziu să poată cugeta asupra lor. Prima problemă era, ce să facă cu Kinza! Dacă toţi copiii dinăuntru erau ai sorei, cu siguranţă
62
63
că aceasta nu mai avea nevoie de încă unul! Probabil că şi străinii preferă băieţii, ca şi concetăţenii lui! Perspectivele Kinzei se pare că erau foarte mici! Nu! El nu putea să bată la uşă şi să i-o ofere pur şi simplu pe Kin-za! Trebuia să se gîndească la o cale mai onorabilă.
încetul cu încetul, o idee cîştigă supremaţia şi el gîn-dea că va avea succes. Oare n-a spus mama lui că Sfîn-tul din tablou n-a respins niciodată pe nimeni? Aşa dar, o va lăsa pe Kinza pur şi simplu pe coridor, ca o surpriză! Să se introducă ea singură după cum va putea mai bine! Dacă sora se asemăna cu adevărat Sfîntului, atunci te puteai încrede în ea. Ea nu va alunga afară în stradă la miezul nopţii, o făptură atît de neajutorată! Hamid se retrase repede şi se ascunse după grămada de deşeuri. O luă pe Kinza pe genunchi şi o scutură bine pînă se trezi de-a binelea, după care îi vorbi foarte serios:
- Kinza, surioara mea! Acuma am să te las singură aici, iar tu trebuie să rămîi liniştită de tot. Să nu plîngi! Dacă strigi, vine o femeie şi te bate! Dacă nu plîngi, ea vine şi îţi dă ceva bun de mîncare!
Aceasta era o vorbire pe care Kinza o înţelegea perfect. Ea ştia bine că primea bătaie cînd nu stătea linişti-tă, însă foarte rar primea ce-şi dorea, folosind ţipetele. Acuma era tare flămîndă, de aceea îi îngădiu lui Hamid să-i aranjeze bine hăinuţa pe ea, şi să-i netezească părul. Apoi îi puse în mînă buchetul de flori vestejite, şi ieşi cu ea de după grămada de deşeuri, îndreptîndu-se spre locuinţa sorei.
Deschise uşa atît cît se putea intra, o ridică pe Kinza peste prag, şi o aşeză jos pe duşumeaua din coridorul întunecos. înăuntru era linişte, afară de vocea femeii care se auzea. Pe Hamid îl cuprinse o durere sufletea-scă insuportabilă, care-i zdrobea inima, iar ochii i se umeziră de lacrimi. în clipa aceea îşi dădu seama într-adevăr cît de mult o iubea!
Ca semn al dragostei lui faţă de ea, Hamid scoase ultima coajă de pîine din ştergar, şi i-o dădu. Apoi se

retrase lăsînd-o cu picioruşele încrusişate, cu buchetul de flori de cîmp într-o mînă, şi cucoaja de pîine în cealaltă. Aceasta era «bucuria» şi surpriza pentru o misionară care nu bănuia nimic.
Cu toate că avea ochii împăienjeniţi de lacrimi totuşi privirea lui Hamid căzu iarăşi pe faţa Bărbatului din tablou; El se uita de-a dreptul la Kinza. Hamid era sigur că putea s-o lase pe surioara lui în lumina acestui zîmbet. Pentru el, aceasta era o mîngîiere!
înghemuit într-o nişă a unei străduţe dosnice, Hamid încercă să-şi amintească cuvintele de curînd auzite: «Isus a zis: «Eu sînt lumina lumii ...» Cam aşa, sau ceva asemănător a fost! Dar vai! Oare ce să însemne astea? Ce era aceasta: «lumina lumii»? El se gîndea la lampa de acasă ce ardea în colibă şi arunca umbre pîlpîitoare pe pereţi. Se mai gîndea la călătoria din noaptea cu lună plină, la stelele călătoare şi răsăritul soarelui pe munţi.
Lumina lunii, sclipirea stelelor, lumina soarelui, lumina luminărilor şi chiar lumina gălbuie de pe străzile oraşului, Hamid le puse deoparte. Acuma se ghemuia singur-cuc într-o străduţă dosnică, neluminată, căci luna încă nu răsărise de după zidurile oraşului. «Eu sînt lumina lumii» - răsunau cuvintele în urechile lui, în

timp ce se gîndea la Kinza şi la noaptea veşnică din ochii ei. Oare această «lumină» pe care el n-a văzut-o niciodată, va putea pătrunde şi la ea? Ce să însemne aceasta? Măcar să nu fie aşa de întunerec! De nu l-ar roade foamea aşa de tare! De-ar fi putut s-o aibă la sine pe Kinza!... De-ar putea merge acasă la mama...!
Aici, firul gîndurilor se supse brusc, şi Hamid se aplecă în faţă în aşteptare. O grupă de băieţi veneau în fugă pe stradă, iar cînd au făcut colţul, s-au întors şi au făcut semn cu mîna spre fereastra luminată a casei din dreapta. Ei vorbeau cu ardoare, de-a valma, în aşa fel că Hamid nu înţelegea ce spuneau. Doar cîteva frînturi de cuvinte putu să prindă, cum ar fi: «cine este?... o fetiţă aşa micuţă!... unde o fi mama ei?... Apoi băieţii dispărură iar străduţa era iarăşi pustie.
împins de dorinţa fierbinte de-a şti ce s-a întîmplat cu Kinza, el sui cu paşi liniştiţi din nou pe străduţă, şi se caţără pe grămada de deşeuri. Uşa în spatele căreia o lăsase pe Kinza, era bine închisă iar înăuntru era linişte.
Ce se întîmplase? într-o cameră de la etajul de sus, ardea lumina. Hamid traversă strada, se sprijini de peretele casei de vizavi şi privi în sus cu atenţie. Prin dreptul geamului luminat, el văzu o femeie cu un copil în braţe care păşea liniştită. Copilul n-arăta nici o urma de teamă; nu se zbătea şi nu plîngea, ci pipăia liniştit cu o mînă, faţa ce se aplecase peste el.
Atunci, Hamid era sigur că şi-a încheiat misiunea şi a îndeplinit promisiunea. Kinza intrase pe mîini bune. Lui nu-i mai rămînea nimic de făcut, decît să petreacă noaptea în aer liber.

Se lipi de zidul din spatele grămezii de deşeuri, strînse în jurul lui cămăşuţa cu care era îmbrăcat, puse braţul căpătîi şi adormi îndată. în visele lui o văzu pe Kinza cum era purtată cu multă siguranţă pe raze strălucitoare de lumină. Dacă erau braţele femeii care o ţinea strîns, sau braţele Sfîntului din tablou, Hamid n-ar fi putut spune. De un singur lucru însă era sigur, fără umbră de îndoială: lumina nu se va mai stinge, iar braţele puternice nu-i vor mai da drumul niciodată!
în dimineaţa următoare, Hamid se trezi devreme, Era înţepenit de frig, şi se mustră singur pentru nechibzuiala lui de-a dormi aşa de aproape de casă. Pe de altă parte, se simţea mîngîiat la gîndul că Kinza dormise în apropierea lui, şi că-i despărţise doar un zid. Se gîndea că, dacă sora lui se sculase; şi dacă se trezise, ce făcaea ea în timpul acesta? Apoi coborî în jos pe stradă, hoinărind pînă la piaţa părăsită, întrebîndu-se ce va face, încotro s-o apuce, şi înainte de toate, de unde să-şi procure mîncarea de dimineaţă? Nu se îndoia cîtuşi de puţin că Kinza avea hrană din belşug, şi aproape regreta faptul că-i lăsase acea ultimă bucăţică de pîine uscată.
Oraşul numai arăta de aur ca în seara trecută, iar prăvăliile erau închise cu obloane de scînduri. Cîţiva cerşetori fără adăpost, încă zăceau dormind adînc pe treptele moscheii.

Hamid care îşi îndeplinise misiunea pentru care venise, se simţea nespus de istovit; se opri în mijlocul pieţii, şi dorea un singur lucru: să fie acasă! Dar atmosfera de nostalgie fu întreruptă de un sunet ce îi era

bine cunoscut: deasupra capului său, se auzea clămpănitul tare al unui cocostîrc ce foşnăia cu aripile lui mari. La fel făceau ei, pe deasupra capului lui, cînd ducea turma la păscut în munţii lui iubiţi din locurile natale. Hamid observă cum cocostîrcul zbură spre cuibul său, făcut în turnul unei vechi fortăreţe, cum ateriza pe marginea cuibului şi umplu cîteva ciocuri flămînde.
Această privelişte, îi potoli sentimentul apăsător de singurătate ce îl cuprinsese. Cocostîrcii erau pentru el, un colţ de patrie, numai că, acasă ei îşi făceau cuiburile pe acoperişurile caselor, iar aici, pe o fortăreaţă. Această cetăţuie, o observă abia acuma, şi începu s-o studieze cu interes. Nu ştia că era veche de peste cinci sute de ani, ci el găsi numai că arăta într-adevăr veche şi dărăpănată, după care se întrebă dacă mai trăieşte şi altice-neva acolo, afară de cocostîrci. El mai observă că se găsea în faţa unei bolţi de poartă veche în spatele căreia se afla o grădină.
Poarta era larg deschisă şi se părea a nu fi nimeni acolo care să fi fost împotrivă ca el să nu intre în grădină.
Fără şovăire, Hamid urcă cele cîteva trepte şi intră pe vîrful picioarelor prin poartă. Mirat, el se afla în cea mai frumoasă grădină pe care o văzuse vreodată în viaţa lui. Era o grădină de formă pătrată, înconjurată de toate părţile cu un zid cenuşiu peste care atîrnau o mulţime de glicine înflorite. în mijlocul grădinii, susura apa unei fîntîni arteziene, înconjurată de iarbă verde şi straturi de flori. O splendoare de culori, compuse din: gura leului, panseluţe şi micşunele ce creşteau de-a valma sălbatice, iar în spate, tufe de trandafiri înfloriţi şi portocali. Trandafirii străluceau în toate culorile: de la roşu închis pînă la gingaşul roz deschis. Bobocii alternau cu florile în toi şi cu cele trecute deja. în aer plutea parfumul lor. Niciodată nu visase Hamid că poate exista o asemenea frumuseţe. împreună mîinile, şi buimăcit cum era, privea liniştit pentru a observa tot ceea ce se putea vedea acolo. Dar ce era aceasta? O cuşcă mare, iar înăuntru un păun impozant ce-şi rotea podoaba de pene, în timp ce femelele lui cenuşii îl înconjurau admirîndu-1.
Dacă grădina era cea mai frumoasă din cîte a văzut vreodată Hamid, atunci păunul era cel mai fantastic. Rămase multă vreme în faţa lui, şi-1 privi amănunţit, după care plecă mai departe. Dar iată că soarele răsări curînd, şi într-o clipă toată grădina era ca transformată; rouă de pe trandafiri se făcu argint lucitor, iar florile de portocal păreau dintr-o dată transparente. Orbit de frumuseţe, Hamid îşi frecă ochii şi pentru prima oară în dimineaţa aceasta îi apăru în minte cuvintele din seara precedentă, aproape pe jumătate uitate: «Isus a spus: Eu sînt Lumina lumii... nu mai este întuneric... Lumina lumii...» îl cuprinse o dispoziţie bună, căci trebui pur şi simplu să strige tare de bucurie. Petalele panseluţelor de cîmp rîdeau împreună cu el, iar în jurul fîntînii strălucea un mic curcubeu. Dar vai! Chiar în mijlocul acestei atmosfere sărbătoreşti se ivi un paznic al grădinii, care-1 scoase pe băiat afară pe poartă. De fapt, n-avea

nici un drept să-1 scoată afară, căci era o grădină publică, însă Hamid, încă nu ştia că în oraş, toţi băieţii în zdrenţe, (chiar şi cei nevinovaţi) sînt priviţi ca suspecţi.
Destul de mîhnit, Hamid se îndreptă spre o altă poartă prin care ieşi într-un loc deschis. In spatele lui se înălţa o clădire ce i se părea ca un palat; în realitate, era doar un simplu hotel. Oraşul era în deşteptare, iar negustorii îşi deschideau prăvăliile. Păstorii ofereau lapte de vîzare, şi de prin apropiere, răzbătea pînă la nasul lui Hamid, un miros plăcut de prăjituri şi ulei înfierbtat. El era aşa de flămînd, că i se întorcea stomacul pe dos.
într-un local micuţ, un bărbat era ocupat cu prăjitul gogoşilor. Avea de lucru nespus de mult, căci afară de faptul că trebuia să pescuiască gogoşile din cazanul de piatră, cu ulei înfierbtat, mai trebuia să înfigă în ele cîte un pai pentru a le oferi clienţilor, iar între timp avea grijă să nu se stingă focul. Aceasta părea că-1 tulbură grozav, căci mîrîia şi bolborosea fără întrerupere.
Lui Hamid, îi veni mirosul pe la nas, mai aproape decît se cădea, ceea ce-1 făcea să se mute de pe un picior pe altul. Atunci, îi veni o idee: îşi luă curajul în dinţi, şi merse la bărbatul cu gogoşile şi-1 întrebă dacă nu cumva are nevoie de un ajutor. Sillam - gogoşarul -îl examina cu de-amănuntul. Băiatul care îl ajuta de obicei, nu venise astăzi şi aceasta îl supăra de-a binelea. Aşa că, era bucuros şi chiar hotărît să angajeze pe primul băiat bun ce-i va ieşi în cale. Pe acesta însă nu 1-a văzut niciodată. Poate că era un pungaş, sau un hoţ, dar acest lucru nu era dovedit. Sillam deschise grătarul de lemn şi-1 lăsă pe Hamid să intre.

- Ia foalele astea, şi suflă-mi în focul ăsta. Iar dacă aflu că iei ceva ce nu-ţi aparţine, află că postul de poliţie este chiar vizavi!
Hamid se aşeză pe vine şi începu să sufle. Nu se simţea prea bine. Era aşa de cald, că şi aerul vibra în jurul lui, şi totul plutea în faţa ochilor. El nu ştia că băieţii dinaintea lui care au lucrat aici, n-au putut suporta căldura, şi că el a găsit trecere în faţa stăpînului, cu răbdarea lui. Flăcările se urcau cu putere în sus, uleiul sfîrîia şi fîşîia în cazan. Atunci auzi ca din depărtare glasul maestrului: «Destul» şi el se sculă în picioare clăti-nîndu-se. Era ameţit de tot.
- Vino aici şi scoate gogoşile din ulei! porunci stăpî-nul.
Hamid se sprijini de tejghea, bucuros că putea să tragă adînc în piept aerul proaspăt. El lucra de-a dreptul îndemînatic. îşi mai frigea şi vîrful degetelor, dar asta puţin îi păsa, căci avea o foame ... de nu se mai putea gîndi la nimic altceva decît la foamea lui chinuitoare. Hamid, observă că, încetul cu încetul, piaţa se însufleţea şi că o ceată întreagă de copii zdrenţăroşi şi murdari, vagabondau pe acolo, şi-1 măsurau cu priviri cercetătoare.
Presimţea că nu va trece multă vreme, pînă avea să se răfuiască cu ei!
Hamid lucrase cam de două ceasuri, cînd maistrul îl întrebă dintr-odată:
- Ai mîncat ceva de dimineaţă?
- Nu! răspunse Hamid. Şi nici aseară de cină, tot n-am mîncat nimic!
Atunci maistrul îi înmînă o serie de gogoşi fierbinţi şi

pufete. Cu un adînc suspin de uşurare, Hamid îşi înfipse colţii în prima bucată; însă băieţii ce stăteau pe pavaj, arătau duşmănie în privirea ochilor lor negri. Şi ei erau flămînzi, iar acest străin a cucerit un post de invidiat! Localul s-a închis cu mult înainte de prînz, pentru că gogoşile se vindeau numai ca gustare de dimineaţă. Maistrul îi dădu de înţeles lui Hamid că este mulţumit de lucrul său, şi că în ziua următoare, va avea iarăşi nevoie de el. Apoi îi înmînă o monedă, iar Hamid fericit ca un rege traversă piaţa, cugetîndu-se cum ar putea să-şi cheltuiască averea în chipul cel mai avantajos. Se opri în dreptul unui teanc de batoane de zahăr, şi dori cu ardoare să cumpere unul pentru Kinza. Ea însă, probabil că nu mai avea nevoie de astfel de dulciuri! Mai ales, poate că în luxul noului ei mediu, 1-a şi uitat deja pe el. Dintr-o dată i se puse un nod în gît! îşi întoarse gîndurile de la Kinza, şi îşi îndreptă atenţia hotărît, spre un magazin de brutărie.
Atunci auzi în dreapta lui, o voce care întrebă:
- Cine eşti tu?
Cel care a întreabat, era un băiat de vîrsta lui Hamid. Avea părul capului ras peste tot, şi o îmbrăcăminte făcută dintr-un sac de zahăr imprimat, care, cu siguranţă fusese curat cîndva! Era o arătare stranie; dar ochii negri inteligenţi şi isteţi, priveau spre Hamid cu amabilitate.
- Eu sînt de la ţară! răspunse Hamid sfios.
- De ce ai venit la oraş?
- Să găsesc de lucru!
- Unde sînt părinţii tăi?
- Sînt morţi!

- Unde locuieşti?
- Pe stradă!
Micul orăşean ce se numea Ayaschi, dădu din cap în semn de aprobare, şi spuse satisfăcut:
- Nici eu n-am mamă, iar tatăl meu a plecat în munţi! Eu locuiesc pe stradă, iar unii din copiii de colo de sub copac, la fel. Acuma am să-ţi spun ceva: cumpără-ne o pîine cu banul ce ţi 1-a dat maistrul, şi dă-ne la

toţi cîte o bucată! Atunci eşti unul dintre noi, iar noi îţi arătăm unde putem merge seara să luăm cina.
Modul de vorbire sigur al băiatului ca şi felul său vioi de-a se împăca cu soarta de pribeag fără adăpost, îl cîş-tigă pe Hamid. Şi-ar fi aruncat banul de bună voie la picioarele băiatului, pentru a-şi asigura o astfel de prietenie. «Atunci eşti dintre ai noştri»! Acestea erau cuvinte minunate! Hamid cumpără repede pîinea, iar cu res tul banilor mai cumpără un pumn de măsline negre, după care, îl urmă pe protectorul său spre euca-liptul ce se afla în mijlocul pieţei şi sub a cărui umbră se adunaseră restul cetei de copii. El împărţi mîncarea la toţi băieţii, iar ei se repeziră cu mare poftă asupra ei. Hamid cu porţia lui, se aşeză din timiditate, ceva mai la o parte ca să mănînce.
Cu toate că nici unul din ei nu s-a grăbit să spună un «mulţumesc frumos», darul lui de bunăvoie îşi făcu lucrarea. Din ziua aceasta, Hamid era cu adevărat unul de ai lor.
Era o societate curioasă, căreia în adîncul inimii Hamid îi jură loialitate; o societate care era unită prin legătura comună a decăderii, a neştiinţei şi sărăciei. Uniforma acesteia din urmă, consta în zdrenţe şi pete-

ce! Erau copii care nu aflaseră niciodată ce este dragostea; fiinţe fără adăpost de care nimeni nu se îngrijea. De cînd s-au născut au fost expuşi la atîtea situaţii, încît deveniseră căliţi şi rezistenţi. Şi pentru că trebuiau să trăiască din ideile lor, erau născocitori de multe rele! Furau, minţeau, şi furau în mod obişnuit. Erau mereu veseli şi neînfrînţi prin foame şi lunile friguroase de iarnă, şi scoteau cît se poate de mult din sărăcăcioasa bucurie de vieţii. Această gustare nesperată de exemplu, era suficientă a-i transpune pe toţi între-o radiantă bună dispoziţie. Rîzînd şi benchetuind cu picioarele încrucişate, se ghemuiau unii lîngă alţii, ca o grupă de maimuţe curioase.
Ziua grea de ieri, era dată uitării; la nesiguranţa zilei de mîine, nu era nevoie să se gîndească. Astăzi era o zi bună, şi ei voiau s-o savureze! •
Hamid care-i observa în taină, simţea cum i se umflă inima de mîndrie, la gîndul că avea voie să stea lîngă aceşti băieţi. El crescuse printre copiii simpli de la ţară, şi nu cunoscuse niciodată altfel de copii. îi găsea aşa de impunători, aşa de murdari şi îndrăzneţi, aşa de energici şi de sine stătători! O, numai de-ar putea să ajungă la ei! Se tîrî mai aproape de grupă, ca să înveţe de la ei «bunele maniere» şi să afle felul lor de viaţă.
Din discuţiile lor, el deduse că ei îşi cîştigau existenţa pe toate căile şi cu toate mijloacele imaginabile. Unii dintre ei lucrau în anumite zile din săptămînă, la războiul de ţesut, alţii ajutau ca şi el la prăvăliile de gogoşi. Toţi cerşeau şi hoinăreau de jur împrejurul hotelului, unde se putea ivi ocazia de a duce geamantanul vreunui turist, sau de a păzi maşina. Unii dormeau la

r

oamenii lor, în bordeie, ce se numeau «acasă», iar alţii se furişau în moschee. Viaţa era ceva nesigur, şi emoţionant. Un singur eveniment important exista în cursul zilei pentru aceşti copii, şi aceasta era masa de seară în casa sorei englezoaice.
Ei tocmai discutau despre lucrurile extraordinare ce se petrecuseră acolo, cu o seară înainte.
Era vorba despre o fetiţă mică, străină spuneau ei pe care nici unul n-o mai văzuseră mai înainte. Nimeni nu ştia de unde venea! Ea îsi întinse mîinile spre soră, şi o numi «mamă». Altceva, nimeni n-a mai putut scoate din ea. Sora a luat-o în braţe, şi o duse în camera ei, iar astăzi urma să cerceteze care îi sînt părinţii.
- Şi dacă nu-i găseşte? întrebă unul din băieţi.
- O aşează iar la stradă! răspunse un altul. Ayaschi îi aruncă o privire dojenitoare acelui băiat, şi-i replică:
- Aceasta n-o va face!
- De unde poţi să ştii tu aceast lucru? Doar nu este copilul ei! strigă toată banda, de-a valma.
Ayaschi spuse simplu:
- Pentru că ea are o inimă curată!

Restul zilei decurse destul de plăcut. Ayaschi ce se delecta cu admiraţia lui Hamid, îl conduse pe acesta prin tot oraşul; apoi prin poarta de sus ieşiră afară din
75
oraş, pe coasta muntelui, ca să-i arate izvorul ce ţîşnea printr-o crăpătură de stîncă, din interiorul muntelui. în timpuri de secetă cînd toate izvoarele seacă, această apă ţîşneşte într-un torent neschimbat, rece ca gheaţa, de la o mare adîncime. El alimentează numeroasele fîn-tîni ale oraşului, după care se îndreaptă revărsîndu-se peste întreaga regiune, pe care o udă. Acum Hamid pricepu de ce aici, pajiştele erau aşa de verzi, şi lanurile de grîu aşa de aurii!
Pe la timpul mesei de prînz, băieţii hoinăreau prin jurul hotelului. După o vreme, un ospătar aruncă în stradă cîteva bucăţi de chifle şi cîteva bucăţele de carne ce rămăseseră pe farfuriile clienţilor; iar băieţii se repeziră asupra lor, ca o haită de cîini sălbateci. După ce se «ospătară» s-au strîns în jurul trunchiului de eucalipt care-şi întindea larg ramurile, şi îşi petrecură timpul de arşiţă a zilei, dormind la umbra acestuia.
Dar iată că veni şi seara. Soarele dispăru în spatele turnurilor fortăreţei; cocostîrcul-mamă stătu într-un picior pe marginea cuibului, profilîndu-se pe fundalul roşiatic al orizontului.
Hamid se ţinu de Ayaschi. împreună cu alţi cîţiva copii, se ghemuiră pe cîteava trepte de piatră şi priveau spre oamenii de la ţară care intrau cu duiumul în oraş. A doua zi, era piaţă, iar oamenii care veneau de departe, aveau să se întindă de-a lungul zidului oraşului, petrecînd noaptea dormind lîngă sacii cu mărfurile lor. La lăsarea serii, proprietarii prăvăliilor aprindeau iar lămpile, şi foarte curînd şi alţi băieţi veniră de la diferitele lor ocupaţii, şi se asociară tovarăşilor lor.
- Vino! spuse Ayaschi ce părea a avea un rol condu-
76
cător între ei, în curînd ea va deschide uşa.
Ayaschi îi făcu lui Hamid un semn să-1 urmeze, însă acesta zăbovea. El se afla întro mare încurcătură. Foamea, şi dorinţa arzătoare de-a se convinge că totul este în ordine cu sora lui, îl împingea înainte; precauţia însă, îl reţinea pe loc! Ce era să facă dacă era nevoit să vorbească în prezenţa Kinzei? Ea, îi va recunoaşte îndată vocea, şi va alerga în braţele lui. Atunci,.... era trezită bănuiala!
Băieţii erau gata de-a porni. Ayaschi privi încă odată înapoi, şi strigă nerăbdător:
- Hai, vino odată!
Hamid însă dădu din cap, şi zise:
- Eu nu vin!
El rămase jos pe treptele de piatră. îşi sprijini capul între mîini, şi privi abătut spre piaţă. Peste zi, fusese bine dispus în tovărăşia lui Ayaschi. Acuma însă el uită pe noul său prieten, în dorul mistuitor după mama şi Kinza. Curînd însă, începu să-şi facă reproşuri amare că a fost aşa de neghiob, respingînd invitaţia de-al însoţi pe prietenul lui. Ar fi putut arunca cel puţin o privire peste Kinza, şi şi-ar fi dat seama dacă este fericita, sau nu! I-ar fi auzit glasul dulce familiar...! Ah, ah, el trebuia s-o audă din nou, oricît ar fi costat aceasta. Fie ce-o fi, el trebuia să încerce s-o vadă pe Kinza!
Cu o hotărîre bruscă, se ridică în picioare. Doar nu trebuia să intre în casă! Pur şi simplu putea să proce-deze cum făcuse şi ieri: să se strecoare pînă la uşă, şi să privească prin deschizătura ei. Poate că Kinza era prin apropiere şi ar fi putut-o vedea iarăşi în camera de sus.
Ca un hoţ cu cugetul vinovat, o coti pe străduţa lini-
ştită şi se îndreptă de-a lungul zidului, spre uşa deschisă prin care ieşea o dîră de lumină. Cu băgare de seamă pîndi în interiorul casei. Nu putea însă vedea, sau auzi ceva despre Kinza. Numai vocile băieţilor murmurau ceva de neînţeles, după care, cîntau strident şi tare. După cîte se părea, Kinza nu se afla nicăieri, însă el se găsea într-o situaţie periculoasă! De aceea îşi căută adăpost în spatele grămezii de deşeuri. Acolo, îşi dădu frîu liber lacrimilor. Atît sora cît şi prietenii lui, erau înăuntru intraţi pe uşă; acolo era lumină şi frumos, şi se găsea de mîncare. Numai el singur trebuia să rămînă afară!
Atunci se întîmplă ceva neaşteptat! Uşa se deschise larg, şi sora ieşi afară în stradă să vadă dacă nu cumva mai sosesc întîrziaţi, înainte de-a începe ora copiilor. Hamid fiind ocupat cu gîndurile lui, nu observă nimic, însă sora care auzi suspinurile sfîşietoare, privi în jur. Şi ce văzu ea? Pe grămada de deşeuri stătea ghemuită o arătare jalnică ce-şi storcea ochii de lacrimi. Ea făcu cîţiva paşi mai aproape. Hamid sări speriat în sus şi căută să fugă, însă sora îi sta în cale. Nu-i rămase altceva de făcut, decît să-şi şteargă ochii

cu dosul palmelor şi să privească consternat spre această femeie. Niciodată nu mai văzuse el pe cineva care să-i fi asemănat cîtuşi de puţin.
- De ce nu intri în casă? întrebă ea. în întrebarea ei, era o invitaţie pe care Hamid a înţeles-o. încet se apropie de ea. Sora îl aştepta liniştită, ca nu cumva să-1 sperie. Cînd se apropie, îi întinse mîna. Hamid îşi puse mîna dreaptă murdară, într-a ei şi păşi încrezător peste prag. Păşiră împreună spre camera
78
luminoasă. Hamid se opri o clipă ca să cerceteze totul cu atenţie. Camera era lungă şi văruită în alb. După obiceiul mauritan, de-a lungul pereţilor erau aşezate saltele, iar duşumeaua era acoperită cu o rogojină. La un capăt al odăii se afla o masă şi un stelaj cu cîteva rafturi cu sticle. în celălalt colţ al camerei, şedeau băieţii în semicerc. Pe peretele de vizavi însă, atîrna tabloul cu Sfîntul, care zîmbea către băieţii fără domiciliu, exact aşa cum zîmbea către Kinza.
- Vino, îl invită sora aşează-te lîngă ceilalţi. Eu vreau să vă arăt ceva!
Ayaschi îl privi cu faţa radiind de bucurie, cînd Hamid se strecură în semicerc pentru a se aşeza lîngă el. O de-ar începe iarăşi să cînte! Ar fi dorit să mai audă odată cîntarea! însă, după cîte se părea, se terminase cu cînta-tul şi acuma aşteptau toţi, ca sora să le arate ceva. Hamid privi pe furiş la feţele pline de aşteptare, şi găsi că tovarăşii lui nu îi erau superiori, cum i se păruse peste zi. Oricum, arătau mult mai tineri şi mai copilăro-şi. Mai înainte, i se părură ca nişte bărbaţi rutinaţi, acuma erau, pentru puţină vreme, doar nişte copii doritori, ale căror drepturi ale copilăriei le-au fost răpite mult prea devreme. Toţi aşteptau, o ..... ah! ce povestire frumoasă despre iubire, ocrotire şi adăpost. Erau lucruri pe care ei nu le cunoscuseră niciodată.
Sora se aşeză jos pe o saltea înaintea lor, şi le arătă o carte mică interesantă. Era cu totul altfel decît coranul, singura carte pe care o văzuse în viaţa lui în interior. în această cărticică nu era scris nimic, din fericire căci niciunul din cei prezenţi nu ştia să citească. Cartea conţinea doar patru pagini goale, şi fiecare pagină avea o
79

r

altă culoare. Prima pagină, de culoare aurie, era minunată şi strălucitoare. Sora ridică cărticica în sus şi vorbi I despre un oraş de aur, iluminat viu de lumina dragostei lui Dumnezeu. Hamid îşi aminti de seara precedentă, cînd pentru prima dată văzu străzi luminate. Atunci însă, el nu ştia că, cu toate lămpile, în acest oraş există multă boală, foame, singurătate şi răutate. în oraşul lui Dumnezeu însă, aşa specifica sora nu există nimic de felul acesta; acolo domneşte numai bucurie, lumină şi bunătate. «Acolo aş dori eu să merg» se gîndi Hamid.«Acolo ar fi şi mai frumos ca în satul nostru; nu mai este frică, ceartă, orbire».
în timp ce el se mai gîndea la oraşul de aur, sora întoarse foaia. Pagina următoare era neagră de tot, şi sora spuse că ea este ca întunericul şi tristeţea din inima celor care au făcut rău. Asupra faptului de-a săvîrşi ceva rău, Hamid niciodată nu-şi făcuse gînduri pînă acuma. El nici nu s-a gîndit măcar că ceva ar putea fi «rău»!
De la sine înţeles, el fura cînd i se ivea ocazia, şi desigur că şi.minţea cînd prin această putea fi scutit de bătaie. De ce nu? Acum însă, părea a exista un motiv pentru aceasta! Nimic întunecat nu va putea să intre vreodată în oraşul de aur, plin de lumină! Pentru păcat, uşa rămînea închisă!
Hamid, privi visător în jurul lui. Cît de negru putea să fie el şi prietenii lui! Zdrenţele, feţele, mîinile şi picioarele, erau deja negre de murdărie şi praful de pe stradă. Iar dacă sora avea dreptate, şi inimile lor erau tot aşa de murdare: erau negre de minciună şi furt, de' cuvinte urîte şi bătăi! «Păcat» se gîndi Hamid, iar în

f

duhul lui, văzu o ceată de băieţi murdari care erau respinşi de la poarta cerului şi se strecurau în întuneric. Dar aceasta încă nu era sfîrşitul. Sora întoarse o pagină roşie, şi povesti o istorioară nemai auzit de ciudată: Fiul lui Dumnezeu care se numea Isus, se pare că iubea pe băieţii aceia murdari, şi dorea să-i aibă în oraşul Său cel plin de lumină. De aceea El venise pe pămînt, ca să trăiască printre ei. în cele din urmă, a murit ca să sufere o pedeapsă pentru păcate pe care El nu le-a săvîrşit niciodată. Copiii au păcătuit, iar Isus a fost pedepsit în locul lor. Pagina roşie înseamnă că El a suferit o moarte îngrozigoare, iar sîngele roşu s-a scurs din trupul său. Oare era drept acest fapt? El n-a făcut rău, căci de fapt, copiii erau aceia care meritau pedeapsa.^

însă partea cea mai frumoasă a povestirii, veni abia de-acum încolo. Acuma, fiindcă Isus a fost pedepsit, copiii aceştia răi, murdari şi mincinoşi, puteau de fapt să primească iertarea. Dacă ei şi-ar fi întors spatele de la păcat, şi L-ar fi rugat pe Dumnezeu să-i ierte, pentru că Isus a purtat pedeapsa lor, atunci inimile lor negre ar fi tot aşa de albe ca pagina următoare a cărţii. Un alb, fără pată! Astfel de copii erau destui de albi pentru a putea intra de-a dreptul în lumina oraşului de aur. Cu toată lumina pătrunzătoare de acolo, nu se va mai putea vedea nici o pată de murdărie pe ei, fie cît de mică. Aşa de curaţi şi desăvîrşiţi puteau ei să devină.

Hamid nu se mai vedea murdar pe el însuşi, nici pe tovarăşii lui. Trebui să se gîndească la petalele florilor de portocali, cît de transparente erau la lumina soarelui, şi cît de albe erau aripile cocostîrcului-mamă, cînd

razele soarelui cădeau peste ele.

Cînd sora încetă de-a mai vorbi, Hamid nu mai vedea, şi nu se mai gîndea la nimic; căci vorbitoarea aduse două castroane pline cu orez aburind, şi la fiecare din ei le împărţi cîte o bucată mare de pîine. Băieţii se împărţiră în două grupe, şi se repeziră cu lăcomie asupra mîncării. Era uimitor să-i vezi cu ce viteză reuşiră să golească castroanele. Era curată întrecere, în care fiecare încerca să apuce pentru sine cît mai mult. Nimeni nu scosese nici o vorbă, pînă ce ultima fărîmi-tură dispăru. In sfîrşit a şters blidul cu degetesle pînă a rămas curat. Abia după aceea se aşezară iarăşi la locurile lor, şi o asaltară pe sora cu întrebări privitor la fetiţa găsită pe trepte cu o seară înainte.

- Ea este încă la mine! spuse sora, şi zîmbi de parcă şi-ar fi adus aminte de ceva amuzant. Ea doarme sus în camera mea! Hamid o privi cu atenţie pe soră. Nu părea a o supăra faptul că Kinza se mai găsea încă la ea. Apoi ea continuă:

- Azi am mers cu micuţa de la un capăt la altul al oraşului, însă nimeni nu ştie sau cunoaşte cine îi sînt părinţii. Ea este oarbă! Probabil că nimeni n-are nevoie de ea!

Ce vreţi să faceţi cu ea? întrebară copiii în cor.

- Deocamdată va trebui s-o ţin la mine! Cum aş putea face altfel?

Sora rîse cu adevărat. Hamid se simţi atît de uşurat că aproape ar fi rîs şi el; însă, o dorinţă nestăpînită îl cuprinse de-aşi vedea surioara cum doarme. Toată teama dispăru dintr-odată. Aşteptă pînă cînd tovarăşii săi mulţumeau gazdei lor şi-i strînseră mîna. în timp ce ei dispăreau în întuneric, el rămase în coridor. Inima îi bătea gata să-i iasă din piept, totuşi, se adresă sorei cu o voce liniştită şi sigură, şi-i spuse:

- Eu sînt dintr-un sat în care sînt cîteva fetiţe oarbe, şi a căror părinţi vin cîteodată aici la piaţă. Arătaţi-mi micuţa! S-ar putea să vă pot spune a cui este!

Sora privi mirată înspre el. Cine ştie ce se află în spatele a ceea ce zicea băiatul? îi cam bătuse la ochi oboseala şi slăbiciunea lui, dar mai ales rănile de la picioare, şi lăcomia cu care a mîncat. Cu siguranţă că făcuse un drum lung! Sora era acum bucuroasă că 1-a găsit şi invitat în casa ei. îl conduse pe Hamid în sus pe trepte într-o cameră, unde Kinza dormea fericită pe o saltea.

Micuţa arăta cu totul schimbată. I se făcuse baie, fapt pentru care arăta mai albă la piele; părul din cap spălat şi scurtat, nu mai atîrna în şuviţe neîngrijite peste ochi, ci se încolăceau în bucle uşoare în jurul capului. Rochiţa veche era schimbată cu o cămaşă de noapte curată, albă, ceea ce-1 făcea pe Hamid să se

gîndească: «cu adevărat că ea este aşa de curată că ar putea să intre în oraşul de aur, fără multă vorbă». Nu se mai sătura s-o privească pe surioara lui! Apoi, porni să examineze lucrurile din jurul lui; camera era simplă şi mobilată în stil indigen. Peste saltele însă, erau întinse pături drăguţe; pe rafturi erau cărţi, iar pe pereţi atîr-nau tablouri. Toată camera era binecuvîntată.
Hamid avea sentimentul că Kinza l-ar fi depăşit cumva, şi ar fi intrat pe porţile de aur într-o ţară nouă; o ţară a luminii. Cît de bucuros ar fi rămas lîngă ea! însă el ştia bine că aceasta nu era posibil. Cu mîhnire îşi privi hainele uzate de pe el, şi i se păru că este un mic
82
83
păcătos izgonit; care n-avea ce căuta într-un loc aşa de frumos.
- N-o cunosc! spuse el foarte grav. Ea nu este din satul meu! Apoi, coborî treptele tăcut în urma sorei. Ea îi deschise uşa, iar el ieşi afară în stradă. Aici la linia de demarcaţie dintre lumină şi întuneric, Hamid o privi în faţă pe femeie, şi îi strînse mîna care a fost aşa de bună faţă de Kinza. Apoi spuse cu modestie:
- Dumneavoastră sînteţi o femeie bună! Mîncarea dumneavoastră este bună! învăţătura dumneavoastră este bună! Inima dumneavoastră este bună! Dumnezeu să se îndure de strămoşii dumneavoastră!
Zicînd acestea, o luă la fugă, dispărînd în întunericul nopţii.

r

12

Hamid îşi menţinea postul în prăvălia de gogoşi, şi deveni un băiat de prăvălie priceput. El lucra din greu, aşa că maestrul lui era bun cu el şi-i dădea în mod regulat micul dejun şi moneda. Cu aceasta, îşi cumpăra mîncarea de prînz; pentru cină, avea grijă sora. El dormea la intrarea în moschee împreună cu Ayaschi, şi atîta timp cît soarele strălucea şi se menţinea vremea caldă, era fericit. Viaţa era plăcută şi variată! Avea şi de lucru destul. Pe timpul secerişului el mergea cu prietenii săi afară pe cîmp şi ajuta la căratul snopilor la aria de treierat, pînă se făcea seară. După aceea aveau voie să
84
doarmă pe o grămadă de paie. Mai tîrfziu, se angajară ca culegători de măsline, iar cînd erau neobservaţi, băgau cît mai multe bucăţi în gură. In zilele cu călduri foarte mari, făceau baie în pîrîul ce se forma din izvorul permanent ce ieşea spumegînd din munte; cu care ocazie spălau şi murdăria adunată pe corpul lor. Cînd apăreau la masă în casa sorei în astfelf de seri, pentru un moment abia că-i recunoştea.
Băieţii petreceau cinci seri pe săptămînă în casa ospitalieră a sorei. Acolo ascultau povestiri despre Isus. Hamid, cunoştea acum o mulţime de povestiri. El ştia că Isus n-a fost numai un sfînt, ci este Fiul lui Dumnezeu care a venit în lume. El mai ştia că bolnavii, şchiopii şi orbii s-au adunat în jurul Lui şi au fost vindecaţi de El. Ce mult ar fi dat Hamid să fi trăit şi el în timpul acela! Fără să fi pierdut măcar o clipă, ar fi dus-o pe Kinza la Mîntuitorul, iar El i-ar fi deschis ochii. El ştia că Isus a murit pe cruce cu braţele întinse, de parcă ar fi vrut să cuprindă toată omenirea. Ca şi sfinţii din ţara aceasta, El a fost pus într-un mormînt. însă deosebirea că, pe cînd sfinţii rămîneau în mormintele lor, unde erau vizitaţi în fiecare an, pe Isus însă, moartea nu 1-a putut ţine în mormînt. El s-a întors iarăşi la viaţă, părăsind mormîntul, şi a fost văzut de către mulţi, în prima zi a săptămînii, într-o grădină minunată, care, cu siguranţă se asemăna cu grădina castelului la răsărit de soare pe care o văzuse Hamid.
El mai ştia că Isus s-a întors înapoi în oraşul de aur şi acolo trăia mai departe la dreapta lui Dumnezeu, iar Duhul dătător de viaţă al lui Isus era gata să vină în inimile băieţilor pentru a-i face mai buni.
85
O dată sora a spus că El bate la uşa inimilor lor, la care Hamid îşi puse mîna pe piept, sub cămaşa lui uzată şi a strigat tare:

- Eu pot să-L aud! El bate la uşa inimii mele aşa: top, top, top! Dar sora a explicat că ceea ce auzea, era doar propria lui inimă, care bate aşa; cînd Isus bate la uşa inimii, nu se poate simţi cu mîinile, nici nu se poate auzi cu urechea. însă dacă ai o mare dorinţă ca să-I deschizi, atunci ştii că El a bătut.
între timp însă, Hamid era în altă parte cu gîndurile. Aşa că, această temă nu-1 mai interesa pentru moment. Pe el îl preocupă dintr-o dată întrebarea, ce-o să fie de mîncare la cină?
Vara era pe sfîrşite. Se apropia toamna! Nopţile deveneau tot mai lungi şi mai reci. Mestecenii cu frunzele argintii din faţa zidului oraşului, se transformară în auriu şi începură să se scuture. Apoi, pentru prima dată a venit o ploaie, după multe luni de arşiţă, pentru care ţăranii mulţumeau lui Dumnezeu; căci ogoarele lor crăpate din cauza secetei, arătau îngrozitor. Orăşenii însă, urau ploaia. Ei se înfăşurau şi mai strîns în zdrenţele lor umede şi se ghemuiau tremurînd şi înjurînd, în nişele zidului oraşului.
în hotel nu mai erau turişti, şi ca urmare nici maşini nu mai erau de supravegheat, precum nici de ajutat la bagaje. în modul acesta, Hamid şi prietenii lui îşi cîşti-gau cumva existenţa. Acuma însă, trebuiau să-şi pună mintea la contribuţie şi să-şi strîngă cureaua. Ayaschi îl îngvăţă pe Hamid strigătele specifice cerşetorilor, lipsite de candoare, după care merseră de-a lungul străzilor şi se văitau înaintea uşilor ornamentate în lemn, în

care locuiau bogaţii.
Cîteodată reuşeau să adune o mulţime de resturi; altădată nimica! Totul era aşa de nesigur, ca şi vremea de noiembrie, şi ca toanele maestrului de gogoşi. Singurul lucru plăcut, şi pe care puteau conta cu adevărat, era masa de seară de la sora misionară.
La această vreme, ea făcea în fiecare seară un foc de cărbuni pentru băieţii „ei", şi îi lăsa să intre mai devreme în casă. Uzi leoarcă, se înghesuiau adesea prin coridor, în cameră, şi lăsau în urma lor pete de apă murdară şi urme de picioare. Se adunau apoi în jurul focului şi încercau să-şi încălzească degetele încremenite de frig; încetul cu încetul încetau să mai clănţăne din dinţi. După aceea se îndepărtau puţin de foc, mulţumitori şi binevoitori să asculte ceea ce binefăcătoarea lor dorea să le spună.
Problema cea mai arzătoare în prezent, era aceea a îmbrăcămintei. Vîntul şi ploaia au rupt la unii dintre copii chiar şi zdrenţele ce le mai aveau pe trup. Hamid se întreba adesea cît va mai ţinea îmbrăcămintea lui subţire de vară? El n-avea nici o nădejde de-a o înlocui, în cazul că s-ar fi făcut bucăţi. Unii din camarazii lui şi-au cerşit saci, sau i-au furat, cu care s-au înfăşurat. Hamid însă, nu se număra printre astfel de norocoşi!
Kinza în schimb, nu ştia ce este lipsa de îmbrăcăminte! Ea, o însoţea totdeauna pe sora cînd pleca în oraş, iar Hamid o vedea adesea cum mergea cu paşii ei micuţi prin piaţă. în ultimile două luni picioruşele ei deveniseră uimitor de rotunde şi puternice! Peste rochiţa curată, purta o jachetă roşie de lînă, şi o măntă-luţă brună. Avea cizmuliţe de gumă în picioare, iar pe

căpuşorul ei buclat, purta o căciuliţă de lînă. Hamid era nespus de mîndru de surioara lui, cînd se strecura cît mai aproape posibil de ea, şi o vedea că arăta de-a dreptul sănătoasă şi veselă.
Afară ploaia rece turna cu găleata pe spatele bieţilor copii, cînd fugeau peste pavajul alunecos ca să se adune la uşa „casei de refugiu" unde băteau cu disperare. Sora misionară le deschidea, şi cînd îi vedea cum se scutură de apă ca nişte căţei plouaţi, simţea că i se bagă un cuţit în inimă; căci îi privea cum se înghesuiau lîngă foc, gîfîind şi strănutînd într-o stare jalnică.
Pînă acuma, lupta cu viaţa al acestor băieţi, nu i se păruse sorei atît de aspră ca astăzi. Totuşi feţele ce se întorceau spre ea, erau încă mereu dispuse şi vioaie, iar ochii lor negri, erau plini de viaţă. Ea se miră de atîta curaj neînfrînt de-a înfrunta pericolele vieţii.
în seara aceea unul dintre binecunoscutele mici făpturi lipsea. Un puşti uscăţiv, care de două luni de zile, venise în mod regulat.
- Unde este Abd-el-Khader? întrebă misionara. De ce n-a venit seara aceasta?
- Nu poate! răspunse o voce nepăsătoare dintre băieţi. Zdrenţele lui s-au rupt de tot, şi el n-are tată ca să-i poarte de grijă! Acum nu mai are cu ce să se îmbrace, şi trebuie să rămînă acasă pînă ce mama lui va putea economisi desti u bani ca să-i poată cumpăra un sac.
Se păru că nimănui nu-i păsa de cele auzite, şi seara aceea trecu în mod obişnuit, ca şi celelalte. Sora însă,

închise ochii şi văzu înaintea ei o colibă, în care un băieţel îşi aduna zdrenţele pe lîngă trupul ce tremura de frig în mod îngrozitor.

r

După ce se termină cu cina, ea se întoarse spre Hamid căruia îi plăcea întotdeauna să mai rămînă puţin în urmă cînd ceilalţi plecau, şi-1 întrebă:
- Tu ştii unde locuieşte Abd-el-Khader? Hamid dădu din cap în mod afirmativ, apoi zise:
- Sus înaintea oraşului, aproape de tufişurile de cactuşi! însă drumul este ca o albie de rîu. Nu puteţi merge acuma pînă la el!
- Eu cred că da! Iar dacă tu vrei să cîştigi cîţiva gur-das, (mici monede în valoare de doi bani), atunci poţi să mă conduci pînă la el.
Hamid foarte entuziasmat, dădu din cap în semn de aprobare. Pentru cîţiva gurdas, se merita să mergi pe orice vreme, şi cît de departe dorea ea; afară de faptul că Abd-el-Khader îi era drag!
Hamid aştepta la capătul treptelor, în timp ce sora se duse^ sus să caute în sacul cu haine purtate, ceva potrivit, în timpul aşteptării, ochii săi curioşi se uitară peste tot. Niciodată el nu fusese aici singur! Acest nou eveniment îi făcea multă plăcere. îşi vîrî capul în prima încăpere din stînga, şi descoperi că era o mică bucătărie cu rafturi pe pereţi, şi o sobă de petrol. Pe unul din rafturi era un castron de porţelan plin cu ouă, şi încă destul de jos ca să se poată servi dacă ar fi dorit.
Hamid şovăia! El nu putea număra, însă, desigur că sora o să observe dacă ia două ouă. Pe de altă parte, ele sînt crude, şi ar putea suge conţinutul, printr-o mică spărtură făcută la un capăt. Era ceva delicios, căci de multă vreme Hamid nu mai mîncase ouă. I se păru vrednic de osteneală să incerce. Afară, în întu-nerec, sora nu i-ar fi putut vedea ouăle; şi chiar dacă

[redacted]
mai tîrziu ar fi observat lipsa lor, nu putea să dovedească că el ar fi fost în bucătărie.
Hamid, luă deci cîte un ou în fiecare mînă, şi se strecură pe uşă afară, ca să aştepte în întunerec. Nu trebui să stea prea mult, căci sora apăru curînd cu un pachet, o cheie şi o lanternă puternică. Pe aceasta din urmă, n-a prevăzut-o Hamid! Băieţii care vagabondează pe străzi în timpul nopţii, îşi dezvoltă adevăraţi ochi de pisică, şi nu se gîndesc niciodată la o lanternă.
- Vino! spuse sora, te poţi băga sub pelerina mea de ploaie! în felul acesta, vom merge amîndoi cu lumină.
Spre mirarea ei însă, Hamid nu voia să meargă deloc în lumină! Dimpotrivă, dorea să evite cu grijă conul de lumină, şi se duse pe străduţă de-a lungul zidurilor caselor. Era foarte întunerec şi lunecos, iar Hamid era să cadă în cîteva rînduri. Totuşi înainta, iar cu degetele de la mîini strîngea cu încordare ouăle lui preţioase!
- De ce nu vrei să vii cu mine prin mijlocul străzii? întrebă sora nedumeridtă. Cu siguranţă vei cădea în gropile acelea alunecoase!
- Mai merge! murmură Hamid.
Cît de prost de simţea! Se temea grozav de conul de lumină a lanternei, iar cu cît trecea timpul, cu atît cele două ouă, i se păreau mai puţin vrednice de osteneală. Totuşi, dorea bucuros să le păstreze.
Lumina pătrunzătoare a lanternei, făcea ca întunere-cul să apară şi mai întunecos în jurul lui, iar acum cînd trebuia să urce nişte străduţe dosnice, Hamid nu mai putea să vadă nimic. Dintr-o dată, se împiedică de o treaptă pe care n-a putut-o observa, şi cu o zmuncitură bruscă căzu cu capul înainte. De spaimă şi durere,

scoase un ţipăt ascuţit. Sora care mergea cu cîţiva paşi înaintea lui, se întoaese repede şi îndreptă lanterna spre el.
Ce putură să-i vadă ochii? Un băiat ce se tîra în grabă pe patru labe, ale cărui haine erau acoperite de noroi şi gălbenuş de ou lipicios. în mîini mai ţinea cojile de ouă, iar genunchii îi sîngerau. Ea pricepuse îndată ce

se întîmplase! Hamid ar fi rupt-o la fugă bucuros, însă sora îl ţinea strîns de mînă. Atunci, a izbucnit în plîns. Nu-şi putea închipui ce are de gînd să facă sora cu el! Poate că-1 va da pe mîna poliţiei şi-1 va băga la închisoare! Poate că-1 va bate acolo în mijlocul străzii? Orice ar face, sau nu ar face cu el, oricum ea nu-i va mai îngădui să intre în casa ei! El însuşi şi-a pierdut dreptul la singurul loc de refugiu, pe care îl cunoştea pe pămînt. Niciodată nu va mai putea păşi în acel loc cu căldură şi lumină! El era exclus şi vina o purta numai el singur.
în mijlocul prinsului cu sughiţ, vocea liniştită a sorei răsună:
- Vino cu mine! Tu ţi-ai julit tare genunchii! Hai să mergem înapoi acasă, ca să-i bandajăm, iar după aceea, tu poţi să-mi arăţi încă odată drumul.
Ea îl ţinea strîns, şi tăcuţi se întoarseră înapoi acasă, întrară în casa liniştită şi călduroasă, iar sora închise uşa.
Tăcut şi ruşinat, Hamid îşi spălă mîinile la un robinet, după care sora îi porunci să se aşeze pe un scaun. Ea aduse un lighean cu apă caldă şi-i spălă genunchii murdari, pînă ce crăpăturile şi zgîrieturile se făcură curate. Apoi le unse cu un medicament, peste care puse un bandaj. Cînd totul fu gata, ea îl privi cercetător.

r

Hamid stătea cufundat în sine însuşi, amărît ca un pui de bogdaproste. Pe obrajii lui se puteau vedea urme înălbite; lacrimile au tras brazde prin murdărie! Fără să spună o vorbă, sora urcă treptele sus spre legătura cu haine, şi se întoarse îndată cu o cămaşă curată şi un! pulover de lînă, cîrpit. Aduse încă odată apă caldă şi săpun şi-1 spălă ca să fie curat peste tot, apoi îl îmbrăcă cu hainele curate şi se aşeză lîngă el.
Hamid, se uită lung la ea. Aceasta a fost prima dată în viaţa lui cînd a întîlnit pe cineva care să-i răsplătea-scă răul cu un bine, lucru pe care Hamid nu pricepea cum se face. în loc de închisoare şi bătăi, el primise îngrijire, haine frumoase şi curate! . I
- Hamid! spuse sora ştii tu de ce ai căzut? Fiindcă n-ai vrut să mergi cu mine în lumină! Ţi-a fost frică să mergi prin lumină, pentru că mi-ai furat ouăle!
Nici un răspuns.
- Tu nu meriţi să mai vii vreodată aici! Ouăle, îmi aparţin mie căci eu le-am plătit, dar eu vreau să te iert. Acuma, tu trebuie să-mi promiţi că, niciodată n-ai să mai furi ceva din casa mea.
Hamid aprobă făcînd semn cu capul. Gîndeşte-te, continuă sora, vorbind încet şi serios, că, din cauza acestui păcat, tu n-ai putut să mergi cu mine în lumină. Domnul Isus spune că El este Lumina lumii. El doreşte ca tu, în fiecare zi şi în tot timpul să mergi cu El pînă vei ajunge în minunata casă a Tatălui Său plină de lumină. Dar, înainte de aceasta, tu trebuie să-ţi recunoşti păcatele, şi să-L rogi să-ţi spele petele de păcat şi să te facă curat, cum te-am spălat şi eu de noroi şi de gălbenuş de ou. Atunci vei avea putere să părăseşti răul

şi să rămîi lîngă El în lumină.
Hamid îşi privi hainele curate şi bandajul alb de la genunchi, şi înţelese. Ouăle care i se părură aşa de dorit, nu le mai avea, însă el nici nu le mai dorea; primise iertarea, şi acum era spălat şi curat. Sora 1-a adus înapoi la căldura şi adăpostul casei ei. Acum vor merge din nou prin întunericul de afară ca să-1 viziteze pe Abd-el-Khader în coliba sa, însă acum totul va fi altfel; el se va adăposti sub pelerina largă a sorei, şi apărat de ploaie va .merge alături de ea. De acum nu se va mai împiedica şi nu se va mai teme de lumină. O, cum se mai bucura la gîndul acesta!
După o jumătate de oră îşi împlinıră misiunea, după care se întoarseră înapoi acasă. Vîntul urla în pereţii stîncilor ce se aflau în spatele oraşului, iar ploaia rece mătura străzile cu şuvoaiele sale. încălzit şi mîngîiat, Hamid ieşi de sub pelerină cînd ajunse la prag, şi voi să se despartă des ea.
- De fapt, unde dormi tu? întrebă sora.
- în moschee!
- Ai tu o pătură de lînă? -Nu!

- Nu este foarte rece acolo?
- Astăzi cu jacheta mea nouă, nu voi îngheţa!
- Ascultă Hamid! De data asta, poţi să intri la mine şi să dormi în policlinică. Focul încă mai arde!
Culcat pe un covor şi acoperit cu o pătură de lînă, Hamid rămase singur peste noapte. Privi gînditor spre focul ce se stingea. Evenimentele din seara aceasta, îl preocupau. A învăţat ceva ce nu mai voia să uite niciodată.
93
Dintr-o dată se ridică, îşi împreună mîinile pentru rugăciune cum fac mahomedanii şi şopti cu evlavie versurile cîntării cunoscute de toţi copiii marocani, care sînt învăţaţi de misionari: „Dă-mi o inimă curată! O, Domnul meu şi Dumnezeul meu, spală-mi păcatele prin sîn-gele Mîntuitorului meu. Condu-mă spre cer, spre locuinţa ta, o, Dumnezeule!"
într-o dimineaţă, Hamid şi Ayaschi ieşiră clănţănind] din dinţi, din moscheea unde dormiseră, şi constatară] că pădurile de măslini şi munţii din susul oraşului, erau] acoperiţi cu zăpadă.
Nu erau numai zile ploioase, ci şi zile frumoase. în] astfel de zile însorite, vîrfurile munţilor se înălţau de un] alb orbitor spre cerul albastru închis, iar aerul era rece,! înţepător. Acestea erau zile care stimulau pofta de mîn-J care a băieţilor, şi făceau ca pulsul să la bată mai repe-j de.
Se întîmpla atunci, că Hamid şi Ayaschi care erau] buni prieteni de multă vreme, să părăsească oraşul. EiJ se căţărau peste zidul măcinat şi apoi tot mai sus peste] stînci, pînă ajungeau la colonia maimuţelor de la mun-fl te. Aceste guralive care ţipau şi aruncau pietre după eil le făceau nespusă plăcere. La fel făceau şi băieţii:! săreau, flecăreau, ţipau şi aruncau pietre, încît dacă ari fi fost acolo un spectator, cu greu ar putut spune care! erau maimuţele şi care erau băieţii.
94
Acuma însă se apropia sărbătoarea oilor, marele eveniment al iernilor mauritane. Pe străzi se îngrămădeau oameni care trăgeau după ei legate cu grînghii, oile îngrăşate ce erau speriate şi behăiau jalnic. Copiii stă-teau pe ziduri de jur împrejurul pieţii bălăbănindu-şi picioarele şi găseau toată această forfotă amuzantă. Nimeni nu învăţase vreodată să fie milos faţă de animale! Toată zvîrcoleala şi smuciturile lor ca să scape de moarte, îi lăsau reci; ca şi rănile acoperite de muşte de pe coastele măgarilor de samar, găinile spînzurate de picioare expuse la vînzare, precum şi pisicuţele de pe stradă pe jumătate moarte de foame. Toate acestea erau aspecte cotidiene şi băieţii nu le dădeau nici o importanţă. Ei înşişi nu avură parte de prea multă bunăvoinţă; pentru ce ar fi fost binevoitori cu aceste creaturi?
Dimineaţa marii zile de sărbătoare apăru senină şi luminoasă. Oraşul răsuna de behăitul oilor ce erau aduse şi vîndute pentru tăiere şi care se sacrificau pe stradă. Fiecare familie mai înstărită, cumpăra şi tăia o oaie. Cei mai săraci, se uneau cîte trei, patru familii chiar pentru un miel. La piaţă aveau loc mari ceremonii conduse de inalţi demnitari ai oraşului şi moscheii, cu turbane pe cap şi straie pompoase. O săptămînă întreagă oamenii mîncau carne de oaie pregătită în toate chipurile, pînă cînd, în cele din urmă le venea rău, şi de mirosul cărnii. Ce mai rămînea din resturile de carne, era pusă la uscat.
Pentru copiii cerşetori, această săptămînă era unica sărbătoare de bucurie neîntreruptă, căci oamenii erau bine dispuşi şi de aceea erau mai darnici. Se pregătea
95
mîncare chiar şi pentru cei mai săraci din afara porţilor. Hamid şi Ayaschi scăpară cu bine toată săptămîna, căci cu toată supravegherea gardienilor publici, reuşiră să meargă nestingheriţi de la o oală la alta. în cinstea cui avea loc această sărbătoare, ei nu puteau spune, şi nici nu-i privea pe ei acest lucru. Principalul era că aveau mînca o săptămîna întreagă şi încă cît voiau. Odată sai chiar de două ori, uitară pînă şi de masa de la mision; ră.
După ce se sfîrşea totul, desigur că erau mulţumitoi de-a putea merge iarăşi la sora, iar aceasta se bucur; din nou să-i vadă. Se aşezau comozi în jurul focului şi povesteau tot ce făcuseră în săptămîna tulburătoa: care trecuse. Ei i-au descris misionarei cum a fost tăiat; oaia oraşului; aceasta a fost rănită de moarte şi apoi aşezată într-o căruţă trasă de cai galopanţi şi dusă li clădirea guvernamentală mauritană. Dacă oaia îşi dădea duhul pe drum, aceasta însemna nenoroc şi recoltă slabă pentru oraş. De data aceasta însă, relatări copiii plini de emoţie, oaia nu murise pe drum; ei supravieţuise călătoriei. Drept urmare, în anul care vine, îi va merge bine oraşului. Ei înşişi au alergat împreună cu mulţimea zgomotoasă alături de

căruţă, şi au văzut precis cu proprii lor ochi că oaia n-a murit. Sora se înfiora! Ea întrebă dacă oaia n-a suferit îngrozitor! Băieţii însă, dădură doar din umeri şi întinseră mîinile cu palmele în sus; ceea ce însemna: noi nu ştim nimic şi ne este totuna!
Săptămîna ce urmă a fost deosebit de rece şi aspră. Un vînt tăios sufla pe străzi, iar băieţii abia mai putură suporta pînă li se deschise uşa şi intrară înăuntru.
96
îndată ce trecură pragul, se opriră în loc miraţi. în loc de lumina electrică obişnuită îi întimrjinară o licărire plăcută de luminări aprinse ce ardeau. In mijlocul odăii era o măsuţă, şi pe ea, în semicerc mai multe luminări. Ramuri argintii de măslin erau aşezate sub formă de cunună în jurul luminărilor. Pe duşumea era aşezată o mîncare sărbătorească, de parcă ar fi avut loc un picnic. Pe un şervet mare, se aflau nuci, migdale, stafide, bomboane, portocale, banane, pastile de şerbet şi turtă dulce, în colţ pe un tabiet se găsea şi o cană de ceai înconjurată de pahare. Ceainicul zumzăia plăcut pe foc. Toată încăperea răsfrîngea o atmosferă caldă de ospitalitate.
Micuţa Kinza, avu voie să rămînă şi ea la sărbătoare, şi stătea cu feţişoara plină de aşteptare, pe o pernă, îmbrăţişînd cu amîndouă mîinile o minge de gumă de culoare roşie cu dungi albe.
- Astăzi este sărbătoarea creştinilor! explică misionara grupului de băieţi, care, de mirare rămăseseră cu ochii şi gura căscată. Iar eu, m-am gîndit s-o sărbătorim împreună. Este sărbătoarea naşterii Domnului Isus Hri-stos. El, este cel mai mare dar pe care ni L-a dat Dumnezeu, în cinstea Lui, şi noi ne facem daruri unii altora. Iată că Kinza a primit o minge de gumă, iar pentru voi am cumpărat dulciuri şi fructe. O, ce frumos a fost la această sărbătoare! La început, copiii s-au simţit puţin intimidaji de lumina luminărilor şi atmosfera sărbătorească, încetul cu încetul, însă, li s-au dezlegat limbile şi li s-au dezmorţit degetele şi vîrful picioarelor, iar obrajii se îmbujorară. Sporovăiau veseli, mîncau şi beau unul după altul cîte un pahar de ceai de mentă îndulcit.
97

r

O parte din fructe şi dulciuri avură grijă să le depozi-; teze în hainele lor, pentru a le servi mai tîrziu. Hamid, nu-şi putea lua ochii de la Kinza. Ea erai îmbrăcată în rochiţa cea mai frumoasă; a haină de sări bătoare de culoare albastră, iar buclele de păr i se înco-j lăceau ca o cunună în jurul capului ei. Ce voinică şij robustă se făcuse! El trebui să şi-o amintească, aşa cum] era iarna trecută: palidă la faţă, murdară şi prost j îmbrăcată. îşi mai aminti de toată sărăcia şi mizeria din satul său şi din oraşul acesta! Dar toate acestea tre-J buiau îndepărtate acum! Aici erai ca tăiat de restul] lumii plină de cruzime. Te simţeai ca într-un cerc cald,' prietenos, luminat de lumina luminărilor. Băieţii discu-j tau despre sărbători, în general, iar Hamid se alătură] tovarăşilor lui. El povesti despre sărbătoarea oilor din] satul său, iar sora care îi urmărea mimica, se bucură] nespus pentru el. Ea găsi că Hamid s-a schimbat mult] în ultima vreme, cu toate că nu-i spusese nimic de] hotărîrea lui, din seara cînd a furat ouăle. Toată ţinuta lui a devenit alta! Nu mai era un mic străin fricos; seărăi de seară îşi ocupa locul său plin de încredere, şi toatăl fiinţa lui primea cu sete solia despre dragostea lui Isus.j Cît de mult ar fi dorit sora să ştie ce se petrecea înj inima fiecărui copil în parte!
Dintr-o dată, ea observă, că, chiar în faţa ochilor eil se petrecea ceva curios. Kinza se ridică în picioare, iarj pe faţa ei se putea observa o expresie pe care sora n-ol mai văzuse niciodată înainte. La urechea ei, ajunse uni glas iubit de care îşi amintea foarte vag, căci era de] mult uitat. Acuma dar, cu mişcări şovăitoare condusă! de simţul pipăitului şi auzului, aproape tot aşa de sigură j
98
ca cei ce sînt călăuziţi de lumina ochilor, Kinza se apropie de cel ce vorbea şi rămase lîngă el nemişcată, ascul-tîndu-1 cu o atenţie încordată.
Altădată, în Hamid s-ar fi ridicat mii de temeri, că taina sa ar fi putut fi descoperită, şi atunci el ar fi respins-o cu siguranţă pe Kinza. Dar astăzi, în camera aceasta domnea un sentiment de plăcere, căci frica

şi neîncrederea erau absente.
Hamid fără să se sinchisească de nimeni, puse mîna pe surioara lui şi o trase spre el; iar Kinza care de fapt nu mai ştia cine era el, ci venise atrasă de melodia glasului cîndva aşa de iubit, se alipi de el radiind de bucurie.
Cu o uimire crescîndă, sora privi incidentul, şi numai-decît îşi dădu seama ce mult semănau unul cu altul. Un şir de amănunte care pînă acuma păreau lipsite de importanţă, îi trecură prin minte: ivirea pe neaşteptate a celor doi, rugămintea curioasă a lui Hamid de-a o vedea pe Kinza dormind, felul ciudat de-a o urmări pe stradă, şi multe altele. Sora era ferm convinsă, că ei doi erau fraţi. Dar fie că avea dreptate, fie că nu, aceasta nu avea practic însemnătate. Ea greu de crezut că Hamid şi-ar fi divulgat vreodată secretul, iar sora, de partea ei, n-avea nici o dorinţă de-a se despărţi de Kinza. Doar putea să bănuiască că soarta tristă a alungat în lumea largă pe aceşti doi micuţi vagabonzi, şi se minună din nou, cum braţul milostiv al lui Dumnezeu, îi conduse în portul sigur al casei sale.
La fel şi ceilalţi copii au observat apropierea, şi şopteau între ei aruncînd priviri întrebătoare: „Ea îl cunoaşte!" se gîndeau ei. însă prezenţa misionarei îi împie-

r

dica să-şi spună gîndurile cu glas tare. Alte pahare ce ceai au fost turnate de sora şi băute cu plăcere, au avut! menirea să alunge aceste gînduri.
Cînd masa sărbătorească luă sfîrşit, sora le spuse băieţilor să privească spre cearşaful alb întins pe perete.. Luminările fură stinse, iar pe cearşaf apărură imagini. Băieţilor li se părea a fi o vrăjitorie! De curiozitate şi uimire, făcură ochii mari de tot.
Mai întîi se putea vedea o femeie tînără. Ea bătu la uşa unui han, însă fu respinsă; pentru ea, nu era locj acolo. Lui Hamid îi păru rău de ea! Doar şi el privise dornic prin uşa hanului, însă nu avea bani. De aceea trebui să doarmă afară pe o grămadă de paie şi gunoi. Tabloul următor arăta cum femeia s-a dus într-un grajd. Acolo era însoţită de soţul ei, în preajma animalelor dinăuntru. Apoi se petrecuse ceva minunat; ea măscu pe întîiul ei fiu, îl înfăşură în scutece, (tot aşa cum făcuse mama lui Kinza), şi 1-a pus într-o iesle. Kinza avea un leagăn de lemn! Acest copil însă, avea părinţi tot aşa de săraci şi alungaţi, precum era şi el însuşi.
Dar nu! ce spunea sora tocmai acum? Copilaşul din iesle era Domnul Isus Hristos, în cinstea Căruia toţi creştinii sărbătoresc sărbătoarea darurilor.
El era marele Dar a lui Dumnezeu, şi El venise în lume de bunăvoie. Grajdul din imagine arăta sărăcăcios, luminat doar de cîteva lumînări; în timp ce casa Tatălui Fiului lui Dumnezeu din cer, strălucea de slavă şi dragoste. Oar de ce a părăsit-o El?
Sora explică acest lucru: „El care era bogat, S-a făcut sărac din pricina voastră". El a părăsit împărăţia luminii şi a venit în lume ca un copil fără adăpost, în împă-

r

raţia întunerecului, pentru ca să conducă pe copiii fără casă, izgoniţi, la fericirea Tatălui Său ceresc. Urmă un al treilea tablou. Aici se puteau vedea păstorii ce păzeau turmele de oi, noaptea pe cîmp. Hamid se gîndi la caprele sale şi la zilele multe ce le-a petrecut împreună cu ele pe coastele munţilor. Dar, deja un alt tablou veni la rînd: îngerul Domnului se arătă, şi slava lui Dumnezeu înconjura pe păstori, cu raze de lumină. Cum se înfricoşează ei! însă oile, păşteau mai departe liniştite, sub aripile desfăcute, pline de lumină a îngerului, care vesti: „Astăzi vi s-a născut Mîntuitorul". Nici cerul deschis, nici ostile îngereşti care cîntau, nu spe-riară turma! Hamid trebui să se gîndească dintr-o dată la zbieratul oilor aduse în oraş, pentru tăiere, în prima zi a sărbătorii. Aici nu se auzea nici un behăit, şi nici nu se tăia, ci domnea pace pe

pămînt!
Pe pînză apăru şi ultima imagine; Păstorii au lăsat turmele lor sub paza îngerilor, şi acum iată-i desculţi, înveliţi în piei aspre, îngenunchind în faţa ieslei. Hamid, iarăşi trebui să-şi amintească de sărbătoarea oilor, la cei bogaţi şi cu vază din ţară, ce se desfătau în mîncări alese, iar resturile le aruncau la cîini şi cerşetori. Această sărbătoare creştină, era cu totul altfel! Era sărbătoarea Kinzei, pentru că Isus deveni un copil învelit în scutece. Era sărbătoarea lui Hamid, pentru că Regele cerului a devenit fără adăpost, şi ca un izgonit dintre oameni, stătea cu animalele în grajd. Era sărbătoarea oamenilor de la ţară, pentru că păstorii au fost primii care s-au închinat Copilului din iesle, şi pentru că Măria mama copilului, era o fată săracă de la ţară! în sfîrşit, Hamid găsi că era şi sărbătoarea animalelor chi-

T
nuite, căci boii obosiţi, cu spinările încovoiate de povara jugului, s-au putut apropia de iesle fără ca nimeni să-i fi alungat. Toţi aceştia erau aşa de aproape de copilaş, uniţi prin legătură comună a neajutorării, sărăciei, şi lipsei de adăpost.
Cînd misionara termină proiectarea, aprinse lumina. Ultima imagine de pe pînză, păli. De la sărbătoare nu mai rămase decît resturi de luminări, hîrtiuţe de la bomboane, coji de portocale şi nuci. însă amintirea unei dragoste care exista, a unei iubiri ce devenise săracă, îl însoţi pe Hamid şi afară în stradă. Kinza stătea în cadrul uşii şi făcea cu mîna în urma băieţilor, al căror paşi răsuna în întunerec. Cînd Hamid trecu prin drep-tuil ei, întinse mîna şi o mîngîie cu dragoste pe păr.
Ceilalţi băieţi, o luară înainte. Hamid, mergea agale şi visător în urmă. Imaginile văzute pe pînză, îi stăteau clare şi vii înaintea ochilor. Ploaia care cădea necontenit, nici n-o mai simţea. în timp ce mergea pe sub o lampă cu lumină palidă îi ajunse la urechi un mieunat strident. El privi în jos şi văzu o pisicuţă udă, slabă, numai piele şi os. Ea încerca să se adăpostească în dosul unei conducte de scurgere.
în cei unsprezece ani ai vieţii lui, a văzut pe stradă multe pisici, aproape moarte de slabe, dar niciodată nu s-a sinchisit de ele, măcar o clipă. Astăzi însă, era cu totul altfel! De ce aşa, nici el nu-şi putea explica. Fără să-şi dea seama cînd, în caracterul lui încolţiră primele seminţe nobile ce aveau să aducă roade. Această fiinţă, nu-i era indiferentă. Era aşa de slabă, că pielea părea să-i fie lipită de oase; iar cînd Hamid o luă în braţe, inima animalului speriat bătea cu putere. Pentru Hamid

nu era o întrebare ce se va întîmpla cu această pisică, pentru că el ştia că există o uşă deschisă unde trebuia să fie binevenită! Cu siguranţă că Kinza avea să se bucure! De ce să nu i-o ducă ei ca un dar de crăciun? Hamid făcu calea întoarsă ţopăind peste pavajul ud, şi bătu la uşa misionarei. Cînd aceasta deschise uşa, Hamid îi întinse pisicuţă tremurîndă, plin de încredere.
- Este pentru Kinza, un cadou de sărbătoare! Este tare flămîndă şi îngheţată de frig, de aceea am adus-o la Dumneavoastră!
Sora ezită. O pisică pe jumătate moartă, acoperită de răni şi purici, era de fapt ultimul lucru ce şi-ar fi dorit acuma. Imediat însă, ea înţelese ce se ascunde în spatele acestui dar, şi ştia că nu avea voie să respingă. O cuprinse o mare bucurie la gîndul că ostenelile din seara aceasta, n-au fost în zădar. Cel puţin unul dintre băieţi, a înţeles rostul sărbătorii crăciunului. El a vrut să dea ceva; şi a avut milă de o pisicuţă părăsită! Era pentru prima oară în cariera ei de misionară, că sora stătea faţă în faţă cu un copil mauritan ce fusese impresionat de suferinţele unui animal! Aşa că, ea primi cu bucurie şi mulţumire, darul. Cu vîrful degetelor, conduse pisicuţă la o cutie ce se afla lîngă sobă, şi o stropi cu un praf pentru insecte. Apoi i-a pus sub nas un castronaş cu lapte; pisicuţă ridică coada în sus, şi zglobie, limpăi tot laptele. Da, era o pisicuţă rezistenţă, curajoasă, obişnuită cu loviturile sorţii. Merita să fie salvată!
în timp ce sora privea pisica, îi veni în minte un tablou, ce-i provocă ilaritate; vedea toate darurile dragostei din toate timpurile, a tuturor oamenilor, adunate

înaintea ieslei: aurul, tămîia şi smirna; omagiul cerului, comorile şi adorarea pămîntului. Iar în partea cea mai de jos a grămezii strălucitoare, stătea o pisicuţă plină de purici, slabă, cu coadă „băţ", ca cea dintîi roadă a unei inimi de băiat, devenită compătimitoare.

La mulţi, mulţi kilometri depărtare sub alte stele ale crăciunului, a fost de asemenea o sărbătoare. Aceasta avea ceva comun cu festivitatea din casa misionarei; şi aici erau copii fericiţi şi mulţumiţi.
Dealtfel, era o sărbătoare cu totul diferită. în loc de portocale, nuci şi bomboane, erau cuburi de ciocolată, prăjituri şi un cozonac mare de crăciun; în loc de zdrenţe murdare şi ude, copiii de aici erau îmbrăcaţi cu haine colorate şi pulovere. Fetele aveau fundiţe albe în păr! Nimic nu părea a lipsi la fericirea acestor copii. Insă, după ce ospăţul şi jocurile s-au terminat iar copiii s-au adunat în jurul bradului de crăciun, ca să cînte cîn-tări, o tristeţe adîncă cuprinse inima celor adulţi, care erau prezenţi. Cea mai afectată însă, era micuţa Jenny, o fetiţă de nouă ani.
Acesta era un cămin pentru orbi, iar micuţii cîntăreţi nu puteau vedea nici bradul luminat, nici cadourile. Ei au mîncat cu poftă mîncarea gustoasă, au luat parte la jocuri cu o bucurie netulburată; Jenny însă care stătea între părinţii ei şi asculta, simţi dintr-o dată că i se urcă sîngele în obraz. Ea era convinsă că, dacă ar fi trebuit
104
să trăiască zi de zi în întunerec, ca şi copilaşii aceştia, n-ar mai putea să fie fericită niciodată. închise ochii şi încercă să-şi închipuie cum ar fi în asemenea stare, însă, doar la simplul gînd al orbirii, se înfiora, şi repede deschise ochii ca să privească la copii. Tocmai cîntau un cîntec, pe care şi Jenny îl învăţase la şcoală:
"Noi am văzut steauna Lui ca o speranţă,
în noaptea-ntunecoasă ce pe cer se-nalţă!
Strălucirea Lui Şi-a dezbrăcat-o cu putere cerească,
Pentru noi a venit în iesle să se nască.
Noi am privit în faţă iubirea ca răspuns
Şi dragostea din sînul Tatălui ne-a pătruns.
Era aşa de mic! dar tare, ca un leu,
Iar noi ne-am predat lui Dumnezeu". Jenny era o fetiţă cu înclinaţii practice, şi se întrebă îndată: de ce aceşti copii au învăţat o astfel de cîntare? La ce foloseşte acestora să cînte despre stele strălucitoare, cînd ei trebuie să trăiască în întuneric? Ce-i drept, trebuie să recunoască, că nici măcar unul dintre copii n-arăta nefericit. După expresia feţei fiecăruia în parte, îţi venea să crezi că ei văzură cu adevărat Steaua Cră-ciunului cu strălucirea ei - din depărtare ce-i drept -însă clar şi lămurit.
Jenny înţelegea bine despre ce trata cîntarea. Ea însăşi învăţase la şcoală să confecţioneze o friză minunată pe peretele sălii de clasă. Fondul era din hîrtie albastru închis, ce trebuia să preînchipuie cerul în timpul nopţii. Copiii au colorat figuri, le-au decupat şi apoi le-au lipit: trei cămile cu funii colorate şi trei magi cu barbă ondulate, cutii cu daruri, apoi o stea lucitoare ce se opri deasupra unui grajd modest, în care o mamă se
105
juca cu copilaşul ei. Şi tocmai acest băieţel, simţea Jenny fără să-şi poată explica, aceasta era lumina cerească spre care se îndreptau magii.
Mama o înghioldi uşor pe Jenny, căci copiii terminară de cîntat şi aplaudau, pe cînd Jenny era dusă cu gîndul departe. Atunci se întoarse şi ea şi începu să aplaude cu putere, ca să arate copiilor orbi, cît de mult, i-a plăcut cîntarea lor. După aceea, cineva a ţinut o cuvîntare şi totul a trecut.
Pipăind, copiii înconjurară pe oaspeţi, iar cei mai mici care erau pe cît de somnoroşi pe atît de fericiţi, au fost duşi la culcare. Cei mari însă, s-au înghesuit spre uşă unde s-au despărţit de oaspeţii lor, făcînd semn cu mîna şi strigînd: feţe îmbujorate şi mîini ce făceau semne cu bucurie, ceea ce însemna „la revedere".
în drum spre casă, Jenny era foarte tăcută. Mama ei s-a temut că este prea obosită şi a trimis-o imediat la culcare. De fapt Jenny, a fost puţin bolnavă, iar mama ei nu voia s-o ia cu dînsa în seara aceea. însă Jenny o rugă atît de mult, pînă ce reuşi să-şi impună voinţa, după cum era obişnuită. Aşa că fetiţa se culcă comod sub plapuma de pene cu faţă de mătase de culoare roz, şi parcurse cu privirea frumoasa expoziţie de cadouri primite cu ocazia zilei de Crăciun: cărţile şi jocurile, rochia nouă, brăţara de aur pentru ceas şi geamantana-şul de voiaj. Cadourile erau pe placul ei, iar cel mai frumos dar dintre toate ce le primise, se găsea afară în grajd: un ponei ce-i aparţinea numai ei!
Pentru prima dată în frageda ei viaţă, îşi dădu seama că este un copil foarte privilegiat, pentru că toate s-au

învîrtit în jurul ei. Se dusesea cu gîndul la copiii aceia
orbi care nu şi-au putut vedea jucăriile, şi la copii din Maroc care n-aveau nici un fel de jucării, ba, chiar adesea n-aveau nici de mîncare. Mătuşa ei Rosemarie, lucra între astfel de copiii, şi într-o scrisoare trimisă pentru Crăciun i-a povestit despre ei. Aşa că Jenny, avea cunoştinţă despre ce se petrece acolo. Ce-i scrisese mătuşa ei, pentru Jenny era ca o poveste palpitantă ce n-o auzise niciodată. O privire deschisă spre o lume străină, în care copiii umblau îmbrăcaţi în zdrenţe, dar dormeau în aer liber şi munceau ca să se întreţină ei înşişi; o lume în care copiii mici erau bolnavi pentru că nu aveau hrană îndestulătoare.
Jenny însăşi era nebună după copii mici. Singurii pe care îi văzuse vreodată din apropiere, erau acei copii în halate albe, păziţi cu grijă de surori; aşa că nici vorbă să-i fi putut lua în braţe. Copiii aceia din depărtare, cu siguranţă că erau prea săraci ca să poată avea o soră de copii; poate că va avea ea vreodată fericirea să-i ţie în braţe pe cîţiva dintre ei! Pe Jenny o aştepta un eveniment minunat! Ea îi va putea vedea cu adevărat, pe copiii ce-i îngrijea mătuşa Rosemarie! Şase săptămînî mai tîrziu, avea să plece împreună cu părinţii într-o călătorie lungă cu maşina, a cărei ţintă finală era mătuşa Rosemarie şi cerşetorii ei din munţii Africii de Nord.
Doctorul casei afirmase că Jenny avea nevoie de soare, şi soare avea să aibă!
în ce priveşte medicamentele, tonice, mîncăruri apetisante, călătorii lungi cu autoturismul, pe toate acestea Jenny le primea mai mult decît îi era necesar. însă atît dragostea cît şi banii, nu puteau face ca în luna ianua-
106
107
rie, soarele să atrălucească în patria natală. De aceea părinţii au hotărît să călătorească împreună în Sud, într-o ţară unde soarele cald strălucea pe un cer fără nor, iar din munţii înalţi, vîntul adia proaspăt spre văi. Acolo Jenny se va bronza, se va face sănătoasă şi va primi putere. Lui Jenny i se părea că se află în pragul unei ţări de basm. Ea se simţea una cu rîndunelele care căutau să fugă de un cer plumburiu, de ploi reci şi furtuni i de zăpadă, şi se îndreptau tot mai mult spre Sud. Un instinct tainic dar sigur, le conducea spre izvorul luminii, pînă ce într-o dimineaţă frumoasă vor plana pe aripi argintii într-o lume unde domnesc numai razele soarelui cu căldura lui.
Jenny se întreba cum avea să cunoască tatăl ei drumul, îşi închipuia că va urma pur şi simplu soarele, aşa cum şi magii urmară steaua. Era destul de somnoroasă ca să-şi amintească că există hărţi şi indicatoare de drum.
Stele, soare, brazi de crăciun, rîndunele cu aripi luci-roare, toate acestea apărură într-un vis frumos îmbră-cate în diferite culori.
Jenny, adormi adînc în noapte aceea. Timpul s-a scurs şi pregătirile de drum spre Sud, erau gata. într-adevăr, şase săptămîni după acea noapte, automobilul era la drum. Pe bancheta din spate, Jenny trona învelită în nenumărate pături şi haine calde. în timpul călătoriei peste Canal, toţi trei avură rău de mare. Jenny a găsit aceasta, că era ceva oribil.

f

îndată însă ce mulţimea valurilor a rămas în urma lor, iar ei goneau cu maşina de-a lungul şoselelor fran-ceze, străjuite de plopi, plăcerea călătoriei a început. Era amuzant să vezi prin satele franceze copii îmbrăcaţi în şorţuleţele albe, ducînd sub braţ franzelele albe, lungi şi subţiri. Amunzant era de auzit şi limba lor străină! într-unui din oraşe, tatăl a făcut un popas şi a vizitat împreună cu familia, catedrale vechi, impunătoare. Chiar şi conversaţiile uşoare ale lui Jenny amuţiră în faţa frumuseţii majestoase a ferestrelor colorate din Chartres.Ea rămase în urmă de părinţii săi, şi privi multă vreme la picturile pe sticlă, ale căror culori de roşu-auriu şi albastru de safir, neatinse în decursul secolelor, strălucesc şi astăzi cu aceeaşi prospeţime, ca în ziua cînd creatorul lor închină arta sa luminii dumnezeieşti, în timp ce Jenny

stătea aşa pierdută şi contempla, soarele ieşi de după un nor, iar ea se văzu dintr-o dată înconjurată de un curcubeu în culori vioaie; la picioarele ei se găsea un covor în culori gingaşe. Părul ce-i cădea desfăcut pe umeri, lucea ca aurul curat, iar rochiţa ei albastră avea aceeaşi strălucire ca veşmintele maicii Domnului din fereastra din faţa ei. Restul încăperii era întunecat şi rece; doar ea singură stătea transfigurată, într-o insulă de lumină.
„Strălucirea Lui şi-a dezbrăcat-o cu putere cerească" - şopti ea aproape involuntar. Dar în acelaşi moment, un nor se interpuse în faţa soarelui şi pe dată flisele de piatră şi propria-i persoană arătau cum fuseseră mai înainte. Ea nu se schimbase cu nimic; stătuse doar o clipă în lumina soarelui concentrat în ferestrele colorate, se reflectară şi apoi se frînseră.
108
109
A patra zi, Jenny împreună cu părinţii ei au trecut graniţa în Spania şi au călătorit în sus spre munţii Bosci acoperiţi cu zăpadă. Cînd au ajuns în dreptul strîmtorii, i-au prins un viscol puternic care i-a silit să caute adă-post peste noapte, pe care l-au găsit la un mic hotel de partea cealaltă a muntelui. Aici s-au aşezat lîngă un foc plăcut ce ardea cu vîlvătăi, iar pentru masa de seară a primit crochete de cartofi cu măsline şi ceapă prăjită. în fine, Jenny era aşa de obosită, că abia mai putu urca« treptele pînă sus la dormitor. Au trecut doar cîtevaa clipe şi Jenny era deja adormită.
In dimineaţa următoare, se trezi foarte devreme, căci cocoşii din curte, puseseră la cale un concert mult prea matinal. Era încă întuneric, însă Jenny sări din pat, deşi chise larg fereastra şi se aplecă în afară, în aerul înghe-ţat. Munţii înzăpeziţi se distanţau maiestuoşi, înălţîndu-se de jur împrejur. Primele fîşii luminoase ce prevesteau zorii dimineţii, se arătară la orizont. Deasupra lor însă, strălucea luceafărul! Niciodată nu mai văzuse Jenny o stea aşa de mare şi de luminoasă! Ce-i drept, frigul o mînă din nou în pat, însă îşi întoarse capul în aşa fel ca dă poată vedea din pat, steaua şi firmamentul ce se stin-gea. Oare să fi fost aceeaşi stea care a călăuzit pe magi? Să fi fost aceeaşi pe care a privit-o cu ochi somnoroşi în decursul lungii călătorii pe timp de noapte, pînă ce răsăritul soarelui a întunecat-o cu strălucirea lui? Din nou i se păru că vede în faţa ochilor feţele bucu-roase ale copiilor orbi, şi chiar auzea cîntările lor! .
I
„Noi am văzut steaua Lui ca o speranţă
în noapte-ntunecoasă, ce pe cer se-nalţă.
110
Strălucirea Lui Şi-a dezbrăcat-o cu putere cerească, Pentru noi a venit, în iesle să se nască." Dintr-o dată se trezi în ea dorinţa ca, împreună cu părinţii ei, în loc de-a mai călători cu maşina, să călătorească pe trei cămile peste munţii înzăpeziţi, cu ochii aţintiţi spre stea! Bagajele cu cutia ornamentată cu pietre preţioase să fie bine păzite, şi aşa să poată merge în căutarea luminii cereşti. Dar unde vor găsi ei lumina cerească? în îndepărtata ţară a soarelui unde s-au dus şi rîndunelele, sau la picioarele unui copilaş? Jenny nu ştia! Adormise din nou, adînc pentru cîteva ore. Cînd se trezi, zăpada strălucea pe munţii ce contrastau intens cu albastrul cerului, iar mama stătea lîngă patul ei.
- Te-am lăsat să dormi pînă în ultima clipă, spuse ea. Acum îmbracă-te repede şi mănîncă, căci tata pregăteşte deja maşina! El spune că trebuie să fim la Madrid pînă seara.
în dimineaţa unei zile din luna martie, sora Rosema-rie se trezi şi sări repede din pat; se urcă de grabă pe acoperişul casei care era în formă de platformă să vadă cam ce fel de vreme va fi astăzi, „va fi un timp frumos"! constată ea cu mulţumire. La răsărit cerul era presărat cu nouraşi roşiatici, iar spre apus era transparent ca cristalul. „Aşa şi trebuia să fie" îşi zises sora fericită, căci aceasta era o zi pe care a aşteptat-o de multă vreme.
Verişoara ei din Anglia, la care ea îşi petrecuse copi-
111
lăria, trebuia să sosească astăzi împreună cu soţul **şi]** fiica lor, şi va rămîne patrusprezece zile la unicul hotel! din localitate.
Gîndul la nepoţica ei Jenny, o făcu să fredoneze **un]** cîntec în timp ce pregătea micul dejun. Apoi o trezi **pe]** Kinza care încă dormea împreună cu pisicuţa tărcata! care se făcuse ghem pe rogojină în apropierea ei. Pri-j mul lucru pe care-1 făcea Kinza în mod regulat, era să-şij întindă mîna pentru a se convinge dacă

pisicuţa mai era] la locul ei. Dacă se îmtîmpla ca pisica să fie afară, **sel** făcea mare agitaţie. Astăzi însă, totul era în ordine. Kinza se ridică pe şezut, îşi trase pisica în poală şi] începu şi ea să cînte; tare, nemeledios şi lipsit de orice 1 tact. Acesta era felul ei de a arăta că este gata să fie] spălată şi îmbrăcată, pentru a păşi într-o nouă zi ferici-] tă.
Sora a aşteptat după acest semnal, ca să se poată ocupa de micuţă. Apoi, mînă în mînă se duseră să ser-] vească micul dejun la o măsuţă rotundă. Sora stătea **pej** un scăunel, iar Kinza cu pisicuţa pe un covoraş.] Cafeaua fierbinte răspîndea un miros plăcut, iar laptele! pentru pisică stătea la îndemînă. Fiecare era mulţumit] în compania celorlalţi doi.
Nici unde nu s-ar fi găsit un trio de prieteni mai feri-' citi ca aceştia!
- Astăzi avem musafiri! Vine fetiţa! spuse sora, îi timp ce strîngea masa, şi făcea tot ce-i sta în putinţă *a* să nu se împiedice de Kinza şi pisicuţa care se desfătat jucîndu-se cu mingea ce venea mereu printre picioarele sorei.
- O să mergem împreună la piaţă, continuă sora ca să]
112
cumpărăm ceva bun de mîncare, şi apoi facem o serbare în cinstea fetiţei!
- O serbare, o serbare! strigă Kinza dîndu-se de-a erbeleacul, cum obişnuiau să facă copiii dolofani, pînă căzu peste coşul de hîrtii.
- Eu îţi duc coşul! Vino să plecăm imediat!
- Da, vin! spuse sora, şi ieşiră afară la soare ţinîndu-se mînă în mînă.
De multă vreme misionara n-a mai avut o zi liberă în timpul săptămînii. De cele mai multe ori trebuia să rămînă acasă pînă la prînz. Astăzi însă, le-a spus oamenilor să nu vină nici unul.Voia să fie liberă de tot, ca să pregătească totul pentru primirea lui Jenny. Cît timp era încă răcoare, sora voia să meargă pe lîngă pîrîiaşul din spatele oraşului, ca să culeagă flori. Pentru Kinza ar fi fost prea departe! De aceea, după ce termină cu cumpărăturile, o aşeză pe Kinza împreună cu coşul, pe pragul prăvăliei de gogoşi, şi le lăsă în grija lui Hamid. Sora făcea adesea acest lucru, căci era convinsă că cei doi copii aparţineau unul de altul; probabil ca fraţi şi aveau dreptul să fie împreună. Kinza se simţea fericită şi în siguranţă, cînd Hamid o supravaghea; numai că foarte adesea era cu hainele şi mîinile lipicioase, iar la masa de prînz nu avea poftă de mîncare. în schimb, Kinzei îi plăceau dulciurile din cale afară de mult, şi mînca atîtea cîte i se ofereau.
îndată ce sora rămase singură, se grăbi să ajungă sus pe străzile pietruite. Trecu pe lîngă barăcile dărăpănate de la marginea oraşului, cu grămezile de gunoi urît mirositoare, iar apoi ieşi din oraş prin poarta din surpă-tura zidului.
113
in timp ce urca la deal, un vînticel călduţ îi sufla în I faţă, iar soarele îi inunda din plin fruntea. încă grăbită, ajunse la prima dolină premergătoare muntelui ce se înălţa. Ea se întoarse şi privi oraşul construit pe coasta abruptă a muntelui, iar în depărtare, valea înverzită. Dusă pe gînduri, privirea îi alunecă peste şirul de acoperişuri ce păreau aşezate în trepte unele peste altele, cu ţiglele lor boltite, acoperite cu licheni. Printre aces-: tea, turnurile albe ale moscheelor, cu semiluna lor lucitoare, se înălţau deasupra oraşului. Apoi zări căsuţa ei dragă, în străduţa de peste drum de piaţă, şi deodată o cuprinse un simţămînt de bucurie recunoscătoare, la gîndul că Domnul Isus, chiar în acest loc întunecat de păcat, are cel puţin un martor. Ea se gîndi la păstorul cel bun ce-şi caută oaia rătăcită; atît pe munţii unde satele se unesc între ele, cît şi în străzile strîmte ale oraşului. Şi aici ca şi acolo fiecare om în parte a auzit glasul Lui; de aceasta era convinsă: atît femei sfioase care nu ştiau să citească, cît şi copii neştiutori, în zdrenţe. Toţi aceştia erau puncte luminoase în întunericul de acolo. Propria ei casă misionară însă, era singurul loc unde Domnul Isus era iubit şi onorat pe faţă. „Fiul Omului, n-are unde să-şi plece capul", a spus El odată, obosit. în oraşul de la picioarele ei, toate uşile îi erau într-adevăr închise, afară de uşa ei. Ea nu şi-ar fi schimbat căsuţa ei, nici pentru cel mai frumos palat din lume; iar munca ei modestă, nici pe care alta, oricît de strălucită ar fi fost!
Sora, aproape o femeie de vîrstă mijlocie, se simţea încă tînără şi fericită. Cîntînd, sări de pe piatra unde stătuse şi începu să culeagă flori. Primăvara era încă în

toi, iar de jur împrejur erau flori parfumate. Braţele ei se umplură de narcise albe, flori micuţe de iris de

culoare albastră, şi crini roşii. „Ce frumos, ce frumos!" - strigă ea cu glas tare. „Am să vin aici cu Jenny să culegem flori împreună".
Cu aceasta iar i se duse gîndul la Jenny. De data asta însă, i se treziră cîteva bănuieli. Jenny era fiica Elisabe-tei, verişoara ei, care avu o mare însemnătate în copilăria ei aşa de izolată şi fără sprijin. De atunci însă, se înstrăinară mult una de alta. Obiceiurile, interesele şi opiniile lor, erau aşa de diferite. După cît se părea, numai dragostea ei faţă de Jenny le mai unea. Altădată, ele fuseseră ca surori! Apoi, Elisabeta s-a căsătorit cu un om bogat, şi s-a mutat în casa ei luxoasă. Aici a crescut şi Jenny. Niciodată ea n-a văzut altceva, decît numai ce este bun şi frumos, căci, era în posesia a tot ceea ce dragostea şi banii puteau să-i procure, unei fiinţe omeneşti. Iar ea, „mătuşa Rosemarie", ar fi putut avea un loc în casa părintească a lui Jenny. Dar în timpul studiilor de soră medicală s-a întîlnit cu Acela care a iubit-o din veşnicii, şi El a trimis-o în acest orăşel din Maroc ca să caute „oile şi mieluşeii rătăciţi". Toată chestiunea aceasta, i se păru Elisabetei şi soţul ei, destul de excentrică.
Rosemarie, ştia lucrul acesta, de aceea îi venea greu să povestească despre micile ei bucurii şi suferinţe din viaţa ei izolată ca misionară. Tot aşa de greu îi venea Elisabetei, să scrie despre fericirea ei în căsătorie. Aşa că rarele scrisori se învîrteau mai mult în jurul lui Jenny, iar la fiecare sărbătoare a crăciunului, Rosemarie primea cîte o fotografie recentă a fetiţei. Ea le păs-

tra pe toate într-un album deosebit. Albumul începea 1 cu o fotografie ce-nfăţişa un căpuşor chel şi o faţă I mirată de sugar, iar după un an, o fetiţă dolofană cu I pantalonaşi de joacă, căreia părul îi atîrna în bucle■ peste frunte. După aceea, o înfăţişa în chiloţi de baie la I ştrand, urma apoi una într-o pajişte cu margarete unde 1 înota pînă la brîu, apoi Jenny cu un şorţuleţ la baia! păpuşilor. Dar, anii zburară cu repeziciune, pînă într-o I zi de crăciun, cînd Rosemarie primi o fotografie de-a I lui Jenny, ce avu menirea să-i înmoaie genunchii; acolo 1 arăta cu părul buclat legat cu o fundă, cu o geantă sub 1 braţ, mergea la şcoală.
Cea din urmă fotografie, o arăta pe Jenny îmbrăcată j cu o rochie de călărie, călare pe un ponei. în mătuşa I Rosemarie, se treziră dintr-o dată bănuielile. Cît **dej** nechibzuit a fost din partea ei, să-şi facă aşa mari spe- 1 ranţe, despre vizita fetiţei. Ce putea să-i mai ofere unei 1 astfel de copile? Aceasta avea o cameră proprie ca de I basm, unde păpuşile de porţelan erau aşa de mari ca I nişte copilaşi adevăraţi, ce stăteau în leagăne reale înve-1 lite cu plapume de puf, cu cearşafuri de mătase. JennyS i-a scris despre toate acestea într-o scrisoare. Probabil 1 că micile conversaţii cu copiii mauritani, care pe aceştia 1 i-ar fi amuzat, pe Jenny ar fi plictisit-o de-a binelea.
Destul de descurajată, mătuşa Rosemarie grăbi la I vale cu braţul plin de flori, o luă pe Kinza care era bine I dispusă, şi plecară acasă.
Odată ajunse, ea veni în faţa dulapului cu jucării şi îl I privi tristă. înăuntru erau cîteva cărţi roase pe la colţuri 1 şi îndoite, cîteva jucării decolorate pentru asamblat,! ceva cuburi de construit, cîteva păpuşi simple şi o cutie■

cu capete de cretă colorată. Fiecare bucată fusese evident întrebuinţată şi îndrăgită din plin de către copiii ce nu mai văzuseră niciodată jucării. Toate arătau aşa de uzate!... Cu un suspin, mătuşa Rosemarie închise dulapul şi se duse în bucătărie, să pregătească prăjitura în cinstea sosirii musafirilor.
Pe la ora patru şi jumătate, locuinţa strălucea de curăţenie, căci mătuşa Rosemarie a şters praful, a măturat şi spălat, punînd totul în ordine. în sufragerie se afla măsuţă aşternută festiv, iar ceaiul sfîrîia pe foc, în timp ce parfumul plăcut al narciselor de cîmp, plutea peste tot.
Acuma, mătuşa Rosemarie împreună cu Kinza, puteau să mergă în faţa hotelului şi acolo să aştepte sosirea automobilului. La timpul potrivit, sosi eleganta maşină, pentru care băieţii cerşetori se încăierară dinainte pentru a-şi hotărî dreptul de a duce bagajele în holul hotelului. încă înainte de a coborî călătorii din maşină se auzi o voce stridentă de copil, care acoperea vocile băieţilor: „O, mamă! uită-te la fetiţa aceea care e dulce de tot! Tu nu mi-ai spus niciodată că mătuşa Rosemarie are un copil!"
Cînd noii veniţi reuşiră să treacă printre ceata de copii, începură salutările reciproce. Elisabeta care arăta tot aşa de tînără cum arăta cu zece ani în urmă, o îmbrăţişa cu toată dragostea pe verişoaA ei. Jenny însă, avea o singură dorinţă: să facă cunoştinţă cu Kinza!

- Dar Jenny! zise mama ei plină de reproş, tu nici n-ai salutat-o măcar pe mătuşa ta Rosemarie. La care Jenny, îi dădu un sărut mătuşii, şi pe dată se întoarse
117
iarăşi spre Kinza. în timp ce părinţii dispărură pe uşaj hotelului, Rosemarie rămase s-o privească cu atenţie pe **fetiţa** care, de zece ani de zile a tot dorit s-o vadă.
Acest copil era o fetiţă înaltă şi subţire, îmbrăcată cui o rochiţă frumoasă albastră şi în picioare cu sandalei albe; părul blond îi cădea în bucle uşoare pe umeri, **iar]** dintr-o faţă vioaie cu barbă mică şi ascuţită, priveau doi ochi mari cenuşii. Drăguţă!... îşi zise în sine mătuşaj Rosemarie, şi se apropie mai bine de ea ca să se împrietenească.
Jenny întoarse o privire îngrijorată spre mătuşa ei şi ol întrebă:
- Ce are fetiţa? Eu i-am arătat broşa mea frumoasă, însă ea priveşte mereu înainte!
- Din păcate, ea este oarbă, Jenny! răspunse mătuşa Rosemarie blînd. Aceasta nu înseamnă însă, că nu tej poţi juca cu ea! Numai că, trebuie să-i dai jucăriile înj mînă ca să le poată simţi, şi să-i permiţi să te pipăie **pej** tine. în afară de aceasta, dacă tu îi şi cînţi ceva, o să tea îndrăgească îndată.
Ea apucă mîna Kinzei şi o purtă uşor peste faţa **şi]** părul lui Jenny.
- Uite aşa face Kinza cunoştinţă cu oamenii! îi explică mătuşa după care se îndreptă spre părinţii **eij** care tocmai ieşeau din hotel. Dar înainte ca să poată zice ceva, Jenny apucase mîna mamei sale, şi o privi cJ lacrimi în ochi.
- Ea este oarbă, mamă! şopti Jenny, oarbă, ca **şij** copiii de la sărbătoarea de crăciun!
- Nu face nimic! o mînie mama. Ea arată foarte fei cită, iar noi, cu siguranţă o să găsim printre lucrui
118
noastre, un cadou pentru ea. Acuma, vino să vedem unde locuieşte tanti Rosemarie.
Au mers împreună de-a lungul pieţii, cei mari înainte, iar Jenny cu Kinza în urma lor. Jenny era aşa de ocupată cu noua ei tovarăşe de joacă, încît pentru sine nu dădea importanţă noului mediu înconjurător. Se simţea mai fericită ca niciodată în timpul acestei vacanţe. Ori-cît de mult o iubeau părinţii, ea nu se simţea bine decît cu camarazi de joacă de vîrsta ei, sau mai mici de care să poată avea grijă. Jenny avea acuma zece ani şi era prea mare ca să se mai joace cu păpuşi. Toate animalele ei preferate, care îi lipseau acum, rămaseră acasă în Anglia. însă o fetiţă oarbă de trei ani, cu părul creţ, era şi mai frumoasă decît un oarecare prieten cu patru picioare. Aşa ceva drăgălaş, nici n-a visat măcar.
Acuma, ajunseră la străduţa laterală, îngustă, unde locuia mătuşa Rosemarie. Verişoara ei, se abţinea de la vorbă şi-şi dădea toată osteneala să nu privească cu ochii îngroziţi, copiii ce săreau pe strada pietruită, şi pe bătrînul cerşetor în zdrenţe ce stătea cîntînd în pragul unei case. în cele din urmă se opri. Pe faţa ei putea citi o vădită expresie de dezgust.
Cînd Rosemarie se apropie de uşa ultimei case, ca s-o deschidă, văzu pe pragul casei o femeie săracă ce bloca intrarea, ţinînd la piept un copil învăluit în zdrenţe.
Rosemarie vorbi cu femeia, iar aceasta dădu zdrenţele la o parte, şi scoase la iveală un sugar ce părea a fi numai piele şi os, bolnav şi epuizat.
Doamna Milton întinse mîna ca s-o oprească pe Jenny, însă era prea tîrziu. Uitînd tot ce este în jurul ei,
119
păşi înainte şi se aplică deasupra făpturii chinuite,; împreună cu mătuşa Rosemarie.
- Jenny! porunci mama, Vino încoace imediat! Jenny însă nici nu se mişcă din loc. Cu mîhnire adîncM în ochi întrebă încet:
- Trebuie să moară?
- Nu ştiu; să sperăm că nu! răspunse mătuşa Rosemarie. Dar vino înăuntru, femeie! Ea deschise uşa, conJ duse femeia în camera de tratament şi o pofti să ia loc, în timp ce ea se ocupă mai departe de musafirii ei.
între timp, în sufletul doamnei Milton, se petrecui ceva curios: după ce i-a trecut spaima din cauza făpturii amărîte de pe prag, îi sări în ochi faţa femeii. Ea aveaj trăsături tinereşti, răbdătoare, obişnuite cu suferinţa j iar în ochii ei negrii, frumoşi, sclipea o rază de speranţă! în timp ce-i întinse sorei copilaşul.
Doamna Milton se văzu dintr-odată pe ea însăşi cumi ţinea în braţe pe micuţa Jenny într-o zi, cînd aceasta erai bolnavă. Dacă ai fi luat în considerare, nu exista o deaj sebire chiar aşa de mare între această femeie şi ea însăl şi. Aici era o mamă iubitoare cu copilul ei bolnav! Cîtă durere interioară, sau chiar disperare se

ascundea subj masca liniştei şi resemnării.
Doamna Milton se întoarse către verişoara ei şi o rugă:
- Rosemarie, nu te îngriji de noi! Ne putem descurca şi singuri! Ocupă-te tu de acest copilaş!
Rosemarie ezită o clipă, apoi zise:
- Veniţi sus în sufragerie. Acolo este totul pregătiţii apa pentru ceai este deja fierbinte! Qt de surprinşi erail oaspeţii! Nu gîndeau că pe o străduţă aşa de murdară!
120
să găsească o casă aşa de confortabilă, împodobită cu tablouri şi flori şi în care îi aşteptau o masă festiv aranjată. Rosemarie îi invită să se aşeze pe scăunelele scunde şi le turnă ceai în ceşcuţe.
- De fapt, este nepoliticos din partea mea, spuse ea, însă doresc într-dadevăr să mă scuzaţi pentru vreo jumătate de oră. Trebuie să ştiţi că o cunosc pe femeia aceasta. Ea a pierdut patru copii, acesta este ultimul pe care-1 mai are!
Jenny îşi vîrî mîna într-a mătuşii şi zise:
- Eu merg cu tine!
- Nici într-un caz Jenny! Sări mama în apărare. Vino şi aşează-te! Vom bea ceaiul împreună.
Jenny, pentru o clipă îşi din fire:
- Eu vreau să merg! strigă ea. Vreau să mă uit cum se face sănătos copilul. Nu-mi trebuie ceai! Spune mătuşă Rosemarie, că eu am voie să merg, aceasta este doar casa ta! Tată spune şi tu că pot să merg! Mamă tu ai putea...
Tatăl ei interveni de urgenţă, prin aceea că întrebă:
- Ce are copilul? Are ceva contagios?
- Nu cred! răspunse mătuşa Rosemarie. Eu l-am mai văzut şi altădată! Suferă de subnutriţie şi îngrijire falsă.
- Dacă Rosemarie este de acord, eu aş lăsa-o să plece, Elisabeta! spuse tatăl.
Cînd Jenny triumfătoare părăsi camera, el se adresă soţiei lui, cu un ton plin de dragoste.
- Noi trebuie s-o lăsăm pe Jenny să ajute atît cît poate, îi prinde bine, şi sînt convins că Rosemarie este destul de cu judecată şi n-o va lăsa în atingere cu cazuri contagioase.
121
-Să zicem că aşa fi! consimţi Elisabeta, după care suspină adînc. Ah, dacă Jenny ar avea şi alţi fraţi mai] mici!
între timp, Rosemarie împreună cu nepoata ei, se' aplicară deasupra copilului bolnav, în timp ce mama lui] istorisi povestea vrednică de compătimit, în legătură cil sărăcia ei în alimentaţia greşită. Aproape că era prea tîrJ ziu ca să mai poată să-1 ajute cu ceva, dar cine mai ştiea Poate că mai există speranţe! Mătuşa Rosemarie lua copilul în braţe şi se adresă lui Jenny:
- Du-te şi adu-mi o ceaşcă, o linguriţă şi puţin zahărj de pe stelajul de deasupra sobei.
Jenny se duse repede şi rezolvă totul cu multă înde-] mînare.
- Şi acum adu-mi căldarea cu apă! Jenny într-o clipă execută porunca.
- Mai dă-mi te rog tabletele albe ce se află pe raftul al treilea, de colo! porunci mătuşa mai departe, cu o înfăţişare gravă, încît Jenny nu se simţea bine deloc. Ea era obişnuită să fie admirată de toţi, însă acuma avea sentimentul neplăcut de parcă mătuşa ei îi dezaproba comportarea în orice privinţă.
- Clăteşte acum ceaşca şi linguriţa, cu apă fierbinte! Zdrobeşte o tabletă! Amestec-o cu foarte puţină apăl Dă-mi sticluţa aceea...!
Jenny uită izbucnirea de mînie, o uită pe mătuşa, ba se uită chiar pe sine însăşi; îngenunche pe rogojină şi rămase nemişcată privind cu atenţie la copilul ce scotea sunete curioase la încercarera de-a înghiţi medicamenj tul. Picătură cu picătură conţinutul dispăru, iar copila! şui nu 1-a vomitat. După aceea a mai putut să înghită şi
122
[
e

cîteva linguriţe de sirop cu zahăr, iar mătuşa Rosemaria îi explică mamei în limba arabă, că timp de o oră, va trebui să-1 ţină liniştit pe copil, apoi va încerca încă odată.
-Trebuie să se facă sănătos! şopti Jenny. Trebuie, trebuie, neapărat!
Iar acuma mătuşa Rosemarie făcu un lucru, la care Jenny nu se aşteptase. în afară de biserică, ea niciodată nu mai văzuse aşa ceva. Mătuşa Rosemarie, arătă, cu mîna spre un tablolu ce atîrna pe perete şi care reprezenta pe Domnul Isus care ţinea un copilaş în braţe. Ea, vorbi explicîndu-i femeii cine era Domnul Isus, apoi puses mîna pe umerii ei, şi se rugă pentru copilul bolnav. Jenny nu putea înţelege ce spunea, însă îşi dădu seama că era o rugăciune, pentru că mătuşa ţinea ochii închişi.
Jenny aruncă o privire piezişă spre tablou, şi văzu înfăţişarea copilului ce părea a se simţi bine în braţele lui Isus, exprimînd un sentiment de siguranţă pentru copilaşul din braţele mamei, şi se gîndi: „M-ar prinde mirarea dacă i-o fi de vreun folos rugăciunea". Apoi murmură cu glas mai tare, în timp ce se apleca deasupra copilului:
- Cu siguranţă se va face sănătos! în acel moment pleoapele micuţului tremurară, şi el deschise ochii.
După aceea, n-a mai fost nevoie de alte planuri de vacanţă, căci Jenny anunţă cu toată hotărîrea că, ea vrea să rămînă în oraş, pînă va veni timpul să se întoarcă din nou în Anglia. Ea va îngriji pe Kinza, iar în fiecare zi o va ajuta pe mătuşa Rosemarie, la tratarea
123
copiilor bolnavi.
Domnul Milton zîmbi pe sub mustaţă, şi se întrebă îQ| sine, ce ar fi voit să facă în acest colţ uitat de lume? Doamna Milton suspină îngrijorată, şi insistă asupra] faptului, că Jenny trebuia să facă gargară de trei ori pej zi. Jenny însăşi, era pur şi simplu „pierdută", iar" mătuşa Rozemarie era peste măsură de fericită. DiJ punctul lor de vedere planul de vacanţă, nu mai lăsa nimic în plus de dorit.
Era duminică după amiază. Afară de ora femeilor, cînd mamele veniseră să ia parte la discuţii, nu maij venise nimeni la tratament. Jenny sosi tocmai cînd] femeile îşi luau rămas bun. Ea se uită în urma lor, prii vindu-le cum coborau încet pe stadă în jos, cu "copilaşii legaţi în spate; aceştia erau ascunşi sub veşmîntul alb,] ce-i acoperea din cap pînă în picioare.
în timp ce Jenny fugea prin casă zise:
- Arată ca nişte cămile cu cocoaşă! îţi vine să crezi c&j micuţii se sufocă aşa înveliţi! De ce nu au şi ei cărui cioare de copii, ca alţi oameni?
- N-au cu ce să cumpere cărucioare de copiitj răspunse mătuşa Rosemarie zîmbind. însă, desigur că aceasta nu este o metodă bună de a transporta copiii. (1 mulţime dintre ei, au plămînii slab dezvoltaţi din cauza lipsei de aer proaspăt. Sînt sigură că ai observat cît sîni de palizi.
- Şi slabi şi murdari şi cu bubiţe! completă Jennyj strîmbîindu-şi năsucul. Păcat că nu sînt mai mulţi oameni ca tine, ca să le înveţe cum să-şi îngrijească copiii! Ştii ceva mătuşica? Eu m-am gîndit bine la toatea Cînd am să fiu mare, şi eu vreau să devin misionară!
124
Atunci voi veni şi în ţara aceasta, şi o să fac o policlinică ca să- i fac pe toţi oamenii sănătoşi, exact aşa cum faci tu. Eu găsesc asta mult prea frumos!
Mătuşa Rosemarie privi lung spre faţa arsă de soare a fetiţei, ce se uita la ea cu atîta încerdere, şi într-un tîrziu zise:
- Jenny, tu nu puţi niciodată să devii misionară, fără ca mai înainte să experimentezi ceva foarte important.
- Cum aşa? Doar eu aş putea învăţa cum săi îngrijesc de bolnavi şi sugari! Mai mult nu trebuie să pot, nu-i aşa?
- Eu cred, totuşi că da! însă aceasta nu-ţi pot explica aici, dintr-odată! Vino să împachetăm cîteva tartine, pîine cu unt, şi să mergem în grădina castelului. Acolo putem vorbi despre asta. Cu siguranţă că şi Kinza este trează deja, şi ea merge cu plăcere în grădină.
- O ce bine! Ştii am întrebat-o pe mama în mod special, dacă pot rămîne la ceai, în cazul în care tu mă inviţi! strigă Jenny coborînd treptele pentru a ajuta la pregătire.
- Aceasta a fost foarte prevăzător din partea ta! îi zise mătuşa Rosemarie. Vrei s-o îmbraci pe Kinza în timp ce ung pîinea? în cîteva minute sînt gata!
N-a durat mult şi mătuşa Rosemarie, Jenny şi Kinza, mergeau prin piaţa adormită, îndreptîndu-se spre

poarta veche în zidul oraşului, care era pe jumătate dăr-mîmată. Jenny ducea coşul cu mîncare, iar Kinza min-ge5 de 8umă- Discutînd cu voioşie, au ajuns la treptele grădinii. Cînd au intrat în grădina veche, singuratică, ce data de sute de ani, discuţiile încetară. Kinza se opri şi respiră adînc. Perdele mari de iasmin şi glicini atîrnau
125
în jos pe ziduri adiate uşor de vînt, în timp ce pe stratu-1 rile de flori, o mulţime de narcise şi micşunele erau în plină floare. Razele soarelui se răsfrîngeau peste tot,1 atrăgînd parfumul de flori. Nimic nu tulbura liniştea cei domnea peste grădină. Doar cocostîrcii din cuiburi] clămpăneau din cînd în cînd, iar păunii lansau cîte **uni** strigăt răguşit. Dinspre lacul împînzit cu trestie, se putea auzi un uşor plescăit; căci acolo o raţă-mamă albă ca zăpada, dădea primele „lecţii de înot" celor şapte 1 bobocei pufoşi.
- N-o pierde din ochi pe Kinza! preveni mătuşa Rose- j mărie.
Ea despacheta mîncarea din coş, în timp ce urmărea cu ochii cum se joacă copiii.
Cu timpul, Kinza se dezvoltă, devenind o fetiţă dră-] gută, voinică, cu mădulare rotunde şi moi, cu părul creţi de culoare închisă. Cine era ea, şi ce va ajunge din ea?| Era timpul de plănuit cu înţelepciune viitorul ei, dacă! trebuia să crească ca un om folositor şi îndemînatec.
Dar Jenny? Ea stătea sub iasminul agăţător, îmbră-1 cată în rochie albastră, vioaie şi siluetă ca o pasăre libeJ ră. Ce o să devină ea? Va creşte o făptură nechibzuită,! egoistă, orgolioasă?
„Mai mult nu trebuie să pot! Nu-i aşa?" întrebase cui vreo jumătate de oră mai înainte, plină de veseliei întreg viitorul ei putea să atîrne de răspunsul la întreba-1 rea aceasta!
Cînd Jenny observă că se putea servi masa, o luă **pej** Kinza de mînuţă şi veni cu ea în fugă. Se aşezară toatei trei pe un ziduleţ lîngă lac. Deasupra lor se întindea ol arcadă de piatră, ce era acoperită peste tot cu mlădiţel
126
verzi, îmbobocite. în curînd vor înflori o mulţime de trandafiri roşii agăţători!
Kinza muşcă cu poftă dintr-o bucată de prăjitură, în timp ce Jenny apucă un sandviş şi-şi îndreptă ochii întrebători spre mătuşa ei:
- Ce altceva trebuie să mai pot, ca să devin misionar-ră? întrebă ea, ca şi cum conversaţia dintre ele n-ar fi fost înteruptă.
- Asta depinde de ceea ce vrei tu să faci! răspunse cu hotărîre mătuşa Rosemarie. Dacă tu vrei să vindeci numai bolile oamenilor, atunci trebuie să devii soră medicală, sau doctoriţă! însă cei mai mulţi pacienţi sînt aşa de săraci, încît cred că se vor îmbolnăvi din nou. în felul acesta te asigur că viaţa omului nu poate dura mult. De fapt partea cea mai importantă este partea care durează veşnic! Această personalitate care rămîne veşnic, noi o numim spirit, sau duh. Pe aceasta o poţi tu ajuta, numai dacă îl conduci pe om la Isus. însă cum poţi să conduci pe cineva la Isus, de vreme ce tu însuţi nu-L cunoşti! Deci nu este vorba atît de mult despre ceea ce poţi tu face ci pe cine conduci tu la Isus.
- Dar ţie, îţi trebuie aşa de mult timp în fiecare zi, ca să dai medicamente bolnavilor! replică Jenny. N-aş putea face eu aceasta?
- Desigur! însă tu nu înţelegi de ce întrebuinţez eu aşa mult timp pentru acest lucru! Vreau să-ţi explic: toţi aceşti oameni săraci, sînt şi păcătoşi; numai Isus singur le poate da iertare. Toţi se tem de moarte şi numai Isus îi poate elibera de acesta frică. Cei mai mulţi sînt trişti şi obosiţi, şi numai Isus poate să-i mîngîie şi să-i încurajeze. El vrea şi aşteaptă să vină la ei, cu iertarea şi dra-
127
gostea Lui. Şi pentru că El nu mai trăieşte pe pămînt, astfel ca oamenii să-L vadă şi să-L poată auzi aşa cum j relatează povestirile biblice cînd EL era printre noi, acuma El vine în inimile acelora care-L iubesc, şi foloseşte limba lor ca să vorbească şi mîinile lor ca să atingă pe cei bolnavi. De aceea eu nu dau oamenilor numai medicamente ca să se facă sănătoşi, cu toate că eu fac bucuroasă acest lucru, ci eu dau medicamentele şi cu un scop mult mai înalt; pentru ca ei să observe că Isus din mine, se îngrijeşte de durerile lor şi vrea să-i ajute. Dacă le vorbeşti numai de dragostea lui Isus, nu are rost, căci ei n-o înţeleg. Trebuie să le arăţi dragostea prin fapte. Mai întîi însă, trebuie ca tu însuţi să fi sigur că Isus e prezent, şi că trăieşte în tine şi prin tine. Alt*| fel, te asemeni cu cineva care vrea să meargă prin întuneric ţinînd în mînă o lanternă fără baterie. Jenny tăcu. După o vreme întrebă curioasă:

- Cum poţi să ştii că EL este în tine sau nu?
- Cum poate veni lumină dintr-o lanternă goală? răspunse mătuşa Rosemarie. Tu trebuie numai să pui bateria înăuntru, şi bateria luminează. Isus este lumina, şi EL doreşte să vină în inima ta. Prin credinţă, noi îij deschidem inima, şi-L rugăm să intre. Cînd sticla lanternei este curată, lumina pătrunde cu putere şi luminează. Dacă sticla este murdară, netransparantă, tot aşa este şi lumina: slabă. De aceea, Isus luminează mai întîi bine inima noastră proprie, ca să ne arate petele de păcat de pe ea: mînie, încăpăţînare, nerăbdare, neascultare. După ce ne arată toate astea, cu asentimentul nostru, EL ne curăţă în aşa fel, încît razele clare, luminoase, ale dragostei Lui pot străluci în afară. Atunci
128
oamenii rătăciţi şi înfricoşaţi de întuneric, vin spre lumină. Ei doresc şi caută lumina; nu-i interesează lanterna. Misionarii sînt oameni fără importanţă. Prin ei înşişi nu sînt decît nişte lanterne goale. Singurul lucru important este Lumina din ei.
Jenny cugetă cu încordare. în cele din urmă zise: -Atunci, numai oameni foarte buni pot deveni misionari!
- De fapt, nu!, spuse mătuşa Rosemarie. Unii oameni sînt buni şi prietenoşi, şi fără Isus. Ei strălucesc ca nişte lanterne curate, cînd le pui în faţa soarelui, însă cînd soarele apune, şi „strălucirea" lor piere.
Dragostea, viaţa, dreptatea lui Isus, însă durează veşnic, după cum durează şi omul în care locuieşte această Lumină. Aceasta se numeşte; „a avea viaţă veşnică". Şi acest fel de dreptate, desigur că este mult mai bună, mai puternică, mai curată decît cea de altă natură. Este o dreptate desăvîrşită, căci nimeni afară de Isus n-a fost vreodată mai desăvîrşit şi drept ca El.
- Uite că vin şi părinţii mei încoace! strigă Jenny dintr-odată. Ea se ridică în picioare şi fugi pe drumuşo-rul şerpuit, în întîmpinarea lor. Era foarte bucuroasă să scape de lunga conversaţie.
Ceea se spusese mătuşa Rosemarie, fuseseră vorbe destul de neliniştitoare; cum ar fi de exemplu: că, adică misionarii ar fi oameni fără importantă! Ea însăşi era persona principală în micul cerc în care crescuse. Atît tata cît şi mama, sora de copii, angajaţii casei, s-au învîrtit tot timpul în jurul ei, pentru a-i merge bine, şi a-i împlini dorinţele. Chiar şi la şcoală a jucat înto-deauna un rol între colegii ei, care considerau că este o
129
mare cinste în a fi invitaţii ei. Şi toate acestea, nu erau decît corecte! se gîndea Jenny, şi ajunse dintr-o săritură în braţele tatălui ei. Zîmbetul lui şi strălucirea din ochii mamei, o liniştiră. Orice s-ar întîmpla, pentru părinţiii ei, ea va rămîne şi va fi cea mai importantă persoană de pe tot globul pămîntesc.
Mătuşa Rosemarie, se ridică şi ea în picioare şi împreună cu Kinza, care purta la gură urmele prăjiturii ce-o mîncase, se duse în întîmpinarea verişoarei ei., Ochii lor se întîlniră deasupra capului lui Jenny, cu mult înţeles semnificativ. Doar pentru amîndouă era darul plin de bucurie, de-a o vedea pe fetiţă aşa de veselă şi voinică, jucîndu-se şi alergînd încoace şi încolo. Unul din cele mai minunate lucruri al acestei vacanţe, era pentru amîndouă femeile înnoirea vechii lor prietenii, ce înflorise iarăşi tot atît de puternic şi frumos, ca în anii de odinioară.
Fiinţa fermecătoare şi calmă a Elisabetei, trezi admiraţia lui Rosemarie. Elisabeta de partea ei, a văzut că verişoara ei, nu şi-a irosit timpul în zadar în acest „colţ uitat de lume". Numai faptul că a văzut-o pe acea mamă cu copilul în braţe pe pragul casei, a făcut-o pe Elisatea să gîndească altfel. Aşa se explică şi încrederea; arătată de Rosemarie, cînd i-a încredinţat-o pe Jenny ca s-o ajute în policlincă, cu toate că acolo veneau pacienţi cu microbi şi răni care supurau. Aceasta, ea n-o mai făcuse cu altcineva mai înainte. Acest lucru era uimitor, căci pînă atunci avusese permanentă grijă ca Jenny să cunoască numai părţile pozitive ale vieţii. La[1] simplul gînd că scumpa ei comoară ar avea cumva de-a face cu sărăcia sau boala, o umplea de teamă. Totuşi, se
130
gîndea Elisabeta, există diferite feluri de frumuseţi: a ajuta, a vindeca, a iubi, a da cu toată inima, este tot ceva frumos. Nu doresc ca Jenny să devină o fiinţă izolată. Eu doresc ca ea să progreseze în viaţă, şi să se căsătorească bine, cînd va fi mare. Mai doresc însă, ca ea să fie nobilă şi altruistă, iar pentru aceasta, Rosemarie îi poate fi de un real ajutor.
Ea îi spuse aceste gînduri şi soţului ei, iar acesta fu de acord. în această policlinică, ea poate învăţa ceva

folositor, şi va descoperi prin aceasta că îngrijirea bolnavilor interesează mai mult ca orice altceva. La şcoală, nu-ţi venea să crezi că ea este dotată cu prea multe facultăţi intelectuale, şi dacă va fi cazul de izbucnirea unui război, va trebui să pună şi ea mîna pe treabă, ca şi toţi ceilafţi oameni.
Mama lui Jenny, numai putea suporta aceste gînduri, şi schimbă tema conversaţiei „Jenny şi războiul". Acestea, nu i se părură deloc potrivit, şi nici nu dorea să le audă.
- Rosemarie! spuse Elisabeta cu un ton rugător, în timp ce-o trase pe Kinza lîngă ea, n-ai putea face tu o excepţie seara aceasta, lăsîndu-i pe băieţii tăi, şi să vii la noi ca să luăm masa la hotel?
-Şi aşa duminica nu vin deloc! răspunse Rosemarie. în afară de aceasta, după masă sînt liberă, aşa că, primesc cu bucurie invitaţia. îndată ce Kinza adoarme, şi aceasta o chestiune de cîteva minute, eu vin la voi.
- O, mamă, uită-te! strigă Jenny. Păunul îşi roteşte coada!
Jenny îi trase pe părinţi înspre păun, în timp ce Rosemarie cu Kinza, se duseră pe îndelete spre casă, urmă-

rită de razele lungi şi blînde ale soarelui de după amiază.
Era încă prea devreme ca Kinza să se ducă la culcare. Rosemarie se aşeză pe pragul uşii, în locul unde mai bătea soarele, iar copilaşii din vecini cu feţele serioase veniseră de se aşezară cu toţii, ghemuindu-se lîngă ea. Rosemarie le dădu cîte o bucăţică de argilă, cu care toată grupa se distra încercînd să formeze figurine şi forme de fructe. Alţii, învîrteau la nesfîrşit în mîinile lor, bulgări de pămînt. Cu toţii arătau foarte comici. Fetiţele erau îmbrăcate ca şi mamele lor; cu fuste lungi şi largi, iar băieţii îmbrăcaţi ca şi bunicii lor, cu haine închise la culoare, ţesute de casă, cu glugă pe cap.
O bucată bună de vreme, au format cu mult devotament, figurile lor din lut, pînă ce tăcerea a fost întreruptă brusc de rîsete nebunatice. Rosemarie cercetă ce s-a întîmplat, şi află că un băieţaş de vreo trei anişori, reuşise să creeze ceva foarte original, şi anume: o banană. Kinza, căreia îi era imposibil să ştie pentru ce se făcea atîta haz, rîdea cel mai tare dintre toţi. Rosemarie, se aplecă deasupra micuţilor şi le admiră „operele de artă". Copiii străluceau de bucurie. Se lipeau de ea şi o rugau să primească fotografii de la ei. Erau aproape toţi, copii din familii bine situate. Două fetiţe purtau lănţişoare de argint la gît, ce trebuiau să servească ca vrajă împotriva a tot felul de rele. Numele lor, însemna „Flori de portocale" şi „înger". Cei trei băieţaşi priviră spre ea cu ochişorii lor ştrengari, şi puseră minutele lor murdare pe genunchii ei. Numele lor însemnau: „O, slujitor al profetului", „Slavă religiei" şi „Domnul meu din Arabia". Va veni ziua cînd aceste nume, se vor

T

potrivi lor; atunci vor fi mîndri, orgolioşi mahomedani, ca şi părinţii lor. Acuma însă, arătau cu toţii mai' degrabă ca nişte pisicuţe poznaşe şi durdulii.
Rosemarie le arătă un tablou cu o oiţă pierdută în munţi, ce striga: „meee, bee". Copiii rîseră şi făcură şi ei la fel: „meee, mee". Apoi veni păstorul plin de bucurie, şi luă oiţa pe umerii săi şi o duse acasă, iar oaia mamă, strigă: „bee, bee".
Micuţii auziră adeseori povestea aceasta, însă ea rămînea mereu tot aşa de interesantă. Cînd Rosemarie o duse pe Kinza sus, în camera ei la culcare, copilaşii au mai rămas ghemuiţi pe prag şi ziceau: „bee, bee".
Curînd după aceea, Kinza îngenunche în faţa patului ei, şi îşi împreună mîinile pentru rugăciunea de seară: „Mulţumesc Doamne pentru frumoasa zi din grădină şi binecuvintează pe Jenny, şi pe toţi copii de pe stradă" spuse ea în grabă. Copiii, n-au preocupat-o prea mult, căci era duminică, iar în această zi seara, înainte de-a adormi primeră cîte o bomboană. Pentru aceasta, se bucura cu multă vreme înainte.
Rosemarie însă, nu putea uita aşa uşor copiii de pe stradă, aceste sărmane oiţe rătăcite ce stăteau pe pragul uşii în lumina amurgului şi strigau: „bee, bee".
O oră mai tîrziu, Rosemarie se afla la banchet, în marea sală de mese a hotelului, sub un candelabru de sticlă şlefuit. în această societate neobişnuită, Rosemarie avea un sentiment de solemnitate. în decursul conversaţiei, veni vorba despre Kinza, iar Elisabeta, remarcă: „Ce copil adorabil! Mi se pare ceva oribil că ea trebuie să fie oarbă! Cum îţi închipui tu viitorul ei, Rosemarie?

r

- Eu cred că, peste circa trei ani, va trebui s-o inter nez într-un cămin de orbi, pentru ca să înveţe tiparul în relief şi împletitul coşurilor. în felul acesta, mai tîrziu îşi va putea cîştiga singură existenţa. îndată ce va învăţa să cunoască bine aceste lucruri, se va putea întoarce iar la mine. O fată oarbă care este cu adevărat o ucenică a Domnului Isus, cu timpul poate face un serviciu misionar de mare valoare printre oamenii ei de la ţară.
Jenny, se apleca tare peste masă, că aproape să-şi răstoarne paharul, şi interveni în discuţie tare grăbită:
- Tată, este o scoală de orbi acolo unde am fost noi de crăciun! Dacă Kinza ar putea merge acolo, din cînd în cînd, ar putea veni şi pe la noi, iar eu aş putea-o vizita pe ea! Aceasta ar fi ca şi cum aş avea o surioară! Eu am s-o vizitez aşa de des, ca ea să aibă multă bucurie. Doar şi de crăciun a fost aşa de frumos acolo! Nu-i aşa? O, mătuşă Rosemarie, spune cînd poate să vină? N-o putem lua cu noi cînd ne întoarcem acasă?
Cei mari se priviră cu toţi întrebători, după care Eli-sabeta zise:
- Acesta, nu-i deloc un gînd rău! Şcoala este excepţională, şi primeşte deja şi copii mici de tot. Soţul meu, cu siguranţă ar putea să-i facă rînd de un loc, căci este în comitetul şcolii. Cu cît intră mai devreme, cu atît mai ; uşor învaţă limba. Ea ar putea călători bine cu noi cu 1 maşina, în loc să vii tu în Anglia s-o aduci!
Rosemarie ezită. Ce-ar fi putut să răspundă? Totul venea aşa dintr-o dată! Jenny sări în sus de pe scaun de nerăbdare.
- Jenny se plictiseşte aşa de mult la călătorii lungi! a-dăugă Elisabeta. Ea ar fi mult mai bine dispusă cînd
134
alături ar fi un al doilea copil. Apoi se uită la verişoara ei cu o privire rugătoare.
- Nu ştiu ce să-ţi răspund la toate acestea! replică Rosemarie. Este foarte, foarte drăguţ din partea voa-stră... Dar Kinza este prea mică să poată merge aşa departe! Am să mă mai gîndesc la aceasta, şi după vreo două trei zile, am să vă dau un răspuns hotărît.
- Bineînţeles, spuse Elisabeta. Ne vei spune şi nouă cu ce eşti în neclar în privinţa aceasta. Nu, Jenny acuma las-o în pace pe mătuşa Rosemarie! Astfel de probleme importante, nu se pot rezolva la prima vedere. în felul acesta s-ar putea lua o hotărîre falsă.
- Eu, deja m-am decis în această importantă chesti-nue, explică Jenny serioasă. O, mătuşa Rosemarie, eu sînt sigură că tu vei răspunde pozitiv. Cu siguranţă, idea care am avut-o, este cea mai bună din cîte am avut vreodată! Chiar şi mama şi tata o găsesc bună. O, tată, priveşte, avem îngheţată ca desert, chiar din sortul care ţie nu-ţi place. Te rog pune-ţi în farfurie, cît de multă, ca eu să pot mînca şi porţia ta, pe lîngă a mea!
La gîndul îmbucurător de-a primi o porţie dublă de îngheţată, Jenny uită pentru un moment de protejata ei, şi discuţia apucă pe altă temă.
Seara decurse într-un mod foarte plăcut, iar cînd Rosemarie se ridică să-şi ia rămas bun, verişoara ei îi spuse: Noi te vom însoţi acasă, iar tu Jenny, mergi imediat la culcare!
- Frumos! răspunse Jenny care era neobişnuit de binedispusă, după două porţii de îngheţată. Ea întinse mîinile pe după gîtul mătuşei şi trăgînd-o în jos, îi şopti ca nimeni să nu audă ce-i spune:
135
- Nu-i aşa mătuşica că tu te gîndeşti bine?
- Da, Jenny! Foarte bine mă voi ruga lui Dumnezeu ca să-mi arate ce să fac, ca să fie bine.
- Crezi că pînă mîine dimineaţă El îţi arată deja?
- Nu ştiu, este foarte important! Dă-mi timp două zile ca să primesc răspuns.
- Bine, însă roagă-te ca să-ţi arate cît de repede posibil, şi să fie „da".
- Nu vrei să-1 rogi şi tu?
- Eu nu prea ştiu bine cum, însă pot să încerc! Noapte bună, mătuşă Rosemarie!
- Noapte bună, Jenny!

Mătuşa Rosemarie, desfăcu uşor mîinile fetiţei de pe gîtul ei, şi păşi afară în întuneric. Sub lampa străzii, se opri să facă cu mîna lui Jenny, iar acesta îi răspunse de asemeni cu un semn al mîinii. în pragul gotelului puternic luminat înăuntru, Jenny arăta ca o siluetă neagră.
Hamid se bucură nespus de sosirea primăverii. Poate ca omul să fie oricît de călit la frig, totuşi nu se poate obişnui cu degetele de la mîini şi picioare degerate de frig, cu zdrenţe ude leoarcă lipite de trup şi cu vînturi aspre şi reci..Pe deasupra, vînturi cu zăpadă şi ploi, care agravează rănile de pe trup!
Toate acestea însă, trecuseră acum. Soarele încălzea plăcut şi mîngîietor, cocostîrcii cloceau în cuiburile din
136
ţarcuri, florile acopereau din nou colinele, iar cireşii şi piersicii înfloriţi, umpleau văile. Iezişorii săreau şi se îmbrînceau pe străzi, iar Hamid însuşi era împreună cu ceilalţi băieţi în creştere, cu cîţiva centimetri mai înalt: acum arăta mai mult ca oricînd, ca o sperietoare de păsări. Hainele pe care i le dăduse sora, erau zdrenţe. Problema îmbrăcăminţii însă, nu-i mai dădea bătaie de cap. Cel puţin şase luni de zile de acum înainte, soarele îl va acoperi, iar vîntul îl va dezmierda cu adierea lui. Bine dispus, el se tolăni pe pragul gogoşeriei şi lin-gîndu-şi uleiul de pe degete, privea cu ochii atenţi, cărora nu le putea scăpa nimic, spre piaţa plină ce forfotea de lume.
într-o zi de piaţă, erau destule lucruri de văzut. Femeile bronzate şi vînjoase de la ţară, cu vocea tare, aplecate pînă aproape de pămînt de poverile din spate, curgeau înspre piaţă. Unele aveau pe cap pălării de paie, cu boruri foarte late, altele aveau curele de piele la picioare. Cele mai bătrîne răsuflau cu greu, sub povara lor, iar altele tinere, erau epuizate de oboseală. Printre acestea se strecura un camion ce aducea lăzi pline cu peştişori aurii de la Marea Mediterană. îndată ce sosi camionul, se năpustiră asupra lăzile lui, hoinarii din piaţa, pentru a-1 descărca, purtînd pe cap lăzile ude şi grele, pînă la hala de peşte din tîrg, pentru a cîştiga cîteva parale. Cîţiva băieţandri murdari, se strecurau îndemînatici prin mulţime, încercînd să vîndă covrigi prăfuiţi pe sfoară. Măgarii nechezau bătînd din picioare. Hamid chicoti înfundat, cînd văzu cum un cerşetor neatent ajunse în conflict cu picioarele din spate ale unui catîr.
137

r

încetul cu încetul, el îşi lasă privirea să rătăcească ■ peste munţii ale căror vîrfuri erau încă acoperite de zăpadă. Pe un albastru luminos al cerului, muntele alb, 1 orbitor, se profila maiestuos. Hamid nu putu să-1 pri- 1 vească multă vreme. îşi întoarse din nou privirea către piaţă, pentru un moment nu putu să mai vadă nimic, aşa ere de orbit. Curînd însă, privirea se opri pe un punct roşu. Era Kinza încadrată de Jenny şi sora, îmbrăcată cu un pulover roşu aprins, sărind încoace şi încolo.
Apoi, într-o fracţiune de secundă, el zări şi altceva. « în prima clipă, i se păru că visează, şi-şi frecă ochii ca să privească încă o dată. Nu, nu era un vis! I se păru că inima i se opreşte de spaimă, iar răsuflarea i se opri. Se retrase din nou în prăvălie unde îşi găsi un adăpost sigur între sobă şi tejghea. Ca un şoarece speriat, se uită afară să vadă ce se întîmplă. Vis-a-vis de el, în 1 deschizătura unei uşi, stătea tatăl său vitreg, înalt şi nemîncat, cu ochii aţintiţi spre cele trei persoane bine ! dispuse, care tocmai cumpărau portocale. îndată, se îndreptă cîţiva paşi în direcţia lor aşteptînd cu răbdare, ca un şarpe care urmăreşte jocul unui animal mic, pînă în momentul în care-1 va ataca. Ochii sclipitori ai lui Si 1 Mohamed, observau toate amănuntele, mişcările tipice j ale orbilor, pălăvrăgeala liberă şi veselă a fetiţelor, pantof iorii şi hăinuţele frumoase şi călduroase etc.
în timp ce sora cu fetiţele se îndreptară spre comerciantul de ulei, Si Mohamed le urmări pînă ajunse atît de aproape de fiica lui vitregă, încît Hamid a crezut, că j o şi apucă. Dar el nu se atinse de copilă. Fără să scoată nici un cuvînt, mergea în urma lor fără să atragă aten- j
138
ţia, ceea ce era uşor în înghesuiala de la piaţă. Totuşi, Hamid observă, că ochii lui negrii ardau de mînie, şi ţinea gura strîns ca un cleşte de fier.
După ce Hamid îşi reveni din prima speritură, nu mai avu teamă. Tatăl său venise la piaţă să facă afaceri şi

probabil că va părăsi oraşul în seara aceleiaşi zile. El nu-1 văzuse pe Hamid, şi nici nu-1 va vedea, căci el la prima ocazie, voia să fugă în munţi, şi pînă la lăsarea întunericului, să le ţină maimuţelor de urît. Pentru Kinza nu-şi făcea griji. Ea era în siguranţă la sora misionară care o iubea, şi niciodată n-ar da-o de la ea de acasă. Căminul ei era, o fortăreaţa în care tatăl ei nu avea cum să pătrundă. El însuşi voia să rămînă în ascunzăto-rea lui, pînă stăpînul cu gogoşile avea să-i dea drumul, apoi sus în munţi!
Maistrul lui veni destul de curînd şi rămase mirat, apucîndu-1 mînia, că în loc să-1 găsească pe slujitorul lui în spatele tejghelei, 1-a găsit sub ea. El îi dădu cîteva palme, ceea ce lui Hamid nu-i păsa îi mai scăzu şi ceva din plata cuvenită, fapt care îl mîhni mult pe Hamid. însă durerea, o uită repede, faţă de savurarea plăcerii periculoase; căci piaţa se afla între el şi munte, iar în acea mulţime imensă, pîndea tatăl său vitreg. Sprinten ca o veveriţă, se strecură prin piaţă pînă reuşi să treacă de zona periculoasă, iar acum se afla pe străduţa pietruită ce mergea de-a lungul periferiei oraşului. De acolo se putea privi aşa de frumos în vale! Puţin mai jos, curgea spumegînd pîrîiaşul de munte, iar de partea cealaltă se întindea îmbietor coasta muntelui, cu pădurile argintii de măslini. Splendoarea stătea într-o frumuseţe izolată a pomilor deosebit de frumoşi: un
139
cireş în plină floare, alb ca spuma apei şi ca zăpada de pe vîrful munţilor, ca foaia albă din cărticica sorei Rose-marie, carte însemna o inimă împăcată şi curată.
„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu". Acest verset l-au spus băieţii pe dinafară, cînd sora a ridicat foaia albă în sus. Hamid îl spuse în sinea lui, în timp ce sărea pe treptele abrupte spre stîn-ci, şi ronţăia din bucata de pîine ce şi-o cumpărase la micul dejun. Pîinea era caldă şi aromată, iar razele soarelui strălucitoare. întreaga lume ce stătea înaintea lui, era frumoasă, ca ceva curat ce te făcea să fi fericit. Raze de soare se odihneau adînc în inima lui, acel răsărit de lumină a dragostei, pe care el nu îndrăznea s-o exprime în cuvinte, dar care se născuse în sufletul lui în acea noapte, cînd lîngă focul de cărbuni îngenunchiase şi rostise singura rugăciune care o ştia.
El ştia că rugăciunea din noaptea aceea a fost ascultată, şi niciodată nu se mai simţea singur, sau disperat sau cu frică. în această certitudine se afla izvorul adînc, interior al fericirii şi de aceea se simţea tare şi din punct de vedere corporal. Chiar şi primăvara strălucea într-o frumuseţe necunoscută de el mai înainte, iar pîinea proaspătă era de două ori mai bună ca altădată. Da, în ziua aceeea, Hamid era cu adevărat fericit. Mergînd aşa, ajunse la o conductă de apă, pe care se prăvălea în jos spre păşune, apă proaspătă.
El îşi vîrî capul sub apă să se răcorească, apoi se întinse pe iarbă la soare să se usuce.
Kinza, Jenny şi mătuşa Rosemarie, o porniră spre casă, fără să observe starura sumbră care le urmări pînă la ultimul colţ de stradă, şi se uită după ele, pînă ce
140
închiseră uşa în urma lor.
Era aproape ora cînd policlinica trebuia să-şi deschidă uşile. în timp ce Rosemarie era ocupată, de cele mai multe ori Kinza stătea la soare şi se juca cu pisicuţa, iar pacienţii făceau un pas mare peste ea, ca să intre înăuntru, sau o înconjurau. în ultimele două săp-tămîni însă, Kinza se dusese adesea la joacă cu Jenny, căci aceasta se bucura de fiecare dată cînd avea voie să se îngrijească de micuţă. Aşa se întîmplă şi astăzi. Cu o mînă ţinea noua carte de poveşti, pe care o luase ca să i-o arate mătuşii, iar cu cealaltă mînă o ţinea pe Kinza, şi amîndouă îşi făcură drum spre hotel, prin mulţimea din piaţă, şi astfel ajunseră în grădina castelului. Aici, nu se vedea nici ţipenie de om, căci fiecare îşi avea interesele la vînzări sau la cumpărături. Linştea grădinii te invita să zăboveşti aici. Jenny îşi aminti şi de cartea ei nouă. Ajunse cu cititul la un capitol nemaipomenit de interesant, iar aici în grădină era aşa de splendid şi multă linişte, ca să poată citi măcar vreo cinci minute; să meargă o bucăţică mai departe! De fapt, mama o sfătuise cu insisteţă că n-are voie să se oprească niciodată pe distanţa dintre hotel şi casa mătuşii. însă mama, n-avea de unde să ştie cînd a plecat ea de la mătuşa! Sub glicinele agăţătoare din apropierea arcadei vechii porţi, ce conducea spre altă parte a grădinii, se afla un colţişor deosebit de plăcut. Cu Kinza de mînă, Jenny se aşeză pe banca de piatră, şi se afundă în cititul povestirii, căci aceasta era o poveste după gustul ei. Aceasta trata despre un copil care avea un cal propriu, pe care călărea, exact aşa cum voia să facă şi Jenny îndată ce-ar fi ajuns acasă în Anglia.

Ea aproape că nici nu băgă de seamă că Kinza se sculă în picioare şi mergea împiedicîndu-se pe cărarea ce duce spre bolta porţii. Ea făcea adesea pe cont propriu astfel de plimbări; îşi întindea mîinile înainte ca să poată ocoli eventualele obstacole. Cînd avea impresia că s-a depărtat prea mult, se oprea în loc şi striga după cineva ca să vină s-o aducă înapoi

Fermecată de-a binelea de povestea ei, Jenny citea mai departe. Trebuia să ajungă pînă la sfîrşitul capitolului, ca să afle dacă calul Anabeilei a cîştigat, sau nu, la concursul de sărituri. Cu coada ochiului însă, o putea zări pe Kinza stînd în bolta porţii. Avea dorinţă ca, îndată s-o aducă înapoi. Dar numai pagina asta!... apoi încă una, încă una...

Trecuse cu vederea ultimele rînduri, şi se ridică cu un suspin de uşurare. Anabel cîştigase splendid. Pe Jenny o mustra conştinţa că o lăsase pe Kinza să iasă singură pe poartă.

- Kinza! strigă ea tare, şi fugi pînă în cealaltă parte a grădinii, prin umbre amestecate cu raze de lumină. Acolo se opri, iar ochii i se făcură mari de frică: locul verde era gol, şi nu se putea vedea nici urmă de Kinza.

Atunci Jenny, cu inima bătîndu-i cu putere, fugi de la tufiş la tufiş căutînd după Kinza. Sări treptele în sus şi-n jos, şi iarăşi în grădină. Zadarnic, nimic! Nicăieri nu se vedea vreo urmă care să indice încotro a luat-o Kinza, ea rămase dispărută.

Aproape orbită de groază, Jenny fugi în piaţă, unde, era gata, gata să calce cu piciorele mărfurile ce erau întinse spre vînzare. Mulţi din cei din piaţă, miraţi cînd au văzut-o cu faţa palida şi ochii mari, speriaţi, din care

142

curgeau lacrimi, alergînd încoace şi-n colo, au crezut că şi-a pierdut mama.

Aşa că, ei încercau s-o ajute arătînd în direcţia hotelului. Dar Jenny, dădea doar din cap, şi se năpustea mai departe în căutarea Kinzei.

In cele din urmă, se opri gîfîind. N-avea habar unde să se mai ducă s-o caute, şi abia că mai putea suporta ca oamenii s-o mai fixeze aşa cu privirea.

Se întoarse înapoi în grădină, şi se opri sub bolta porţii fatale, încercînd să cugete ce avea de făcut mai departe.

Era imposibil să se întoarcă înapoi la mătuşa ei, care ia încredinţat-o pe Kinza. Ea a abuzat teribil de încrederea ei! Ce o să spună mătuşa la toate astea? Insă necazul mare era dispariţia Kinzei! Să i se fi întîmplat ceva îngrozitor de rău? Era rănită sau îi era frică şi plîn-aea pentru că Jenny nu-i venea în ajutor? Jenny nu ştia ce să creadă, şi izbucni în plîns, fugind cît mai repede la hotel. Urcă treptele în grabă şi merse în camera părinţilor ei, aruncîdu-se în braţele mamei sale.

Doamnei Milton îi trebui cîteva minute pînă înţelegea relatarea încurcată a Jenny ei. Cînd în cele din urmă reuşi să facă legătura celor întîmplate, ea se sperie pînă în adîncul sufletului. Şterse apoi lacrimule copilei, o apucă de mînă, şi-i spuse:

- Trebuie neapărat să vorbim cu mătuşa Rosemarie. Pe drum ne mai uităm odată prin piaţă!

Jenny nu se mişcă din loc.

- Eu nu pot merge la mătuşa Rosemarie! spuse ea nefericită. Pur şi simplu, eu nu pot, mamă! Va trebui să mergi tu singură să-i spui.

143

- Nu! replică mama liniştită, dar hotărîtă. Tu însuţi trebuie să-i spui! Uite, Jenny, acest lucru s-a întîmplat pentru că ai fost neascultătoare şi neatentă. Acum, nu-ţi rămîne nimic altceva de făcut, decît să fii curajoasă şi să iei asupra ta mustrarea pe care o meriţi. Acuma, tre- \ buie imediat să plecăm. în cazul că cineva a răpit-o pe Kinza, orice minut poate fi de mare importanţă. Tăticu este pe terasă la soare, şi va verni şi el cu noi.

De la hotel, plecă o grupă tăcută şi abătută. Pentru a **cîştiga** timp, domnul Milton propuse ca el singur să scotocească prin piaţă, în timp ce soţia lui cu Jenny, să mai cutreiere încă odată grădina. După vreun sfert de oră,] se întîlniră cu feţele îngrijorate.

- Nu ne rămîne altceva de făcut, spuse tatăl decît s-o i anunţăm pe mătuşa Rosemarie, în cea mai mare grabă. Ea cunoaşte limba, şi poate întreba pe oameni!

Pe la jumătatea drumului, o întîlniră pe Rosemarie. **Bra** timpul mesei pentru Kinza, şi ea voia s-o aducă de

la hotel. Domnul Milton îi făcu cunoscut cele întîmpla-te. în acest timp, Jenny stătea la o parte cu ochii plecaţi în pământ; nu îndrăznea s-o privească în faţă pe mătuşa i ei. Toate gîndurile se învîrteau numai în jurul Kinzei.
Se întoarseră cu toţii înapoi în grădină, ca să stabilea- j scă locul exact de unde a dispărut Kinza. Mătuşa Rosemarie, întrebă pe negustorul a cărui prăvălioră era **ceai** mai aproape, însă nimeni nu ştia nimic. Orice s-ar fi întîmplat, trebuie că s-a petrecut dincolo de bolta por-ˡ ţii.Pe aceasta însă, o acoperea un zid înalt de la stradă. Din partea aceea a grădinii erau trei ieşiri. Una din ele, **ducea** de-a dreptul afară spre drumul singuratic de ţară, care după cîţiva kilometri se ramifica într-o mulţime de I

cărări ce duceau spre munţi.
- Extistă două posibilităţi: spuse în cele din urmă mătuşa Rosemarie, după ce toate întrebările rămaseră fără rezultat, ori Kinza a fost răpită din pricina hainelor ei, şi în cazul acesta, poliţia ne poate veni în ajutor; sau propria ei familie s-a hotărît s-o aibă din nou. în acest caz, mă tem că a dispărut pentru totdeauna. Faţă de membrii familiei, eu n-am nici un drept la ea. Nici măcar nu ştiu de unde vine! Ştiu doar atît, că nu este din oraşul acesta! -
Apoi, un alt gînd îi veni în minte, ceea ce-o făcu să continuie şi mai însufleţită: unde este Hamid? Eu am crezut din totdeauna că el trebuie să aibă ceva cu Kinza. Probabil că el va putea să ne ajute, să-i dăm de urmă!
Niciunul însă din băieţii care s-au adunat, auzind ce s-a întîmplat, n-a putut da vreo informaţie despre Hamid. Dimineaţa devreme, el a fost la postul lui, iar ultima dată, a fost văzut grăbindu-se în direcţia munţilor. Fiecare în parte s-a oferit să meargă în căutarea lui, şi pe dată s-au împrăştiat în toate direcţiile, căci străinul cel bogat, cu sigruanţă că-1 va răsplăti pe cel care îl va găsi. însă niciunul n-a reuşit să-1 aducă pe Hamid. El se mai ascundea încă undeva pe munte printre blocurile de stînci, şi arunca cu pietre după maimuţe. îi era tare frică să nu se întîlnească cu tatăl său vitreg, aşa că chiar după apusul soarelui, a mai rămas cîtva timp în munţi. Pentru prima dată, după multe săptămîni, el a lipsit de la şcoala biblică.
Cînd poliţia află despre cele întîmplate, a fost compătimitoare şi politicoasă, însă nu tocmai încurajatoare.

•
Funcţionarii au promis că vor anunţa telefonic oficiul guvernamental din munţi, pentru ca drumurile principale să fie păzite, iar călătorii suspecţi să fie opriţi. însă nenumăratele drumuri de ţară, nu intrau sub controlul lor.
Dealtfel, chiar dacă copilul ar fi fost găsit, cine putea să dovedească că el nu aparţine răpitorului? Aceştia putea fi pedepsiţi pentru furtul hainelor, însă în ce priveşte copilul...?
Şeful poliţiei, dădu semnificativ din umeri, îşi ridică sprîncenele în sus, înclină capul pe o parte şi-şi întinse amîndouă mîinile. Nu mai avea nimic de spus.
Nici nu mai era nimic altceva de făcut! Aşa că, grupul trist în frunte cu mătuşa Rosemarie, se întoarse acasă să guste ceva de-ale mîncării. Cu toţii erau mult prea îngrijorţi şi agitaţi, ca să se mai gîndească la masa de prînz. De fapt nici unul dintre ei nu era flămînd.
în scurt timp, domnul Milton cu soţia şi Jenny care era palidă şi necăjită, se despărţiră. Jenny, încă nu îndrăznea să se uite în ochii mătusii, iar aceasta, n-avea nici un gînd de pedeapsă asupra nepoatei, căci era preo-**cupatS** cu ce i s-ar fi putut întîmpla Kinzei.
Pentru Rosemarie, era o binecuvîntare să rămînă sin-; gură. Ea strînse masa pentru ceai, şi se duse în camera ei să se roage pentru Kinza. Dintr-odată, pisicuţa veni I mieunînd, cerînd să se joace cu tovarăşa ei. Sub o] perină pe care Rosemarie îşi sprijinea mîinile la rugăciune, era ceva tare, diform: păpuşa de lemn a Kinzei. **Rosemarie,** privi roată împrejur prin cameră: colo era| mingea lui Kinza, păturiţa, doza de zahăr pe care i-oi dăduse Jenny. Oriunde privea, ea vedea urmele fiinţei]

dispărute. Rosemarie îşi puse capul între mîini, şi se lăsă copleşită de gînduri. Unde era Kinza? Ce s-o fi întîmplat cu ea? Ce speriată! Ce dor de casă trebuie să aibă! Cît de neajutorată trebuie să se simtă în întunericul care o înconjoară! O, Doamne, Dumnezeule! strigă Rosemarie, poartă-i Tu de grijă! Nu îngădui să i se întîmple ceva rău! Adu-o din nou la mine!

în timp ce ea încă se ruga, un plîns înăbuşit răzbătu la ure chile ei. Atunci observă că nu era singură! Ridică capul şi se uită. înaintea ei stătea Jenny cu ochii înroşiţi de plîns şi cu mîinile împreunate pentru rugă. Arăta în aşa fel, încît te umplea mila!
- Dar Jenny, ştie mama ta că eşt aici? întrebă Rosemarie surpinsă.
- Da, răspunse Jenny sughiţînd. Eu i-am spus că trebuie să te văd personal. Mama m-a adus pînă la uşă, şi fiindcă tu ai uitat să tragi zăvorul, am putut intra foarte simplu. Mama mi-a spus că, tu să fii aşa de bună, şi să conduci acasă cînd ai terminat cu mine, şi... tu probabil că nici nu vrei să stai de vorbă cu mine....pentru că....pentru că numai eu singură sînt de vină în necazul Kinzei. Şi....o, mătuşa, ce să fac acuma?
La ultima propoziţie o podidiră din nou lacrimile. Mătuşa Rosemarie, trase fetiţa care tremura, lîngă ea, închise uşa şi se aşezară pe scaune.
- Tu nu poţi face nimic, Jenny! spuse ea blînd. Dar Dumnezeu o iubeşte pe Kinza, mai mult decît noi toţi, şi El poate să facă totul. Vino să ne rugăm ca s-o ocrotească pe iubita noastră Kinza.
îngenunchiară amîndouă una lîngă alta, şi mătuşa Rosemarie a încredinţat-o pe Kinza în braţele puternice

ale Păstorului cel bun. Jenny ascultă, se minună şi se **simţi** şi mai amărîtă ca mai înainte. „Pentru mătuşa Rosemarie, este bine", se gîndea "Cînd i se întîmplă ceva îngrozitor, ea ştie la Cine să meargă cu necazul ei, şi găseşte mereu iertare, pace şi mîngîiere. Dar eu, nu am un aşa loc de refugiu! Eu sînt exclusă! Trebuie să rămîn în întuneric! Niciodată n-o să-mi pot ierta, în caz că Kinza este pierdută cu adevărat".
Pentru prima dată în viaţa ei, neascultarea a însemnat într-adevăr ceva, din ale cărei urmări teribile, i se părea că nu există scăpare. Pînă acuma, zi de zi fusese foarte încăpăţînată. îşi impunea voinţa, iar dacă era contrazisă, se umplea îndată de mînie. Tata şi mama erau drăguţi şi înţelegători cu ea de fiecare dată. Treceau cu vederea ieşirile ei, de pe timpul cînd trei luni de zile fusese bolnavă. Acuma a fost destul, ca o singură dată să fie neascultătoare şi să facă după capul ei, şi iată...
„De-ar veni Kinza înapoi", gîndi Jenny.
„Cu siguranţă că niciodată n-o să mai fiu rea sau neascultătoare. Odată pentru totdeauna, o să fiu cuminte".
Cea mai mare parte din ziua următoare, Rosemarie o petrecu pentru a-i da de urmă lui Hamid. Acest lucru părea hotărît a nu se lăsa descoperit. Dimineaţa devreme, cînd el află că sora vrea să stea de vorbă cu el, lăsă j lucrul baltă şi-n cea mai mare grabă îşi făcu drum spre

munţi. De ce voia sora tocmai acum şi de urgenţa, să stea-de vorbă cu el? Poate că tatăl lui a tratat cu sora, şi acuma ea trebuia să-1 predea? In orice caz, treaba era extrem de suspectă, şi el se hotărî să se ţină deoparte!
Rosemarie, află curînd că Hamid a şters-o. Totuşi, ea dorea aşa de mult ca să-1 vadă, încît contramanda seara biblică cu băieţii, şi cu puţin timp înainte de apusul soarelui, se ascunse după un stîlp de la poarte oraşului, prin care probabil, Hamid avea să se întoarcă, Şi într-adevăr, nu trebui să aştepte prea mult. înainte ca lumina zilei să dispară după vîrful munţilor, o mică statură obosită coborî de-a lungul umbrei, spre poartă în oraş. într-o clipă, Rosemarie îl prinse şi-1 apucă strîns de zdrenţele ce-i mai rămăseseră din cămaşă.
La început se împotrivi cu putere. Rosemarie însă, i se adresă, şi ceea ce-i spuse ea, îl ului în aşa fel, că se opri pe loc.
- Hamid! îl rugă ea stăruitor, eu am pierdut-o pe Kinza! Poţi să mă ajuţi s-o găsesc? Ştii tu unde ar putea să fie?
Rosemarie, încă îl mai ţinea strîns, iar el stătea ţeapăn în fată ei şi o privea cu neîncredere.La început era aşa de surprins, încît în capul lui se învîrteau toate de-a valma. încetul cu încetul, gîndurile lui se limpeziră, şi începu să recunoască legărura lucrurilor. Dacă Kinza a dispărut, înseamnă că tatăl a luat-o acasă; şi dacă sora o caută înseamnă că ea nu ştie nimic despre tatăl lui. Şi totuşi era mai bine să nu se dea de gol! Cine ştie dacă poliţia n-o să-i vină pe cap dintr-odată? El ca mic vagabond, nu dorea să aibă de-a face cu poliţia. Poate că se va întîlni cu oamenii lui, sau toată treba asta, era pur şi

simplu o cursă bine chibzuită... Oricum ar fi stat lucrurile, cu siguranţă că era mai bine dacă el nu ştia nimic, şi era mai bine să se retragă din toată afacerea.
Asta da! însă dacă el refuza să spună ceva, Kinza era pierdută. Toate ostenelile lui au fost zadarnice! Şi Kinza, era doar aşa de fericită, aşa de dolofană şi în| deplină siguranţă! Acuma, o va vinde acelui cerşetor, căci de altfel, de ce ar fi vrut tatăl său s-o aibă? Iar el, i Hamid, nu era acolo ca s-o apere!
După o lungă chibzuilă, Hamid spuse prevăzător:
- Nu ştiu nimic de toate astea!
însă la lumina felinarelor de stradă, Rosemariei **nu-i.j** scăpă că, cu gîndul la Kinza, lui Hamid îi licăreau în ochi cîteva lacrimi ascunse. Mai mult ca oricînd, ea era **convinsă** că el ştia chiar foarte mult din toate astea. Trebuia procedat însă, cu mai multă grijă şi înţelepiune, pentru a scoate încetul cu încetul, secretul din el.
- Hai să mergem; mai întîi trebuie să mîncăm ceva **aeasăl** spuse ea liniştită. Acolo, noi putem să vorbim mai bine unul cu altul. Trebuie să-ţi fie tare foame, dacă toată ziua ai fost sus la munte!
Şi dacă îi era foame! La prînz întîlnise la munte un ciobănaş, care îi oferi o bucăţică de pîine de secară. Altceva nu mai mîncase de seara trecută, căci lăsase baltă lucrul, deci şi cîştigul. El era nu numai flămînd, ci şi *t* înfometat. O durere chinuitoare simţea în regiunea stomacului. Dacă refuza oferta sorei, avea puţină speranţă J că mai putea mînca ceva pe ziua de astăzi.
Socotea un risc de-a intra în casa ei, căci cine putea ştii dacă acolo nu-1 pîndea un pericol? însă, în definitiv,**j** nici un om de pe pămînt nu-1 putea constrînge să vor-i

T
bească. Foamea învinse, iar el lăsă prudenţa la o parte, îşi puse degetele murdare în mîna Rosemariei. Ea dădu drumul gulerului de la cămaşă, şi prinse bine mîna lui, care o ţinu strîns pînă ce uşa de la casă a fost închisă în urma lor.
Ea îl conduse pe Hamid în camera de sus, în care dormea Kinza, cînd el ceruse s-o vadă. Hamid adulmecă plăcut, căci oala cu orez şi zarzavaturi, cu ulei de măline, fierbea pe foc. Se aşeză jos cu picioarele încrucişate, şi aştepta plin de bucurie.
Rosemarie, după ce-i aduse lui Hamid un castron plin, împreună cu o bucată mare de pîine, se servi şi ea într-o farfurie şi se aşeză faţă în faţă cu el. în timp ce mînca, îl examina cu atenţie fără să-i pună întrebări; îl vedea prea adîncit în preocuparea de a se sătura!
Cum se mai asemăna cu Kinza! Avea aceiaşi ochi negri, sub o frunte lată, aceiaşi faţă în formă de inimă, în care oasele late ale maxilarului, se contopeau într-o bărbie frumos rotunjită, aceiaşi formă de gură.
Rosemarie aşteptă pînă ce ultima înghiţitură a fost luată din castron, şi acesta a fost şters cu o coajă de pîi-ne, apoi îi vorbi cu o putere de convingere pe care n-o poseda pînă atunci:
- Hamid, ştii tu cine a furat-o pe surioara ta Kinza? Dacă ştii, trebuie să-mi spui, pentru că eu vreau s-o aduc înapoi!
Rosemarie era foarte obosită şi emoţionată. Peste toate astea, era şi îngrijorată că, poate n-a fost bine sfă-tuită. Vocea ei care la început a sunat aşa de sirgură, la ultimile cuvinte tremura; şi tocmai acest tremur îl linişti pe Hamid. Deci, nu era nici un şiretlic la mijloc. Nici

un plan ca să-1 prindă! Era mai degrabă strigătul sincer al unei inimi iubitoare! Hamid se apropie de ea şi mai mult, şi cu faţa îmbujorată îi zise:
- Eu cred că tatăl meu vitreg a luat-o de-a lungul pie-ţii. Eu am crezut însă, că la tine este în siguranţă.
De fapt Rosemarie, era uluită de succesul ei, însă nu lăsa să se observe nici cea mai mică greşală în procedeul ei, ca nu cumva să-1 intimideze pe băiat şi să nu mai poată scoate o vorbă de la el.
- Unde este tatăl tău vitreg? Hamid numi satul.
- El nu ştia că Kinza era la mine?
„ - **Nu !**
încă odată Rosemarie se puse pe ghicit.

- De ce ai lăsat-o tu la uşa casei mele, în seara aceea?
- Mama mea a dorit aşa!
- De ce ?
- Pentru că tatăl meu, nu voia s-o aibă pe Kinza. El avea de gînd s-o vîndă unui cerşetor bătrîn. La acesta, Kinza ar fi fost foarte nefericită, de aceea mama mea ne-a trimis la tine.
- Şi acuma ?
- Tatăl meu o va vinde cerşetorului. El vrea să primească bani! Sora se îngrozi. Şansele pentru Kinza arătau mai proaste de cum se temea. Trebuie să-i vină în ajutor! Dar cum? De aceea, liniştită întrebă mai departe.
- Cît de departe este satul?
- Două zile de mers cu calul. însă tatăl meu, probabil a călătorit cu camionul pe şoseaua principală. Pentru asta, ai nevoie de aproape şase ore.
152
- Şi tu, cum ai venit aici?
- O bucată de drum, cu un camion, însă cea mai mare parte, am făcut-o pe jos.
- Şi Kinza?
- Pe spatele meu.
El vorbea ca şi cum ar fi fost vorba de o plimbare, iar Rosemarie se miră de destoinicia lui.
Cu siguranţă că băiatul care a înfruntat aşa de multe pentru Kinza, se va grăbi şi acum să-i vină în ajutor.
- Dar dacă eu aş merge în satul tău, şi i-aş oferi tatălui tău vitreg, mai mulţi bani decît i-ar da cerşetorul, tu crezi că aş putea-o cumpăra înapoi pe Kinza?
- Nu ştiu! Poate! Dar cum ai să cunoşti tu casa? Satul este împrăştiat pe mai multe dealuri!
-Trebuie să vii tu cu mine, ca să-mi arăţi drumul!
- Asta nu pot. Tatăl meu vitreg mă va bate îngrozitor.
- Tu nu trebuie să intri în casă! Doar să ne-o arăţi de departe.
- în satul meu mă cunoaşte toată lumea. Oricine mă poate trăda tatălui meu.
- Noi vom merge cu' maşina prietenilor mei acolo, după apusul soarelui. în întuneric, nimeni nu te poate vedea. Nu-i aşa că tu vei face acest lucru, ca s-o salvezi pe Kinza?
Rosemarie, îşi puse amîndouă mîinile pe umerii lui, pentru că faptul era foarte serios; iar Hamid, stătea şi se scărpina în cap. Se lupta cu cele mai crunte temeri, şi nu ştia ce să răspundă.
- Hamid! îi zise Rosemarie stăruitor, dacă tu spui „nu", eu n-o mai pot regăsi pe Kinza. Cerşetorul o va cumpăra, iar ea va trebui să sufere stînd în frig, flămîn-
153
dă, pe străzile marelui oraş. Toată viaţa va trebui s-o petreacă în întuneric! însă dacă se va întoarc înapoi la mine, va fi fericită cunoscîndu-1 pe Domnul Isus, iar inima ei ca fi plină de lumină şi bucurie. Eu ţi-am povestit deseori despre Isus, Hamid. Tu încă nu crezi în El? Atunci o dragoste sfioasă lumină trăsăturile lui Hamid, iar el spuse modest:
- Eu îl iubesc foarte mult pe Domnul Isus. El mi-a luat păcatele, şi inima mea a făcut-o veselă.
Rosemarie, se agăţă de aceste cuvinte.
- Atunci, El poate să-ţi alunge şi frica şi să-ţi dea o inimă curajoasă. în cartea lui Dumnezeu, se spune că dragostea desăvîrşită a lui Isus, alungă frica din inima noastră. Pentru frică, nu mai rămîne loc! Vino în faţa Lui, Hamid, ca să-L rugăm să-ţi risipească teama şi s-o salveze pe Kinza.
Hamid, închise ochii ascultător, şi întinse mîinile goale, ca şi cum voia să ia în primire binecuvîntarea revărsată, în timp ce sora se ruga, el repta cuvintele ei, şi le făcea rugăciunea lui propie. în acest timp, în mintea lui îşi făceau loc două gînduri. Primul: Dacă Isus îl iubea 1 cu adevărat, El nu va îngădui tatălui său vitreg să-1 bată, şi de aceea nu avea de ce să se teamă. Cel de-al **doilea:** ce plăcere ar fi pentru el să facă o călătorie cu maşina aceea frumoasă a englezului, pînă în satul lui.
Aşa se făcu că, chiar în timpul rugăciunii, Duhul lui Dumnezeu, îi inspiră gînduri bune şi curajoase, inimii băiatului. Cînd au terminat rugăciunea, Hamid era dej acord să consimtă la propunerile sorei.
în cele din urmă, el părăsi casa într-o stare de emoţie
154

plăcută. Se şi vedea deja instalat în maşină, la fereastră, plin de mîndrie făcînd cu mîna prietenilor săi ce se uitau la el plini de invidie. Un fior fierbinte de bucurie îl cuprinse, şi nu mai putu să facă altceva, decît cîteva sărituri uriaşe în aer. Adierea vîntului căldicel al nopţii, îl mîngîia pe obrajii aprinşi, iar el se lăsa cu totul în voia spiritului său aventuros. Nu-şi mai făcea griji asupra rezultatului acestei călătorii. El ştia că tatăl său era gata să facă orice pentru bani, iar sora cu siguranţă că-i va oferi mai mult decît cerşetorul.
Abia că Hamid, părăsi casa, cînd Rosemarie, a şi pornit la drum spre hotel, ca să prezinte planul ei doamnei şi domnului Milton. Ea vorbise cu ei ultima oară, înainte de masă, cînd i-a făcut cunoscut că ei vor să călătorească cu Jenny la munte, ca s-o facă să mai uite necazul, căci avuse o noapte agitată; iar în căpuşorul ei se zbăteau tot felul de planuri, imposibil de realizat, cum să facă s-o elibereze pe Kinza. Jenny nu voia deloc să plece, însă tatăl ei a insistat să vină. Aceasta a dus la un schimb înflăcărat de cuvinte, iar cînd au pornit la drum, Jenny stătea pe bancheta din spate a maşinii, asemenea unui nor de furtună ameninţător.
Rosemarie, îi găsi pe prietenii ei în holul hotelului, obosiţi şi descurajaţi. Ei trecură pe la ea, la întoarcerea din munţi, însă n-au găsit-o acasă, căci la acel timp, Rosemarie era la poarta oraşului, ca să-1 prindă pe Hamid.
La vederea ei, doamna şi domnul s-au ridicat brusc şi au întrebat imediat:
- Ai ceva noutăţi?

- Da! răspunse Rosemarie, care nu era în stare să-şi ascundă emoţia. Se lăsă în fotolui, şi spuse repede toată povestea. „Desigur eu am aranjat totul cu Hamid, fără să vă dau vouă de ştire, spuse în încheiere. Eram ferm convinsă că voi sînteţi de acord! Voi aţi arătat un viu interes faţă de situaţia Kinzei. Va trebui să călătorim mîine după amiază, ca să ajungem acolo odată cu lăsarea serii. Hamid spune că avem de mers pe jos, încă o bucată bună. Aşa că, abia după miezul nopţii, vom putea fi înapoi. Deci, m-am gîndit eu că n-o să vă supăraţi dacă pierdem o bucată din noapte.
- Desigur că nu! o asigură Elisabeta. Tu, şi cu Hamid, puteţi merge cu soţul meu, iar eu rămîn acasă cu Jenny. Eu nu găsesc că este necesar să meargă şi ea cu voi. Ştii bine că ar putea să doarmă în maşină, dar va trebui s-o trezim pe la miezul nopţii, cînd ajungem acasă.
- Asta ne va face iar gălăgie dacă o lăsăm acasă! zise tatăl.
De pe feţele celor doi, dispăru repede buna dispoziţie.
- Jenny deja doarme? întrebă Rosemarie. Nu pot să-i povestesc şi ei totul?
Doamna şi domnul Milton schimbară cîteva priviri semnificative. în cele din urmă, domnul Milton răspun-se:
- Ar fi bine să-i povesteşti şi ei! Chiar mă gîndeam că numai tu ai putea s-o aduci într-o dispoziţie mai bună. Ea te iubeşte aşa de mult! Eu n-am putut face nimic cu ea în seara aceasta. Astăzi am avut o zi rea. Din clipa plecării şi pînă am ajuns din nou la hotel, Jenny a stat

mereu îmbufnată, şi a arătat că era nemulţumită pentru faptul că i-am propus să vină cu noi. Ea ar fi vrut ca să rămînă aici ca să-ţi ajute ţie ca s-o găseşti pe Kinza. Desigur că ea a fost bolnavă, şi aşa mai departe.... Dar de îndată ce nu-i merg toate după capul ei, se comportă ca un sugar răsfăţat. De aceea am trimis-o la culcare, îndată ce am ajuns acasă. Toanele ei sînt insuportabile! Nu-i obişnuită să fie pedepsită, aşa că s-a ofensat foarte tare. Acuma dar^ nu ştiu care este starea ei, şi-n ce dispozţie se află. în orice caz, ne putem aştepta la ceva, în cazul că mîine nu va avea voie să meargă cu noi!
- Sărmana mea fetiţă! spuse Rosemarie, aş vrea să văd dacă mai este încă trează.
Urcă treptele încetişor. Ajunsă sus, bătu în uşă. Nici un răspuns! Ea deschise uşa şi înăuntru.
- Ce vrei? se auzi o voce îmbufnată de sub plapumă, eu n-am adormit imediat după cum ai spus tu, şi nici nu trebuie să-ţi închipui aşa ceva!
- Eu sînt, Jenny! vorbi calm mătuşa Rosemarie, care se aşeză pe marginea patului.
Jenny se descoperi într-o clipă. Se simţea jenată, căci în prezenţa mătuşii, niciodată n-a vorbit altfel, decît politicoasă. Ţinea foarte mult ca mătuşa s-o socotească o fetiţă cuminte şi simpatică. Ea gîndea că mama şi tata cu siguranţă au pîrît-o, iar ea trebuia să încerce să explice clar mătuşii, punctul ei de vedere. Părinţii o înţelegeau complet greşit, şi în loc s-o compătimească, ei o mustrau. Mătuşa ei însă, hotărît, că va avea

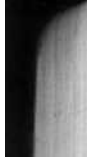
mai multă înţelegere şi va recunoaşte cît de nedrept a fost tratată.
- Ah, mătuşă Rosemarie! strigă ea, şi izbucni în
157
plîns,sînt aşa de fericită că ai venit! Toată ziua m-arn gîndit numai la Kinza!
- O, nu! Tu n-ai făcut aceasta! replică mătuşa Rose-marie foarte obiectiv. Tu te-ai gîndit doar la tine însuţi, şi aceea eşti atît de nefericită. Oamenii egoişti, totdeauna sînt nefericiţi. Ei suferă foarte mult, cînd ei nu pot să aibă tot ceea ce ei doresc.
- Dar eu nu sînt egoistă! răspunse Jenny indignată. Tu nu mă înţelegi cu nimic mai mult decît părinţii mei! Eu n-am încetat să mă întreb, unde este Kinza. Apoi, m-au luat cu maşina şi m-au dus undeva, unde eu nu puteam să aflu nimic, şi unde nu puteam primi nici o veste.
- Şi chiar dacă ai fi primit vreo veste, lui Kinza nu i-ar fi folosit la nimic; aceasta ar fi satisfăcut doar curiozitatea ta! Pentru că n-ai avut această statisfacţie, ai chinuit-o toată ziulica pe mama ta şi pe tatăl tău! Nici aceasta nu se poate numi egoism?
La aceasta Jenny nu mai găsi nici un răspuns. Doar se repetă plîngătoare: „Tu nu mă înţelegi".
- O, Jenny, eu te înţeleg prea bine! strigă mătuşa Rosemarie, căzînd în genunchi înaintea patului, şi strîn-gînd la piept fetiţa înfierbîntată şi revoltată. Eu te înţeleg: întodeauna tu ai avut ce ai dorit, iar părinţii tăi fi-au dăruit în permanenţă aşa de multe lucruri frumoase, şi au fost aşa de iubitori faţă de tine, că tu socoteai că în toată lumea nimic n-are valoare, decît propia ta fericire. Inima ta, este ca un mic cerc închis, în a cărui centru stai tu însuţi. De fiecare dată cînd te răneşte cineva, sau te necăjeşte, tu crezi că se scufundă lumea. Cu cît creşti, cu atît se vor ivi mai multe lucruri care te vor jigni,
158
iar cu timpul vei deveni o femeie adînc nefericită şi neiubitoare. înţelege tu lucrul acesta, că tu aproape n-ai timp, sau loc în inima ta ca să mai iubeşti şi pe altcineva cu adevărat, toată dragostea ta o reverşi neîncetat asupra ta însuţi.
Jenny tăcu. Niciodată nu i-a vorbit cineva mai fără ocol. La părinţii ei, scenele încetau de cele mai multe ori, cu un „împăciuitor": „e în regulă, puişorul meu, desigur că tu n-ai făcut aceasta cu intenţie rea, să uităm totul!"
Dar acum, cine ştie dacă mătuşa Rosemarie n-are dreptate, măcar în parte. Era alarmant faptul şi adesea te simţeai adînc mîhnit numai pentru că, nu totdeauna era posibil să-ţi impui dorinţa proprie. Ce frumos tre-buie să apaţţii de acel soi de oameni ce erau bine dispuşi totdeauna, şi care nu se încruntau prea mult dacă lucrurile nu mergeau întocmai aşa cum doreau ei! Aşă de exemplu era la şcoală o fată care ar fi dorit foarte mult să înveţe călăritul, sau să aibă o rochiţă nouă pentru serbare. însă dorinţele ei, erau imposibil de relizat, căci tatăl ei, n-avea bani pentru aceste lucruri. Fetiţa însă, nu s-a simţit păgubită din cauza asta, şi apăru la serbare foarte bine dispusă; îmbrăcată cu o rochie moştenită de la sora ei mai mare.
Aşa ceva, Jenny nu putea pricepe, căci ea deduse din toate acestea, că trebuie să fie pur şi simplu, altfel dotată. Aşa că se apără pe un ton plîngăreţ. - Eu nu sînt de vină, dacă toate îmi merg la inimă aşa de tare! Şi eu îi iubesc cu adevărat pe unii oameni: pe mama de exemplu, pe tata, pe tine şi pe Kinza, şi... o mulţime de lume!
159
- Numai atîta vreme cît îţi împlinim voia! replică mătuşa, îndată ce încetăm a face ce-ţi place ţie, nu te sinchiseşti să ne chinuieşti, cum ai făcut şi azi cu părinţii tăi.
Jenny tăcu din nou, dar se apropia tot mai mult de mătuşa ce sta încă îngenunchiată. Nu folosea la nimic să-i reproşezi ceva mătuşei Rosemarie! Ea părea a pătrunde pînă în adîncul sufletului. în această pătrun-dere, se afla ceva neobişnuit de calm. Jenny, simţi dintr-odată, că-i cade masca de pe fată, şi dorinţa ei cea mai intimă, putea s-o exprime în cuvinte. O dorinţa, care, cu toate că-i era necunoscută, exista în inima fiecărui copil.
- Doar eu doresc să fiu bună şi fericită! şcopti ea, şi vreau să-i aduc bucurie mamei mele, dar nu pot. Dacă mă supără ceva, atunci mă necăjesc aşa de tare, încît nu pot să fac altceva, decît să fiu rea.
- Da, consimţi mătuşa Rosemarie, eu înţeleg deja: eul nostru propriu sensibil şi încăpăţînat, este foarte, foarte greu de scos afară din centrul cercului. Eu cunosc o cale sigură în faţa căreia acestea cedează, şi anume: să-L rogi pe Domnul Isus, să păşească El în mijlocul cercului, şi să-1 arunce afară pe „eu". La

început, nu este chiar aşa de uşor, căci „eul" nostru doreşte supremaţie. Atunci noi trebuie să spunem mereu: „nu voia mea, ci voia ta să se facă". După un timp se întîmplă ceva mini-nat; noi îl cunoaştem pe Domnul Isus, şi vorbim cu El, iar El cu noi. încetul cu încetul învăţăm să-L iubim atît de mult, şi dorinţele Sale devin dorinţele noastre, iar noi începem să dorim, numai ceea ce El doreşte. Biblia ne spune: dacă noi vrem acelaş lucru ca şi Domnul Isus, trebuie numai să-L rugăm, şi-1 vom primi. Atunci sîn-

tem pe deplin mulţumiţi şi oameni fericiţi.
- Eu nu înţeleg chiar aşa bine cum se întîmplă acest lucru! şopti Jenny abătută.
- Nu înţelegi? sună puţin complicat. De fapt, este foarte simplu, totul începe cu faptul că tu îl rogi pe Domnul Isus să te ierte, să alunge egoismul tău, iar în locul lui, să-L pofteşti să intre El în centrul vieţii tale. Cînd El intră, tu începi să-L iubeşti, pentru că îţi dai seama că El te iubeşte aşa de mult. Cînd tu iubeşti pe cineva, doreşti să-1 vezi cu bucurie. Iar acum cînd tu-L primeşti pe Domnull Isus, şi te apropi de El, vei deveni asemenea Lui, şi vei dori ce doreşte şi El. Este ca şi cînd priveşti ceva foarte luminos şi reflectezi strălucirea în aşa fel, că tu însuţi arăţi luminoasă.
Jenny nu mai plîngea. Stătea liniştită şi se gîndea: Ah, aşa va să zică! Mătuşa Rosemarie aşteptă o clipă, apoi zise:
- De fapt, eu urcasem pînă la tine, să-ţi aduc veşti despre Kinza. Noi am aflat unde este şi mîine mergem cu maşina: tatăl tău, Hamid şi cu mine. Noi mergem pînă acolo, ca să-1 lămuresc pe tatăl ei ca să mi-o dea înapoi.
- Ah! Unde? Cînd? Cum? strigă Jenny, şi se ridică în capul oaselor. Spune-mi totul, dar repede de tot. Pot să merg şi eu cu voi?
- Nu! Mama ta spune că se va face prea tîrziu. Pe de altă parte, cu cît sîntem mai puţine persoane cu atît e mai bine. Tu ai acum cea mai frumoasă ocazie să compensezi ziua de azi, prin aceea că asculţi fără replică şi fără mutre. Acuma vreau să-ţi povestec cum s-au petrecut lucrurile.

în timp ce mătuşa Rosemarie povestea, Jenny stătea liniştită şi asculta cu neobişnuit interes umilit. Poate că totul va fi bine din nou! Nu făcuse un jurămînt cu o seară înainte, că dacă Kinza vine înapoi, voia să fie o fată cuminte, pentru totdeauna?
- Mătuşa! şopti ea plină de căinţă, ascunzîndu-şi o jumătate de faţă în pernă. Fă te rog ca mama să vină pînă la mine în dormitor. Vreau să-i spun că-mi pare rău şi că mîine voi fi cuminte!
Ziua următoare, a fost frumoasă şi senină. „Maşina de salvare", porni la drum, îndată după masa de prînz. Jenny era adînc mîhnită că nu putea merge, însă ferm hotărîtă să se stăpînească.
în mijolocul pieţii, luminată de soare, ea stătea mînă în mînă cu mama ei, şi le făcu cu mîna celor ce pornira în călătorie.
Hamid uită de ultimele lui temeri, fiind entuziasmat de gîndul că poate vedea splendida maşină, cum arată pe dinăuntru. El trona ca un prinţ pe bancheta din spate, şi saluta binevoitor mulţimea de băieţandri care fugeau în urma lor, cu gura căscată de mirare. Cînd maşina a luat-o mai repede, ei au rămas gîfîind şi stri-gînd în urmă. Hamid, scoase capul ciufulit pe fereastră, şi le strigă şi el triumfător. în cele din urmă, Rosema-
rie, îl trase înapoi pe locul lui, din motive de siguranţă.
A fost o călătorie minunată! Hamid îşi aminti din trecut, cînd în seara fierbinte, plină de praf, el cu Kinza în spate, se tîrau în sus pe acelaş deal. Odinioară, era prea obosit ce să mai admire priveliştea. Astăzi însă, voia să vadă totul; totul ca se putea vedea! Ca o maimuţică într-o cuşcă aşa sărea Hamid de la un geam la altul al maşinii. Lanuri de grîu de un verde închis, alternau cu pajişti multicolore. De sub şosea, ţîşneau pîrîiaşe ce spumegau la vale, spre rîu. Acesta arăta ca o dungă albastră ce şerpuia printre tufele de oleandri. Mieluşei negri şi iezişori, săreau stîngaci peste păşuni, iar pe ici şi colo, ţăranii îşi arau ogoarele, cu plugurile lor grosolane, trase de boi. Ei munceau în speranţa răsplătirii, căci în curînd sezonul ploilor trecea, iar pîraiele şi rîu-rile din ţinutul lor se vor usca. Cînd automobilul a ajuns la şes, pe valea rîului, îşi dublă viteza. El vîjîia printre dîmburile de pămînt, acoperite cu tufe înflorite, iar aerul era plin de mireasma lor. Hamid obosise de atîta gimnastică, sărind de la un geam la altul, iar acum se rezemă de perna din spate şi moţăia. Se trezi doar cînd maţina se opri pe o colină. Ori încotro te uitai, dădeai cu ochii

de munţi ce se înălţau spre cer. Domnul Milton şi Rosemarie, tocmai erau pe punctul de a servi o bucată de pîine cu ceai din termos. Hamid, se grăbi şi el să facă observat, şi primi în dată o chiflă mare presărată cu zahăr. Mulţumit, linse mai întîi zahărul de deasupra.
Soarele cobora încet spre vîrful munţilor şi inundă lumea cu razele lui lungi şi blînde. Automobilul cenu-şiu, se apropia de satul lui Hamid şi al tatălui său. Acest

gînd, era o picătură amară în paharul fericirii din ziua aceea. Vînjosul şi puternicul englez împreună cu sora, de fapt i-au promis că se vor îngriji de siguranţa lui. Aşa că, nu-1 cuprindea o teamă adevărată. însă gîndul la tatăl lui, îl trezea la realitate.
Hamid îşi rezemă capul pe braţe, şi privea pe fereastră.în orice clipă, el venea şi mai aproape, nu numai de locurile lui natale, ci şi de mama lui. Cît de greu îi venea să fie atît de aproape, şi totuşi să n-o poată vedea, şi nici măcar s-i vorbească! Dintr-o dată, din ochii lui începură să-i curgă lacrimile.
Sora îl auzi plîngînd cu suspine. Se miră că tovarăşul lor de călătorie, plînge, şi plină de compătimire, puse mîna pe genunchii lui. Dar aceasta era doar puţină con-colare. Ea era bună şi iubitoare, iar pentru el, cel mai bun prieten pe care îl avea: însă, n-o putea înlocui pe mama lui!
în curînd, automobilul a luat-o spre şoseaua principală, lăsînd un orăşel în dreapta. Domnul Milton condu-cea vehicolul în direcţia capitalei. Aceasta se putea vedea după maşinile mari şi frumoase pe care le întîl-nea neîncetat.
Pentru o vreme, Hamid uită de necazul lui, şi începu iar să penduleze dintr-o parte în alta a geamurilor maşinii, ca nu cumva să-i scape privirii vreun amănunt.
O, de-ar putea călători pînă la oraşul aşezat de-a lungul mării! Acolo erau ancorate vapoare mari! Dar curînd, ei schimbară direcţia şi merseră pe o şosea de munte, apoi coline acoperite de tufişuri, unde se ghe-muiau sătuleţele indigenilor cu colibele lor acoperite cu paie.

în spatele acestor dealuri, soarele arunca un potop de lumină orbitoare. Copiii se întorceau cu caprele de la păscut. în mai multe rînduri, a trebuit să oprească maşina, pentru a trece turme de capre mînate de un copilaş.
Curînd se lăsă înserarea plăcută. Hamid putea zări în depărtare conturul munţilor natali, deasupra cărării sclipeau două stele. Inima începu să-i bată cu putere, iar ochii îi ardeau.
Automobilul mergea şi mai încet pe şoseaua pietroasă. Era deja întuneric cînd autămobilul o luă în direcţia pieţei bine cunoscute, cu eucalipţii ei foşnitori şi clădirile aparţinînd guvernului, ce străluceau argintii în lumina lunii. Fără să fie opriţi, au mers mai departe tre-cînd pe lîngă puţinele magazine ce erau închise. După aceea, strada se sfîrşi. Domnul Milton opri maşina, iar Hamid ieşi afară. Sora se duse spre un băiat ce starea în pragul casei, ca să-1 roage să păzească maşina. Hamid îl cunoştea pe băiat, şi nu voia să fie recunoscut de acesta. Aşa că, fugi repede şi se ascunse după un măslin. Era foarte recunoscător că întunericul îl înconjura şi că pe ambele părţi ale drumului, creştea grîul.
în caz de nevoie el se putea ascunde în grîu. A aşteptat pînă ce băiatul s-a întors cu spatele, apoi s-a strecu-rat din ascunzătoare, mergînd înainte pe drumul bine cunoscut lui, fără să spună o vorbă. Mergea repede, încît cei doi abia că puţeau ţine pasul cu el. Pentru el, acest drum era plin de amintiri. Pe acolo o purta pe Kinza spre casă, în serile fierbinţi de vară. Pe acolo era şi fîntîna din care, în orele dimineţii împreună cu Rah-ma, umpleau găleţile eu apă! în stînga lui se afla cimiti-

rul cu cele trei morminte mici, pe care creşteau filimici. Rîul în care el adesea îşi adăpa caprele, lucea arginitiu în lumina lunii. Iar acolo în faţă, pe deal, licăreau primele lumini ale colibelor din satul său. încă vreo cin-zeci de paşi, şi el putea să distingă uşiorii uşii, şi lumina plăcută a focului de cărbuni din coliba părinţilor.

Hamid se opri şi făcu cu mîna însoţitorilor săi, să se apropie. Ei gîfîiau de-a binelea, căci nu erau aşa de sprinteni ca Hamid.
- Acolo! şopti el, arătînd cu degetul spre căsuţa lui. Este a treia casă după smochin. Doar împingeţi uşa, că n-are zăvor. De cîine, nu trebuie să vă fie teamă, căci este legat. Şi, nu uitaţi! Dumneavoastră mi-aţi promis că nu mă trădaţi tatălui meu!
- Da, Hamid! Eu ţi-am promis! vorbi Rosemarie. în caz că tatăl tău ne va însoţi pînă la maşină, atunci tu te vei ţinea ascuns pînă el se va întoarce. Noi nu vom pleca fără tine! Altmineri, te vom întîlni aici.
Cei doi, urcară cărăruia aspră cu băgare de seamă, iar Hamid se adăposti după tufişurile de la cimitir. în timp ce stătea acolo ghemuit cu genunchii cuprinşi în braţe, îşi aminti de fuga lui la miezul nopţii, cînd se strecură pe furiş peste deal, iar pe întuneric, se temu aşa de tare de duhuri. Acuma îşi dădu seama că de data aceasta, n-avea nici cea mai mică umbră de teamă, şi se întrebă, de ce oare?
Curînd, el află răspunsul. El învăţase un cîntec de la sora, şi care începea cu cuvintele:
Cînd după suferinţa de pe pămînt,
După lucru şi chin....
Voi intra pe străzile de aur...

Pentru oameni ca el care aveau inimile curate, moartea nu mai avea nimic de-a face cu întunericul şi duhurile rele. Dimpotrivă, moartea era o uşă spre lumină în oraşul lui Dumnezeu. Sora a spus chiar că toţi copiii mici care nu ştiu ce este bine şi ce este rău, acolo sînt bineveniţi! Atunci, şi frăţiorii lui mai mici, erau acolo în siguranţă! Hamid aproape că dorea şi el să meargă acolo, în loc să fie izgonit şi să privească cu dor din depărtare casa tatălui său. îi era dor de un locuşor lîngă focul din sobă. îi era dor de capre, de Rahma, sora lui, dar mai ales de mama lui. Inima striga cu putere după ea! Ah! de l-ar putea auzi, ar veni la el.
în timpul acesta, domnul Milton şi Rosemarie păşeau greoi la lumina unei lanterne de buzunar. Mergeau unul după altul pe urmele murdare de picioare ce conduceau spre casa lui Hamid. Nimeni nu i-a văzut, şi totul era aşa cum a prevăzut Hamid. O lovitură uşoară, şi uşa se deschise, lăsînd o rază de lumină să pătrundă afară. Ei se opriră nehotărîţi. Lanţul cîinelui zăngăni, în timp ce acesta latră furios. Un bărbat cu barbă ce stătea aproape de intrare, privi spre uşă, şi îi văzu pe cei doi. înăuntru, urmă un schimb rapid de voci, ce vorbeau în şoaptă, apoi apăru în pragul uşii, stăpînul casei, care se închină în faţa oapeţilor; după care le adresă cuvinte politicoase de „bun venit". El pofti musafirii să intre în casă ca să-şi expună dorinţele, şi să servească masa cu ei, cu toate că, zicea el, este cam sărăcăcioasă. Ca să poată intra, trebuia să-şi plece bine capetele, căci uşa era joasă. îndată se aflară într-o încăpere mică, slab luminată.
O femeie tînără cu privire tristă, răbdătoare, stătea

ghemuită lîngă foc, iar o fetiţă sfioasă cu ochii negri, era lîngă ea. într-un loc mai întunecos, stătea o altă femeie mai în vîrstă, aşezată pe o pătură de lînă făcută sul.
Aceasta nu se ridică ca să-i salute pe oaspeţi! Ea rămase tăcută la locul ei, aruncînd o priviere pătrunză-toare. Stăpînul casei întinse o blană de capră, şi invită pe oaspeţi să se aşeze; puse însă blana în aşa fel, că oaspeţii trebuiau să stea cu spatele la femeia în vîrstă.
Despre Kinza nici o urmă. Rosemarie, simţea cum i se înmoaie inima. Să fie posibil să fi venit degeaba?
Stăpînul casei, îşi exprimă mirarea în cuvinte politicoase, despre vizita aşa de tîrzie, şi porunci femeii mai tinere să servească oaspeţii cu ceai de mentă îndulcit.
în timp ce sorbeau ceaiul, Si Mohamed se interesă de dorinţa lor. Rosemarie cu o voce fermă, n-a întîrziat să răspundă:
- Am venit să mă interesez de fetiţa dumneavoastră oarbă, Kinza. De circa şapte luni de zile, mi-a fost dată în îngrijire de către fratele ei. în acest timp, copila mi-a devenit dragă, şi vreau neapărat s-o iau înapoi. Desigur că este copilul dumneavoastră, şi aveţi dreptul să dispuneţi de ea! Dar eu sînt hotărîtă să vă

plătesc o sumă de despăgubire potrivită, iar dacă mama vrea s-o viziteze din cînd în cînd, eu sînt de acord.
Urmă o linişte de mormînt. Tonul hotărît cu care a vorbit sora, 1-a făcut nesigur pe Si Mohamed. Ea a amintit ceva despre plată. Desigur că o să-i ofere mai mult decît cerşetorul. Pe de altă parte, ar fi putut avea neplăceri, deorece, pur şi simplu el a răpit-o pe Kinza. Apoi mai era problema cu hainele ei frumoase, pe care

le vînduse chiar în aceiaşi zi cînd o răpise, la nişte spanioli, iar pe fetiţă o îmbrăcase cu un sac unde fusese zahăr, şi ţinută departe de orice privire...
Nu, riscul era prea mare! Aşa că se grăbi să ia o expresie a feţei care arăta că este străin de cele petrecute, şi întinse palmele:
- Dar eu, nu ştiu absolut nimic despre copil! asigură el, dînd impresia că este jignit. Este adevărat că fratele ei, cu vreo şapte luni în urmă a furat copila din casa mea, dar de atunci nici n-am mai văzut-o, nici n-am primit veşti despre ea. Dacă băiatul v-a spus că aici este casa ei, atunci a spus adevărul. însă copilul nu este aici, şi eu nu cunosc domiciliul ei. Dacă voi auzi despre ea, contra aşteptărilor, atunci cu plăcere am să vă fac cunoscut.
Urmă o lungă pauză, în timp ce privirile Rosemariei se întîlniră cu cele ale femeii tinere. Aceasta se uită fix la Rosemarie, făcînd un semn uşor cu capul spre femeia mai în vîrstă. Rosemarie se întoarse şi privi în încăpere. Numai într-un singur loc putea fi ceva ascuns, sub pătură în spatele femeii în vîrstă. Cu o hotărîre bruscă, Rosemarie lăsă la o parte regulile de bună cuviinţă; se ridică în picioare, traversă camera şi strigă tare de trei ori numele Kinzei. Bătrîna puse mîna pe legătură, dar prea tîrziu! Kinza ce fusese smulsă din braţele mamei sale, şi aruncată la colţ, moţăia a somn. însă la auzul glasului iubit şi bine cunoscut, răspunse cu glas tare, şi încercă să se ridice. Femeia în vîrstă, voia s-o ţină jos, dar mişcările disperate de sub pătură, trădară totul. Rosemarie o împinse pe bătrînă la o parte, desfăcu pătura, iar în clipa următoare Kinza se agăţă de gîtul ei,

de parcă, n-ar mai fi vrut să se desfacă niciodată.
Bucuria Kinzei era de nedescris. Toată groaza ce intrase în ea în cele două zile şi jumătate, a trecut, iar ea se afla din nou în braţele sigure ale protectoarei ei.
Doar cu puţin timp în urmă, trăise într-un adevărat coşmar. Aşa învelită în sac, ea a stat toată noaptea în camion pe o scîndură tare, iar cînd plîngea era bătută cu pumnii. în cele două zile şi jumătate, au fost cuprinse foamea, frica, zăpăceala şi mîinile brutale ale răpitorului. Acuma însă totul era bine. Vocea iubită a strigat-o pe ea şi nimei, absolut nimei nu putea s-o smulgă din adăpostul sigur al braţelor iubitoare. Relaxarea luă loc încordării, şi ea stătea acum plină de pace.
Rosemarie se întoarse către tatăl vitreg ca să-1 înfrunte. El sări în sus cu gesturi ameninţătoare, şi palid de teamă; în acelaşi timp domnul Milton se ridică pregătit pentru cazul că ar fi fost nevoie. El era spătos şi vînjos, aşa că, Si Mohamed, îşi dădu seama la timp că era momentul să întoarcă foaia, dacă voia să facă o afacere bună. Expresia feţei lui se schimbă văzînd cu ochii şi un zîmbet silit, lipsit de naturaleţe îi apăru pe buze.
- Ha, ha! rîse el nervos în faţa musafirilor. Acuma a-ţi găsit-o şi vreţi să fie fiica dumneavoastră. Sînteţi foarte bine venită, şi eu ştiu că la dumneavoastră fetiţa o va duce foarte bine! Acuma dar, spuneţi cît vreţi să-mi daţi pentru copil, şi atunci vă aparţine!
Rosemarie, care era informată prin Hamid de toate amănuntele, numi o sumă cu mult mai mare decît i-a j oferit cerşetorul. Si Mohamed care era chinuit de gîn-dul că vînduse hainele fetiţei, nu mai dorea altceva, decît să scape cît mai curînd de musafirii lui nepoftiţi.

Aşa că, acceptă imediat suma propusă.
Kinzei îi fu acordată această cinste, de care se acum Si Mohamed, găsind spre Rosemarie, p% lua banii în primire. îndată ce Kinza auzi voca ":l **apropiindu-se** de ea, se înlănţui strîns de ii i i
riei şi ţipă. Iar ea, în timp ce preda banii, se \k\ peste fetiţă şi-i şopti la ureche: V
- Kinza, totul este în ordine, nu-ţi fie teami! \ fiica mea de acuma el nu-ţi mai poate face nii *^
încrezătoare în cuvintele ei, Kinza băgă douăieS^J gură şi începu să le sugă, exprimînd prin aceasta'^; şi

mulţumire. Ea nu putea să ştie că pentru ease% o călătorie aşa de lungă, şi se plătise o sumă importantă, pentru a o răscumpăra. Glasul acum n-o decepţionase niciodată, i-a spus: „ eşti fiica mea". Aceste cuvinte avură menirea si frica din sufletul Kinzei; şi chiar în faţa celorD^4 nuiseră, ea adormi liniştită, în braţele protector^ fij

Acum, rămase problema cea mai importanţi, *H* plece cît mai repede, ca să nu se mai ivească *it[* \\ taţi. Rosemarie, îşi luă în grabă rămas bun de li Is»(K mai în vîrstă şi de la stăpînul casei, apoi voia sarf'<4 bească şi cu femeia mai trînără. însă locul de lîig'fe de cărbuni era gol. Numai fetiţa mai rămăsese; ^f care privea speriată. Mama ei, se furişase necb ^:< afară. Sfida mînia bărbatului şi necuvinţa fată *i&%* firi şi coborî în grabă cărăruia ce ducea spre du*!1!1 chemă cu glas încet, numele fiului ei. Ea bă trebuie să fie prin apropiere; astfel cum ar fi însoţitorii lui casa lui?

\

La un moment dat, o făptură mică îmbrăcată în alb, care arăta ca o stafie la lumina lunii, apăru din umbra măslinilor din cimitir. Ea tresări de spaimă, cînd el alergă şi-i sărută mîna. Mama îl trase pe băiat înapoi la adăpostul întenecos al pomilor, şi se rezemă de un trunchi nodurus; acolo cercetă cu atenţie şi dor faţa fiului ei, căci ştia că n-avea decît puţin timp.

-Fiule, fiule! şopti ea, îţi merge bine? Nu duci lipsă?

Hamid răspunse în şoaptă:

- Eu o duc bine! Am de lucru în oraş şi totul este în regulă. însă Kinza? Şi tata? Au găsit-o pe Kinza?

Mama dădu din cap:

- Da, străina a plătit o sumă de bani, ca s-o poată lua acum la ea acasă ca pe fiica ei. Eu nu-mi fac griji pentru Kinza! îi va merge bine, şi nu va mai fi bătută, nici nu va trebui să cerşească! Dar tu micuţule, ah! vino înapoi la mine. îmi lipseşti aşa de mult!

El dădu din cap prevăzător:

- Nu îndrăznesc. Tata mă va zdrobi în bătaie. Eu am de lucru, şi pot să trăiesc, iar seara ne dă sora de mînca-re. Şi mai ştii tu mamă, că are o carte în care se poves teste viaţa lui Isus şi ceea ce a făcut el pentru noi. Despre aceasta ţi-a spus şi ţie, cum El ia copiii în braţe, în Cartea aceasta este arătată calea lui Dumnezeu, care duce în cer. Cînd ne povesteşte sora din ea, ni se înveseleşte inima! Eu trebuie să aflu mai mult despre aceste lucruri!

El vorbea foarte serios, însă mama îl trase spre ea. Cu toate că mai crescuse, i se părea aşa de mic, şi era foarte slab! Totuşi el a găsit un drum spre fericiere, pe cont propriu.

Lumina lunii străbătu printre frunze, şi ea a putut vedea cum faţa lui, se lumină cînd vorbea. O, de-ar fi putut merge şi ea cu Hamid! Ea nu cunoştea ce-i fericirea!

- Nu vrei să vii să-mi povesteşti şi mie totul, fiul meu? stărui ea. Şi eu vreau să fiu fericită! Tatăl tău nu te va bate. Acum el trebuie să plătească un băiat, ca să-i pască caprele, şi adesea este nemulţumit că tu nu eşti, ca să lucrezi pentru el. Ar fi bucuros să te vadă din nou. Hamid îşi rezemă capul de umerii ei, şi se gîndi cu seriozitate. Era sătul de-a fi mereu fără domiciliu, şi obosit de-a răzbate singur în viaţă. Devenise un bărbat înainte de vreme, de aceea dorea să fie iarăşi un băieţel nestînjenit, să se odihnească la pieptul mamei sale, apoi să meargă acasă.

Dacă însă ar fi făcut acest lucru, atunci n-ar mai fi învăţat să citească în cartea sorei, şi poate că, ar fi uitat drumul către cer. în afară de aceasta, el încă se mai temea de tatăl său vitreg. încetul cu încetul, lucrurile îi de veniră mai clare, iar după o lungă ezitare spuse:

-Eu vreau să mă duc înapoi, ca să învăţ să citesc în cartea care arată calea către cer. După aceea, cînd recolta este gata de strîns, eu voi veni acasă. Atunci, îţi voi povesti şi ţie totul. Numai că, trebuie să-1 rogi pe tata să nu mă bată!

Pe cărare se auzeau paşi. Conul de lumină a unei lanterne, a fost îndreptat către ei. în mare grabă s-au sculat şi au ieşit la lumina lunii. Mama se aplecă peste copila ce dormea în braţe, o sărută în grabă, şi rosti o binecuvîntare pentru sora. Apoi, întinse drăgăstos mîna spre fiul ei. Fără să mai rostească alte cuvinte, fugi la

deal, fără teama de pedeapsa ce-o aştepta la întoarcerea ei acasă. Kinza era în siguranţă pentru todeauna, iar ea 1-a mai văzut şi pe fiul ei! Lui îi era bine, şi a promis că se va întoarce acasă. în afară de acest fapt, nimic nu mai avea importanţă.
Mica grupă se grăbea la vale. Domnul Milton a luat-o în braţe pe Kinza, iar Rosemarie ţinea lanterna. Hamid care cunoştea fiecare bucăţica de pămînt, mergea înainte. Ei ajunseră aproape de maşină, cînd dintr-o dată auziră în spatele lor paşi repezi şi strigăte mînioase. Era Si Mohamed cer alerga pe urmele lui Hamid.
Dispariţia nevestei lui, i-a trezit bănuiala; iar cînd ea apăru cu expresia feţei veselă şi liniştită, el era convins de aceasta.
- Tatăl meu! strigă Hamid, dînd năvală spre maşină; la care însă, găsi uşa închisă. El se agăţă de clanţă uşii, şi de frică, dădea din picioare şi ţopăia. Cu toate că sora nu mai era aşa de tînără, totuşi fugi împreună cu domnul Milton, pe urma lui Hamid. Ajunşi lîngă autoturism, el o aruncă pe Kinza în braţele Rosemariei, ca şi pe un pachet du rufe; vîrî cheia în broasca maşinii şi se năpusti înăuntru. Deschise în grabă uşa din spate, pe care sora cu Kinza în braţe şi Hamid năvăliră dintr-o dată; apoi motorul porni cu zgomot triumfător. Pe un drum pietros extrem de denivelat, maşina demară cu 50 km. pe oră, lăsîndu-1 în urmă împreună cu umbra lui pe Si Mohamed care fierbea mînie, privind după autovehi-vul cum se depărta de-a lungul pieţii goale.
Fiul său cel vitreg de la care aştepta respect deosebit, se aşeză pe bancheta tapiţată din automobil, şi izbucni
174
într-un rîs zgomotos.
După cîteva minute se liniştiră cu toţii, iar tensiunea prin care au trecut, s-a transformat într-o pace interio-ră. Kinza care era epuizată din pricina ororilor din zilele trecute, dormea adînc şi fericită. Hamid îşi în-toar-se privirea spre fereastră, uitîndu-se din satul lui natal, la vîrfurile munţilor ce se înălţau maiestuos pînă-n înaltul cerului. La poalele lor, se ghemuia satul său, unde numele lui Isus, nici măcar odată nu fusese rostit. Hamid însă, nu simţea nici singurătate, nici dor de casă. El ştia că se va întoarce singur înapoi, pe jos, într-o seară de vară cînd cîmpul va fi gata de recoltat. El nu se mai temea aşa de grozav, căci în drum spre casă, în mod sigur îi va lumina calea, o lumină mai strălucitoare de decît razele soarelui. O lumină care alungă întunericul păcatului şi frica. Căci însuşi Isus a spus: „Eu sînt lumina lumii. Cine mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric ci va avea lumina vieţii!"
Qnd Hamid părăsi oraşul cu maşina pentru a merge după Kinza, Jenny rămase în piaţă făcîndu-i curajoasă cu mîna. îşi înghiţi dezamăgirea amară, şi se sili să zîm-bească. Era ferm hotărîtă să fie cuminte, pentru ca mama ei să poată avea o zi frumoasă! însă bunele intenţii, îi venea foarte greu să le pună în practică. închipuieşte-ţi numai: să călătoreşti prin munţi pînă în satul lui Hamid, unde să participi la acţiunea de sal-
175
vare a Kinzei din braţele tatălui ei vitreg care era aşa de crud, aceasta ar fi fost cea mai minunată aventură pe care ţi-ai dori-o; cea mai palpitantă poveste! Dar acum, ea rămase aici în mijlocul pieţii, iar maşina plecase la drum fără ea. Şi culmea disperării: a promis să fie drăgălaşă! Dacă cel puţin ar fi putut izbucni într-un acces de mînie şi ar fi putut izbi cu pumnii în jurul ei, atunci ar fi fost cumva mai uşor de suportat! Dar nu! Ea ştia din experienţă, că totul se sfîrşia şi mai rău ca înainte.
Deci Jenny, se ţinu vitejeşte de promisiune, şi se întoarse către mama ei cu o faţă blîndă şi hotărîtă. Dorea s-o informeze despre planurile ei, cu privire la ceea ce va face astăzi. Mama desigur că observă cum fetiţa se lupta cu ea însăşi, şi era foarte bucuroasă să-i iasă în întîmpinare la jumătatea drumului, făcîndu-i biruinţa cît mai uşoară. Era o zi minunată, iar florile de pe coline, erau seducătoare, de aceea mama îi zise:
- Astăzi, este o ziu ideală pentru excursii, iar povestea lui Annabel, încă n-ai terminat-o de citit? Hai să cumpărăm cîte ceva bun de mîncare, şi după aceea, ne ducem de partea cealaltă a văii să ne aşezăm la soare. în ultima vreme, tu n-ai mai adunat flori sălbatice pentru colecţia ta de şcoală, iar peste cîteva zile, noi va trebui să mergem spre casă!
Jenny se mai înviora puţin. Nimic n-o putea interesa cu adevărat: nici Annabel, nici florile sălbatice, nici orice altceva atîta timp cît ea nu ştia că Kinza este în siguranţă. Totuşi, a fi cu mama ei era ceva frumos şi în felul acesta timpul va trece mai repede. De altfel cum ar fi petrecut ceasurile nesfîrşite ce-i stăteau în

faţă, dacă n-ar fi avut de făcut ceva anumit? Aşa că, merse
176
cu plăcere împreună cu mama ei după cumpărături. De fapt, brutarul dormea la soare, însă ele îl treziră. Cînd au plecat, luară din hotel şi termosul cu ceai fierbinte, apoi plecară la drum. într-un coşuleţ aveau mîncarea, cartea de poveşti, presa de flori a lui Jenny şi blocul de desen al mamei.
Jenny care de felul ei foarte comodă, de data asta îi trecu prin minte că ar putea duce singură coşul. Arăta bine şi sănătoasă, numai că era ceva mai serioasă şi mai tăcută ca de obicei.
Merseră amîndouă mînă în mînă, peste strada pietruită spre partea oraşului. Din bolta porţii, ele puteau vedea pădurile de măslini plantate pe coastă, de cealaltă parte a rîului, care sclipea în soare. Ele au ieşit afară din oraş privind întinderea cîmpului deschis. Au traversat un pod de piatră boltit, pe a cărui ziduri străvechi se căţăra iedera. Apoi au urcat în sus prin grădini de pomi fructiferi şi dumbrăvi, pînă ce au ajuns pe o coastă virană, unde filimicile, mărgăritele şi calcea se întindeau printre stîncile de piatră. Aici s-au oprit şi s-au aşezat jos pe iarbă, în timp ce mama lui Jenny citi pentru ea două capitole din povestea Annabelei, Jenny se întinse pe spate şi privea visătoare cerul albastru. Curînd, mama observă, că Jenny era dusă cu gîndul cu totul în altă parte. Atunci închise cartea, şi propuse să guste ceva împreună. în aer liber, mîncarea era fără îndoială, o plădcere netulburată. De aici se putea privi peste oraşul alb ce părea a se lipi strîns de coasta muntelui. Ele studiau ferestrele hotelului, pentru a găsi care sînt ale camerei unde dormeau ei. Tot de aici se vedea acoperişul casei mătuşii Rosemarie şi cuibul de coco-
177
stîrci de pe fortăreaţă. La propunerea mamei de a mîn-ca, lui Jenny i se făcu a foame grozavă. La prînz abia că apucase ceva să mănînce, iar acum din fericire coşul era plin cu mîncare. Mama a fost foarte fericită să-i umple mîna cu bucate din cele mai gustoase, pînă ce coşul se goli. După ce au terminat cu masa, Jenny se apucă de cules flori, iar mama se apucă să deseneze poarta oraşului şi podul de piatră încărcat cu iederă.
De cîteva zile, Jenny simţea o dorinţă puternică de a fi singură. Despre preocuparea acestor gînduri, nici mama ei nu putea s-o înţeleagă, cu toată îngăduinţa şi dragostea ei. Jenny, nu putea spune nimănui cît de deznădăjduită era după dispariţia Kinzei. „Numai de-ar veni înapoi", gîndea Jenny, în felul acesta ea simţea că trecutul i-ar fi putut fi iertat. Atunci ar putea începe o viaţă cu totul nouă! Era mai mult decît sătulă de felul ei de viaţă din trecut, şi de felul capricios prin care suferea, şi-i făcea şi pe alţii să sufere. Ori voia, ori nu voia, de fiecare dată strica tot ceea ce ar fi fost bun.
Pînă acum cîteva zile, ea credea că nu mai putea face nimic! însă mătuşa Rosemarie a asigurat-o că există o cale de a ieşi din impas, iar Jenny o credea, chiar dacă n-o înţelegea pe deplin.
Ea uită de florile pe care voia să le culeagă şi se aşeză pe un bloc de stîncă; îşi sprijini bărbia în mîini şi încercă să-şi amintească. La început nu putu să-şi adune toate gîndurile la un loc! La aceasta contribuie şi covorul de calcie care se întindea la picioarele ei şi-i lua ochii. Toate aceste flori îşi întindeau capetele către lumina soarelui. „Este ca şi cînd tu reflectezi lumina pe care o primeşti", aşa a explicat mătuşa Rosemarie! Şi într-ade-
178
văr, toate aceste cupe larg deschise ale căror petale s-au desfăcut ca să primească lumina, păreau a-şi trimite reflexele pe bolta cerească, desigur că printre florile de calcie se găseau şi unele abia îmbobocite; acestea îşi ţineau petalele închise, peste inimioarele lor întunecate. Poate că mîine se vor desface! Jenny se întreba, cum se vor fi simţind cînd prima petală s-o fi deschis, iar prima rază de soare ar fi pătruns înăuntru? Aceasta se făcea dimineaţa foarte devreme, cînd soarele era clar şi rece, sau înspre eară cînd strălucea auriu şi blînd? Despre toate acestea Jenny nu ştia!
însă, pentru că Duhul lui Dumnezeu o căuta şi o învăţa, ea îşi dădea seama că inimile care se închideau faţă de Domnul Isus, se asemănau cu bobocii de flori, care se închideau la lumina soarelui.
O, de-ar fi ştiut mai mult despre Domnul Isus, sau să fi avut măcar o biblie în care să citească despre El! Cu ochii minţii, ea privi tabloul de la policlinică, şi aceasta o linişti! Isus iubea atît de mult pe copii, încît aceştia nu trebuiau să se teamă de El.
Nici ea, Jenny, nu trebuia să aibă frică!
Doar El voia să intre în inima ei închisă, şi s-o umple de Lumina Lui mîngîietoare, iertătoare şi

mîntuitoare. După aceea, încetul cu încetul, sau poate foarte repede, curajosul „eu" ce-o stăpînea, făcea loc oaspetelui luminos.

Atunci Mîntuitorul iubitor din ea, va lumina în aşa fel, încît ea însăşi va radia puternic, fiind veselă şi iubitoare.

„Ca o lumină ce-şi răsfrînge razele prin sticla lanternei", a spus mătuşa Rosemarie. Această propoziţie, i s-

a fixat adînc în minte. „Te rog vino înăuntru! Te rog vino înăuntru!" şoptea ea.

Se făcu una cu petalele larg deschise, şi îşi întoarse faţa spre soare, în plină aşteptare! Atunci o auzi pe mama ei că o strigă. Se ridică în picioare, şi alergă în braţele ei. Ochii ei străluceau de bucuria cunoştinţelor ce la dobîndise.

- Mamă, scumpă mamă! strigă ea şi o îmbrăţişa furtunos.

Dar imediat după aceea se jenă! Sări sprintenă, rîzînd şi cîntînd jos în vale, fluturîndu-şi braţele, ca cineva care avea o mare bucuriue lăuntrică. Mama ei o urmă, mirîndu-se ce s-a întîmplat cu ea. Era însă prea înţeleaptă ca să pună întrebări. Ea ştia că minunatele gînduri copilăreşti, nu pot fi rostite în cuvinte; ele sînt ca o muzică ce nu poate fi exprimată, şi ca o plăsmuire fragilă ce n-are voie să fie atinsă.

Mama o ajunse din urmă pe Jenny, la podul cu iederă. Fetiţa era adîncită într-un joc captivant: ea arunca în apă, de pe pod, rămurele mici, apoi se repezea de partea cealaltă a podului ca să le vadă cum plutesc mai departe pe apă. Pregătise ramuri şi pentru mama ei, iar acum începu o întrecere emoţionantă. După ce s-au săturat de joacă, au urcat treptele de piatră spre hotel, căci soarele era pe asfinţite, iar cerul avea culoarea caisei coapte.

Ziua, despre care Jenny credea că va dura o veşnicie, se terminase neaşteptat de repede. O oră mai tîrziu, era deja în pat.

- Mamă, zise Jenny, cu siguranţă că eu n-o să pot adormi, înainte ca ei să se întoarcă. Dar dacă din nebă-

gare de seamă, am să adorm totuşi, atunci mă trezeşti, nu-i aşa? Promite-mi! Doamna Milton ezita. S-o trezească din somn pe Jenny, era ultimul lucru ce l-ar fi putut face. Dar fetiţa a fost toată ziua aşa de drăgălaşă şi cuminte! Acuma dacă i-ar fi refuzat această rugăminte, poate toată dispoziţia i-ar fi dată peste cap şi cu asta toată ziua stricată. De aceea zise:

- Bine, scumpo! Dacă Kinza va fi cu ei, te voi trezi ca s-o poţi saluta. Dacă nu, ai să afli totul mîine diminea-îă-

Cu toată precizarea lui Jenny, nu dură nici jumătate de oră, pînă ce ea adormi adînc. îndată se stinse lumina, iar susurul rîului din vale pătrunse în camera ei, ochii se închiseră în mod automat. Următorul lucru de care-şi aminti dimineaţa, era, că mama a scuturat-o uşor, cînd Rosemarie stătea rîzînd la căpătîiul ei, ţinînd în braţe o legătură acoperită.

- Kinza? strigă Jenny, şi se năpusti asupra legăturii. Jenny o îmbrăţişa şi o sărută, strîngînd-o pînă ce doi ochişori somnoroşi se deschiseră puţin. Dar n-au rămas aşa, ci s-au închis iar, în timp ce Jenny nu mai putea de bucurie. Ea îşi rezemă capul de mătuşa ei, şi ascultă toată povestea minunată spusă pe un ton în şoaptă, căci era două noaptea, şi ei nu erau singurii oaspeţi ai hotelului. Doamna Milton, scoase îndată un reşou din dulap şi fierse un ceai pentru cei flămînzi de la drum. Domnul Milton a fost aşa de încîntat de reuşita acţiune de salvare, că a devenit din cale afară de bine dispus. Se balansa pe marginea patului cu ceaşca de ceai în mînă, amestecînd zahărul cu coada periuţei de dinţi. în acest timp, mama ungea pîinea cu unt şi miere de albine şi le

împărţea la toţi. Era cea mai veselă sărbătoare de la miez de noapte, din cîte puteai vedea. Jenny era convinsă că va putea păstra în amintire această oră din noapte, pînă la sfîrşitul vieţii ei.

Kinza era din nou acasă! Toate păcatele şi urmările lor teribile, erau uitate şi iertate pentru totdeauna. Ea putea să facă un nou început, devenind o fiinţă nouă, cu o viaţă nouă, fericită. Acum stătea pe pat înconjurată de oamenii pe care îi iubea cel mai mult. Acolo era tot aşa de multă fericire, cît soare era în florile de cal-cie. Bucuria ei îi făcea şi pe alţii fericiţi! Cu toate că mama, ce-i drept fără un ton convingător, le spunea că ar fi timpul să meargă la culcare, nici care nu-i dădu vreo atenţie. Ei au continuat mai departe cu mîncarea şi şoşotitul. în timp ce domnul Milton, relata cum au reuşit scape de Si Mohamed, de emoţie se

răsturnă de pe pat, încît toţi cei de faţă le venea să pleznească de rîsete înfundate.
Kinza se trezi din cauza rîsetelor; mirată rotea capul în toate părţile, clipind din ochi, ochii ei fără viaţă. Aşa cum era, arăta ca o cucuveaua mică, speriată. După cît se pare, ea găsea foarte nepotrivită această veselie, la timpul cînd simţea că toată lumea trebuie să doarmă. Aşa că se ghemui iar în pătura de lînă şi dormi mai departe. Apoi doamna Milton, spuse pentru a cincea oară, însă de data aceasta foarte hotărît, că ar fi trebuit să meargă la culcare. Domnul Milton îi dădu dreptate zicînd:
- Te rog să-mi mai dai o bucăţică de pîine cu miere, căci căzătura asta din pat mi-a produs iarăşi foame.
Rosemarie şi Jenny îl imită pe domnul Milton, iar
182
doamna Milton găsi în cele din urmă, că şi ea mai poate lua o porţie.
După aceasta, zise pentru a şasea oară, că trebuie să meargă la culcare. De data asta au ascultat-o cu toţii. Jenny primi trei sărutări înainte de culcare, şi a fost învelită de trei ori cu pătura, după care toţi au părăsit camera, lăsînd-o pe Jenny plină de bucurie. Mergînd pe coridor, domnul Milton încerca să păşească cît mai încet cu pantofii lui cei negri care scîrţîiau. Aceasta amintea de un elefant care încerca să meargă pe vîrful degetelor.
Lui Jenny, Dumnezeu i-a ascultat rugăciunile făcute pentru Kinza. Acum putea să se culce liniştită şi recunoscătoare. Gîndurile ei zburau înapoi la ziua ce trecuse, iar florile de calcie îi reveneau iar în minte; acum erau toate închise şi petalele se bolteau peste inima lor. Rămîneau aşa, pînă cînd atingerea luminii le trezeau din nou. Poate că din cauza aceasta străluceau aşa de frumos!
Dimineaţa următoare, au dormit cu toţii, pînă ce soarele se înălţă sus pe cer. Cu toţii, în afară de Hamid şi mătuşa Rosemarie. Amîndoi s-au trezit la timpul obişnuit. Hamid pentru că dormise minunat pe bancheta din spate a maşinii, iar Rosemarie, pentru că o aştepta o zi plină de lucru. Era încă dimineaţă, cînd a fost deranjată de ciocănituri puternice în uşă. Ea s-a ridicat cu un suspin, căci dorea să reuşească odată pentru totdeauna să-şi convingă pacientele, că policlinica se deschide la ora două şi junătate după amiază, şi să n-o mai deranjeze la ora şapte dimineaţa. La uşă însă, stătea Hamid. El dorea mult s-o viziteze pe sora. Faţa lui era roşie şi strălucitoare, căci el zilnic făcea baie la fîn-
183
tînă, sub jetul rece de apă. în rest, arăta murdar şi neglijent ca de obicei. Totuşi era aşa de plin de chef de viaţă, ca şi dimineţile de primăvară. El sărută mînă sorei, apoi rîse înfundat şi intră în coridor fără să fie invitat. Părea a urmări un anumit scop, căci se opri stînd într-un picior, şi o bucată de vreme s-a scărpinat după ceafă. Ca să mai cîştige timp, în cele din urmă întrebă de Kinza.
- îi merge bine! spuse sora. Vrei s-o vezi? În4oc-de răspuns, Hamid sări pe trepte şi urcă sus la colţul unde ştia că era locul obişnuit al Kinzei. Ea încă dormea adînc, iar moţul de păr din frunte, îi cădea pe braţul întins sub cap. El dădu bucuros din cap, şi privi nerăbdător în jurul lui, să vadă dacă nu cumva este nădejde de a lua micul dejun. Era timpul potrivit, căci sora tocmai pregătea mîncarea de dimineaţă. Se aşeză jos pe duşumea cu picioarele încrucişate, la o depărtare respectabilă de masă, şi trăgea cu ochii la mîncare, cu o bucurie anticipată. El nu mîncase în timpul nopţii pîine cu miere ca ceilalţi, şi acum îi era foame.
Sora îi oferi o ceaşcă de cafea îndulcită şi o bucată mare de pîine. El mîncă cu plăcere şi rîdea de mulţumi-re; după care, linse degetele şi ceaşca, ca să nu se piardă nici un pic de zahăr. Apoi se dădu mai aproape de sora şi o rugă încrezător:
- învaţă-mă să citesc!
Sora îl măsură cu o privire îndoielnică.
- Mulţi oameni doresc să înveţe să citească, dar după 14 zile se dau bătuţi. Atunci eu, iar îmi dau seama că mi-am pierdut timpul în zadar.
Hamid dădu energic din cap şi spuse:
184
- Eu voi continua pînă la vremea secerişiului, apoi trebuie să merg acasă. Tatăl meu va fi bucuros să mă aibă la recoltat, căci pe vremea aceea el are multe de făcut! Pînă atunci, eu pot învăţa să citesc!
-Eu cred că da, însă numai dacă continui în fiecare zi. în gînd însă, Rosemarie îşi trecu în revistă zilele ei încărcate de muncă, şi se întrebă cum să facă să poată împlini şi această nouă rugăminte? Hamid părea a fi

serios în ceea ce spunea!
- De ce vrei tu să înveţi să citeşti? întrebă Rosemarie. Hamid o privi serios şi-i spuse micuţa lui poveste:
- Vreau să mă întorc acasă. însă dacă mă duc şi nu ştiu să citesc, cine mă va mai învăţa atunci calea către cer?
- Tu crezi că există cu adevărat un drum către cer? -Da, eu am visat un vis: L-am visat pe Domnul Isus; El avea mîinile întinse. Eu cred că atîrna pe cruce, iar în spatele crucii, era o uşă care era larag deschisă, iar El mi-a spus, că acesta este drumul către cer. El mi-a mai spus ca să vin la tine, pentru că în cartea ce-o ai tu, stă scris totul despre El.
- Bine! răspunse sora liniştită. Tu poţi veni în fiecare zi, aproximativ la această oră. O să începem chiar de astăzi! Ea a adus o carte de citit în limba arabă. Curînd, ea a descoperit că Hamid poseda capacitatea de a învăţa, şi încă foarte repede. După vreo jumătate de oră, el cunoştea deja un număr destul de mare de litere, şi era din cale afară de mulţumită de el.
„A a - d - d d - r r - z -" repeta el mîndru, cu un ton încîntat. „Acum pot să citesc!" Hamid părăsi casa plin de bucurie, sărind în sus cu

capul ridicat. Rosemarie strînse masa cu inima veselă. Ea a lucrat ani de zile în oraşul acesta, şi o mulţime de copii cerşetori au auzit prin ea despre calea către cer. Băiatul acesta însă, se pare că a înţeles-o. El a pătruns la crucea Domnului Isus, prin uşa larg deschisă, ajun-gînd la inima lui Dumnezeu.
Un suflet salvat, în {ara celor fără adăpost!
Plecarea familiei Milton, se apropia. Ultima sîmbătă sosise, iar ei voiau s-o folosească pentru a face o excursie în munţi.
Autoturismul era gata, iar familia Milton împreună cu Jenny şi Rosemarie, care luaseră şi un coş mare cu merinde, s-au instalat înăuntru.
Trecură pe lîngă sătuleţe mici şi coaste de deal acoperite cu iarabă neagră, apoi urcară mai sus, tot mai sus! De acolo privirile lor cădeau în jos peste prăpăstii de o culoare verde închis, iar în depărtare se îngrămădeau vîrfurile munţilor cu zăpadă veşnică pe ei. După o vreme au intrat în umbra răcoroasă a unei păduri de pini. La poalele pădurii cu copaci uriaşi, înfloreau ciu-boţica cucului care forma covoare de flori galbene. Maşina se opri, şi mătuşa Rosemarie care de ani de zile n-a mai avut parte să trăiască o primăvară europeană, întinse mîna după graţioasele flori şi se desfată amin-tindu-şi de patria natală.
La această înălţime aerul era aromat şi curat, căci pădurea şi zăpada din apropiere, contribuiau la aceasta. Toţi deveniră tăcuţi şi respirau adînc. Jenny fugea cule-gînd de la un grup la altul de flori, pînă ce braţele ei se umplură de flori. Atunci se aşeză pe un butuc la soare, şi leagă florile în bucheţele. I se părea că niciodată n-ar mai fi fost într-o pădure, în care să găsească mai multe flori de ciuboţica cucului şi poiene de brînduşe violete .
în apropiere, ea auzea şopotul unui pîrîiaş; acuma Jenny ştia că zăpada topită se rostogolea la vale, că adăpa pămîntul, şi că se va pulsa în arabori. Ce frumoase erau florile din poala ei! Ele nu arătau aşa de viguroase şi vioaie ca florile de calcie! Acestea din urmă însă, n-au stat patru luni de zile sub greutatea zăpezii!
Cu trei zile în urmă, Jenny a experimentat ceva în legătură cu florile de calcie. Acum ar fi avut plăcerea să-i povestească despre acesta experienţă şi mătuşii Rosemarie.Trebuia să încerce chiar acum, căci cine ştie dacă acesta nu era şi ultima ocazie? Dar cum avea să înceapă şi de fapt ce avea să spună? Nici ea i nu-şi putea explica cum s-a întîmplat, însă ştia că s-a întîm-plat ceva cu adevărat; iar acum voia să afle cum va merge totul mai depărate. Numai singură mătuşa Rosemarie putea să-i dea lămurire. „O, Doamne!" - suspină ea - „Fă Tu Te rog, ca mătuşa Rosemarie să vină la mine, şi să înceapă vorba, ca să-i pot spune."
Şi Dumnezeu îi ascultă rugămintea. Cîteva minute mai tîrziu, Rosemarie se desprinse de restul grupului şi merse spre locul unde stătea Jenny, aşezîndu-se pe un butuc lîngă ea. Cu toate că prilejul de-a vorbi venise, ea totuşi nu găsea cuvintele potrivite. „O, de-ar face

mătuşa Rosemarie începutul."
Dar ea nu-1 făcu! Vorbea mai curînd despre pădurile din patria natală, care erau la sute de kilometri depăr-

tare de aici, şi pe care nu le văzuse de mulţi ani. Aceasta n-o interesa pe Jenny cîtuşi de puţin! Pentru ea, un singur lucru avea importanţă: marea şi minunata schimbare ce s-a petrecut cu ea săptămîna aceasta!
însă cu cît mai mult căuta după cuvinte, cu atît mai mult o cuprindea un sentiment de îndoială; „într-adevăr s-a întîmplat ceva în fiinţa ei, sau poate că a fost numai o închipuire? în cazul acesta, bucuria va trece şi lumina se stinge!" Dintr-odată, ochii ei se umplură de lacrimi, din cauza dorinţei, reţinută atîta vreme. Ocazia trecu, şi poate că niciodată nu se va mai întoarce. Dumnezeu n-a ascultat rugăciunea ei!
Aerul de munte, îi făcu lui Jenny poftă de mîncare; aceasta a mai înviorat-o şi i-a făcut puţin curaj. După ce luară masa, Jenny se duse cu tatăl ei într-o expediţie de descoperire, ceea ce-i produse mare plăcere. Totuşi în adîncul inimii, zăcea decepţia; se strecurase îndoiala, iar bucuria şi lumina dispăruseră.
în amurgul serii, plecară spre casă. Jenny se rezemă de tatăl ei, iar prin geamul deschis vîntul de seară se strecura înăuntru. Era o briză caldă, încărcată cu miros de arnică, care o făcea pe Jenny somnoroasă. Cu pleoapele pe jumătate închise, privea peisajul ce alerga prin faţa ei. Dintr-o dată, zări o pajişte umedă, pe care creşteau mii de narcise albe. Ea se trezi de-a binelea: nu era mîine Pastele?"
Lui Jenny îi plăcea foarate mult duminica Pastelor. în această zi, acasă în Anglia, întotdeauna erau puse pe

masă de micul dejun, narcise şi lalele-albe, iar ouă mari colorate erau puse în farfuria fiecăruia. Ea însăşi era îmbrăcată într-o rochiţă nouă, albă, cu fundiţă albă în păr, şi mergea împreună cu părinţii la biserică. Aceasta era pentru ea, ceva nemaipomenit de sărbătoresc. Pe cît putea Jenny să-şi mai amintească, parcul era întotdeauna plin de lumina soarelui şi de zambile, iar grădinile cu pomi fructiferi, erau în floare. De asemenea şi biserica era împodobită de Paşti, cu flori de lăcrămioare, narcise şi floarea paştilor.
Aici, nu va putea merge la biserică, pentru că nu exista nici una. Ce-ar fi însă, dacă mîine dimineaţă i-ar face o surpriză mătuşii Rosemarie, cu flori albe? Poate că atunci, ar putea ţine împreună un serviciu divin! Cu siguranţă, că mătuşa Rosemarie va începe să vorbească iar despre Domnul Isus, şi desigur că-i va fi mult mai uşor şi ei să vorbească despre ceea ce nu înţelegea. Puse mîna pe braţul tatălui său, şi spuse:
- Opreşte tata! Domnul Milion, frînă.
- Ce este? Ce s-a întîmplat? întrebă el bine dispus.
- Eu vreau să mă duc repede să aduc ceva. Sări din maşină şi fugi o bucată de drum înapoi, ca să n-o vadă mătuşa Rosemarie încotro merge, după care o luă de-a dreptul spre flori şi culese în grabă un braţ bun, le înfăşură în jerseul ei, şi gîfîind fugi din nou spre maşină şi se urcă.
- Ce ai tu acolo? întrebă tatăl. Iar Jenny răspunse:
- Este un secret!
Mama care o urmări cu privirea prin geamul din spate,

zîmbi şi tăcu. Abia cînd Jenny era culcată în patul ei şi învelită, iar narcisele erau în ulcior cu apă, mama înţelese despre ce-i vorba, căci Jenny îi explicase:
- Doar mîine este Pastele, şi acasă, totdeauna noi aveam flori albe. Am voie să mă scol mîine mai de dimineaţă, şi să-i fac o surpriză de Paşti cu narcisele mele, mătuşei Rosemarie?
- De ce nu? se învoi mama, în mod sigur că se va bucura! Ea tot mereu a fost aşa de bună cu tine! Poţi merge îndată ce eşti gata! Probabil că mătuşa Rosemarie te va invita să serveşti masa cu ea, aşa că noi nu te vom mai aştepta la micul dejun. Eu îţi pregătesc de pe acum, hainele tale de duminică.
Doamna Milton, aşeză pe un scaun rochia cea mai frumoasă şi şosete albe, şi îi dădu un sărut înainte de culcare. Jenny adormi mîngîiată. Totul trebuia să meargă bine! Cînd paznicul de pe moschee anunţă rugăciunea de dimineaţă, Jenny se trezi. Era încă devreme. Acasă în Anglia, desigur că începea să tragă clopotele ca să amintească oamenilor că Isus Hristos a înviat. Cîteva minute, Jenny savura aerul înmiresmat, ascul-tînd şoptitul rîului, şi privi cum lumina răsăritului de soare se muta pe partea cealaltă a pereţilor de stînci. Atunci, sări repede din pat, se spălă şi se îmbrăcă cu mare grijă - căci erau doar Pastele - şi porni la drum spre mătuşa Rosemarie.
în oraş, se părea că toată lumea încă dormea. Lîngă ruinele vechii cetăţi iedera adia în bătaia vîntului de dimineaţă, iar pe treptele bătătorite, vechi de 500 de ani, zăceau dormind cîţiva copii cerşetori.
Prin acest bastion al sărăciei, neştiinţei şi întunericu-

lui spiritual, fetiţă trecea îmbrăcată în albastru, curată, iubită şi iubitoare, cu braţele pline de flori albe; pentru că Hristos a înviat aducînd viată şi neputrezirea.
Ea bătu încet la uşă, iar mătuşa Rosemarie care lua micul dejun, scoase capul pe fereastră, mirată, să vadă cine ar fi putut s-o viziteze aşa de dimineaţă. Cînd văzu cine se află jos, coborî treptele în grabă şi deschise uşa. Jenny intră în casă, finind buchetul cu narcise în sus ...
- Flori albe de Paşte! spuse ea triumfătoare. Le-am cules fără ca tu să fi observat!
Urcară împreună treptele, mînă în mînă. Masa pentru micul dejun era acoperită cu o faţă de masă albă. O glastră cu ciuboţica cucului, stătea în mijloc. Marcisele le-a pus într-o vază cu apă, şi le-a aşezat în spatele glastrei. Erau frumoase!
- Aproape ca în biserică, în duminica Pastelor, nu-i aşa? zise Jenny privindu-le. îndată ce soarele apăru deasupra muntelui, îşi trimise razele calde în odaie. Jenny se simţea nemaipomenit de bine! Se aşeză la masă şi fără să fie rugată, începu să mănînce. Cînd s-a săturat, zise:
- în duminica Pastelor, acasă în Anglia, noi mergeam totdeauna la biserică. Ce păcat că aici nu este biserică! Nu-i aşa că, de altfel am fi putut merge împreună cu toţii?
- Da! consimţi mătuşa. Eu simt foarte mult lipsa serviciului divin. însă, vezi tu Jenny, într-un anumit sens, el nu este ceea ce li se pare multora. Faptul cel mai important, este ca noi să-L întîlnim pe Dumnezeu, şi aceasta o putem face oriunde. Eu îl întîlnesc în fiecare zi, aici în camera mea. Chiar înainte de-a veni tu, eu
191
am citit istoreia duminicii Pastelor, şi sînt foarte fericită.
- Vrei să mi-o citeşti şi mie? Te rog! spuse Jenny. în timp ce mătuşa Rosemarie citea despre acea femeie care, dis-de-dimineaţă venise în grădină şi plîngea, Jenny asculta cu atenţie; după care îşi imagina o grădină plină cu narcise ce erau aşa de albe, ca şi aripile îngerilor care păzeau mormîntul gol. Insa Isus o întîlni pe femeia aceea şi a chemat-o pe nume. în acel moment, cu siguranţă că soarele răsări în spatele mor-mîntului săpat în stîncă, şi toate petalele florilor şi picăturile de rouă le transformă într-un argint sclipitor, iar Măria cu faţa plină de lacrimi, privi şi strigă: „învăţăto-rule".El întîlni pe Măria în grădină, spuse mătuşa Rosemarie. Iar pe alţi cîfiva din ucenicii Lui, i-a întîmpinat într-o cămăruţă, pe alţi doi pe un drum, iar pe Petru la marginea mării. Iţi dai seama deci: ca să-L întîlneşti pe El, nu este nevoie neapărat ca să mergi într-o clădire anumită!
- Eu ştiu! spuse Jenny, privind-o cu bucurie pe mătuşa ei. Chiar asta voiam să-ţi povestesc şi eu acum. Nu de mult, mai precis în ziua în care tu ai plecat ca s-o aduci pe Kinza, L-am întîlnit şi eu, aşa cred. Era acolo, pe munte unde cresc frumoasele flori de calcie. Acolo L-am rugat să intre în inima mea şi să trăiască în mine, ca lumina în lanternă. După aceea eu am fost tare fericită, şi am crezut că El a venit cu adevărat. Ieri însă, n-am mai fost aşa de fericită; stăteam cu frica că totul ar fi fost numai o închipuire. Crezi tu mătuşă Rosemarie că El a venit cu adevărat în inima mea? Eu de fapt nu simt nimic deosebit!
192
Mătuşa Rosemarie, nu-i răspunse imediat. După cîteva momente, ea întrebă calmă:
- Jenny, cînd a fost convinsă Măria că L-a întîlnit pe Isus?
-Cînd El o strigă pe nume! răspunse ea. Pentru ea a fost uşor, pentru că îl putea auzi şi vedea.
- Da, eu ştiu! însă nici pentru noi nu este greu, numai dacă vrem să credem că Dumnezeu spune adevărul. Eu vreau să-ţi arăt un verset biblic, Jenny, iar după aceea îţi voi povesti ceva.
-Bine! se bucură Jenny, căci îi plăceau poveştile, din cale afară de mult. Se lipi strîns de mătuşa, şi se aplecară amîndouă deasupra Bibliei. Mătuşa Rosemarie a deschis Cartea la Isaia 43: 1, „Aşa vorbeşte Domnul: ...Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: eşti al Meu."
- Acest verset imi aminteşte de Kinza, în noaptea cînd am mers s-o căutăm! spuse mătuşa Rosemarie, aruncînd ochii plini de dragoste spre Kinza, care încă mai dormea. Fetiţa aceasta trăia împreună cu mine, mulţumită şi fericită. Apoi, a fost răpită de la mine. Eu o iubesc pe Kinza din tot sufletul, şi ştiam că ea trebuie să fie nefericită. De aceea am plecat după ea şi am găsit-o. Era flămîndă şi plină de teamă şi avea nevoie grabnică de mine. Ea nu ştia că eu eram în apropierea ei; însă, eu ştiam că ea trebuie să fie acolo, învelită în pătură. Ce-am făcut atunci?
- Ai strigat-o tare! spuse Jenny cu ochii sclipitori. Ea cunoştea bine povestea, şi nu obosea s-o audă iarăşi

şi iarăşi. Mătuşa Rosemarie zise:
-Exact, aşa este! Acum însă, noi vrem să spunem un

pic mai altfel. Noi am putea zice: eu am chemat-o pe ea pe nume. Eu am strigat: Kinza! Şi ce crezi că a făcut ea?
-Cît ai clipi din ochi, apăru de sub pătură! rîse Jenny bine-dispusă.
-Aşa este! Cît ai clipi din ochi. Ea fusese nefericită, şi avusese frică, însă ştia că la mine era în siguranţă. De aceea n-a stat mult pe gînduri. Cum şi de ce să vină, şi nu s-a întrebat cu adevărat dacă eram eu. După felul cum am chemat-o pe nume, a ştiut că eu eram. Aşa că mi-a venit drept în braţe şi îndată s-a simţit în siguranţă. Ea ştia că se putea încrede în 'ima' ei, aşa îmi spunea ea. Şi uite Jenny, aşa ţi s-a întîmplat şi ţie la munte. Tu n-ai ştiut multe despre Isus. Tu pur şi simplu, ai fost nefericită, şi ai fost sătulă de tine însuţi. Dar Isus, ştie totul despre tine şi voia să te facă fericită. De aceea te-a chemat pe nume, şi tu ai ştiut că El este. Tu ai venit la El şi te-ai simţit pe deplin fericită şi în siguranţă.
- Numai două zile am fost! completă Jenny.
- Da, tocmai! tot aşa i se întîmplă şi Kinzei. Abia o luasem în braţele mele, de cîteva minute, că tatăl ei se apropie de mine vorbind. Atunci, Kinza începu să tremure şi să ţipe. Eu o ţineam tot aşa de strîns, şi o iubeam tot aşa de mult ca şi înainte, însă ea mai auzea glasul bărbatului care o furase şi o bătuse. De aceea o apucă iar frica, şi începu să se întrebe, dacă într-adevăr totul este în ordine! îndată ce venim la Isus, Satana, stăpînul nostru de mai înainte, care nu poate suporta să ne vadă buni şi fericiţi, începe să vorbească tare în inimile noastre şi încearcă să ne convingă că totul n-a fost decît o închipuire. Atîta timp cît ascultăm de el, sîntem

fricoşi şi neliniştiţi. în faţa lui Isus, nu este vorba de simţămintele noastre, deoarece El nu se schimbă niciodată. El ne ţine tot aşa de strîns şi ne iubeşte tot aşa de mult, fie că noi ne îndoim sau nu de aceasta.
- înţeleg! spuse Jenny. Eu nu m-am gîndit la Satana.
- Nici nu trebuie să te gîndeşti prea mult la el, zise mătuşa Rosemarie. Cînd tu eşti una cu Isus, Satana nu poate face nimic, după cum nici tatăl vitreg al Kinzei n-a mai putut smulge fetiţa din mîna mea. El poate produce numai frică, dacă asculţi de el! Acum, gîndeşte-te ce s-a întîmplat după aceea: eu am păşit în faţa lui Si Mohamed, am scos banii din poşetă şi am plătit. Iar cînd Kinza va fi destul de mare ca să înţeleagă, îi voi spune: nu te teme Kinza, eu te-am izbăvit; asta înseamnă, te-am răscumpărat. Eu te-am chemat, iar tu ai venit. Acum nimeni nu te mai poate lua de la mine. Tu eşti fiica mea, şi-mi aparţii mie pentru totdeauna.
Noi toţi, aparţinem de drept lui Dumnezeu, pentru că El ne-a creat. Prin răul pe care l-am săvîrşit, ne-am îndepărtat de Stăpînul nostru legitim, iar Satana ar putea pretinde! „Voi, de acuma, îmi aparţineţi mie." Isus însă, ne-a iubit şi a dorit să fim din nou ai Lui. El a fost hotărît să plătească orice preţ ca să ne izbăvească, ca să ne răscumpere. Preţul pentru păcat, este moartea. Isus S-a învoit la această plată şi a plătit preţul. Noi am fost aşa de preţioşi în ochii Lui, încît El a murit pe cruce, şi cu aceasta totul este achitat. Acum cînd El ne cheamă şi noi venim la El, spune: „Nu te teme! Eu am plătit pentru tine! De acuma, tu nu mai aparţii altuia, ci eşti pentru totdeauna al Meu!" Problema cu plata, nu-i putem explica Kinzei, căci este

prea mică ca să înţeleagă. Dar eu i-am şoptit numai: „Nu-ţi fie teamă Kinza! Tu eşti acuma fiica mea." Atunci Kinza a procedat cuminte: ea m-a crezut şi nu s-a mai temut. Cu toate că omul acela rău încă mai vorbea, iar ea îl auzea, ea se lipi strîns de pieptul meu, şi adormi liniştită în braţele mele.
- Uite Jenny, ca nouă să nu ne fie frică, există un singur mijloc simplu: să crezi ce spune Isus. El a murit ca să plătească preţul pentru păcatele tale şi ale mele. în duminica Pastelor însă, El a înviat, ca să locuiască în fiecare inimă în parte, care aude chemarea Sa, şi-L urmează. Iar cînd Satana pretinde: „nu-i adevărat, tu-mi aparţii încă mie" - tu trebuie doar să răspunzi: „Isus spune că El m-a izbăvit, El m-a chemat pe nume, şi ei sînt pe veci a lui Isus; eu cred în El, şi nu-mi mai este frică."
- Jenny asculta pe mătuşa ei, adîncită în mediaţie. Soarele o încălzea pe păr şi ea era pe deplin fericită că a putut înţelege ceea ce s-a întîmplat. Isus a iubit-o şi a murit pentru ea! El a plătit preţul pentru ea, a

chemat-o pe nume şi a făcut-o proprietatea Lui. Ea nu avea de făcut altceva, decît să vină la El. Aici nu putea greşi drumul. De acum înainte, Măria va fi cea mai iubită persoană biblică, căci amîndouă aveau ceva în comun: amîndouă s-au sculat în duminica Pastelor, dis-de-dimi-neaţă. Isus le-a chemat pe nume, le-a îndepărtat frica şi le-a făcut fericite.
între timp, s-a sculat Kinza, şi îşi ceru micul dejun. Jenny îşi luă rămas bun, şi fugi acasă la părinţi, cu inima uşoară. Rosemarie rămase liniştită pe scaun, pri-vindu-şi fetiţa ciufulită care-şi bea laptele din cănită.
Rosemarie, îşi dădu seama în ultimele zile, că era periculos pentru Kinza să mai rămînă multă vreme cu ea. îndată ce tatăl ei vitreg ar fi avut nevoie de bani, el putea să-şi facă rost de martori după pofta lui, ca să-i folosească spre a o pretinde pe Kinza. Deci, ea trebuia să dispară pentru cîţiva ani, din raza lui de acţiune.
Pesemne că propunerea lui Jenny cu privire la cămi-nîul de orbi, era cel mai potrivit lucru pentru Kinza. Totuşi, un singur lucru dorea Rosemarie cu privire la Kinza, lucru care era de cea mai mare însemnătate. Ea dorea să fie educată de cineva, care s-o înveţe de mică să-L iubească pe Mîntuitorul. Acesta era motivul că a ezitat să accepte amabila ofertă a verişoarei ei. Astăzi, va ştii ce răspuns să-i dea. Ea o va ruga pe Jenny s-o instruiască, iar Rosemarie îl va ruga pe Dumnezeu, ca prin Duhul Sfînt, s-o înveţe pe Jenny.
După ce părinţii şi mătuşa lui Jenny s-au închis în cameră, - timp de o oră au tratat împreună -, Jenny află în sfîrşit, că Kinza, va călători odată cu ei. De bucurie şi emoţie, îşi ieşi din fire şi sărea zburdalnică în toate părţile. Perspectiva de-a avea grijă de Kinza în timpul călătoriei, uşura în mod considerabil durerea despărţirii. în afară de aceasta, nu va fi o despărţire pe timp nelimitat. Vara viitoare, mătuşa Rosemarie, va pleca în concediu acasă în Anglia, şi pentru o perioadă de timp, a promis că se va muta la nişte prieteni.

Cu o seară înainte de plecare, Jenny împreună cu măruşa ei şi Kinza au făcut o ultimă plimbare afară din oraş, la locul unde cresc florile de calcie. Acolo au stat liniştite una lîngă alta, privind soarele care era pe asfinţite. La un moment dat, Jenny întreabă:
- Mătuşico, îţi pare rău că pleacă Kinza?
- Desigur că-mi va lipsi foarte mult, însă eu sînt pe deplin liniştită, deorece ştiu că aşa este bine. Ceea ce mă interesează mai mult, este ca Kinza să înveţe să-1 cunoască şi să-L iubească pe Domnul Isus, acuma cînd este încă mică. Aşadar Jenny, pentru că tu îl cunoşti pe Domnul Isus, vei putea s-o înveţi şi pe Kinza. Eu gîn-desc că şi în căminul de orbi va putea auzi despre Mîn-tuitorul. însă o fetiţă aşa mică, are nevoie de cinvea care să vorbească personal cu ea şi s-o ajute.
Jenny arăta foarte serioasă, în timp ce obiecta:
- Dar eu însumi cunosc atît des puţin! Cine să mă înveţe pe mine atunci? La şcoală nu se vorbeţe despre Isus, aşa cum faci tu, ci învăţăm numai numele persoanelor biblice să le ştim pe dinfară. Poate că aş putea merge la Şcoala Duminicală, însă chiar atunci, noi mer-gen cu maşina la plimbare.
- Aceasta, este într-adevăr o problemă! recunoscu mătuşa Rosemarie, însă, totuşi va fi bine că tu ai Biblia ta, iar în inima îl ai pe Duhul Sfînt, care-ţi explică cuvîntul lui Dumnezeu. Cu multă vreme în urmă, a fost un rege care se numea David. El dorea mult ca să înţeleagă Biblia. Atunci s-a rugat aşa: „... Deschide-mi ochii ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale". Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui, şi de fiecare dată cînd citea Cuvîntul, el vedea drumul către cer, arătat în Car-

te. Atunci a spus: „Cuvîntul Tău e o candelă pentru picioarele mele şi o lumină pe cărarea mea".
Dacă tu vei citi Biblia în fiecare zi, şi-L vei ruga pe Isus ca prin Duhul Sfînt să-ţi dăruiască înţelepciunea potrivită, atunci vei afla că El te va învăţa şi explica multe lucruri grele, si de neînţeles acum.
- Dar exista aşa de multe cuvinte lungi în Biblie! obiectă Jenny.
-Da, există! Dar nu şi în Evanghelii! o mîngîie mătuşa, începe cu ele. Tatăl sau mama ta, în mod sigur îţi vor lămuri cu plăcere cuvintele mai grele, dacă tu îi vei ruga pentru aceasta. Pe ei, totdeauna îi interesează, ceea ce te interesează şi pe tine. Le-ai povestit şi lor prin ce-ai trecut, ce ţi s-a întîmplat, şi ce ai simţit şi de ce vrei să citeşti Biblia?
- Nu! răspunse, Jenny, încreţindu-şi fruntea! Aş fi dorit s-o fac cu bucurie, dar cumva n-am găsit cuvinte

potrivite.
- Ar fi frumos dacă ai putea să le explici! Dar mai important ar fi, dacă tu le arăţi prin fapte. Dacă într-adevăr tu L-ai aşezat pe Domnul Isus în centrul vieţii tale, dacă în fiecare zi asculţi de glasul Lui pe care-L poţi auzi în Biblie, atunci foarte curînd El va face din tine un copil cu totul altfel. în loc de egoismul tău, va intra dragostea Lui; în loc ce caracterul tău capricios, răbdarea Lui; în loc de comoditatea ta, serviabilitatea Lui. îndată ce aceste transformări au loc, părinţii tăi vor observa schimbarea, fără ca tu să spui vreun cuvînt. Cu toate acestea, eu voi încerca să le spun cîte ceva. Nu găseşti cu cale că ar fi frumos să împărtăşim cu ei această experienţă?
199
Jenny fu de acord, şi zise:
- în mod sigur se vor bucura dacă eu voi fi într-adevăr o fată bună şi cuminte, fără să mă mai înfurii aşa de uşor. Atunci vor dori şi ei să afle cum se poate face aşa ceva! Eu cred că este bine, ca mai întîi să le arăt cu fapta. Atunci mă vor crede şi cînd le voi spune cu gura. Să mergem acasă, căci eu vreau să le ajut le împachetat.
Cu astfel de dorinţi se grăbiră spre casă. Kinza a trebuit să fie dusă în braţe. Era aşa de somnoroasă, că pînă au ajuns acasă, dormea de-a binelea, încît nici nu s-a trezit cînd au dezubrăcat-o. Pentru ea, despărţirea nu era ceva dureros. Ea ştia că va face o călătorie lungă cu maşina, împreună cu Jenny, însă, pentru ea, aceasta nu însemna decît bucurie. Lîngă pătuţul ei, Rosemarie aranjase hăinuţe curate pentru călătorie, şi o legăturică mică cu lucrurile ei personale.
A doua zi dimineaţa devreme, mica grupă se adunase la intrarea în hotel, pentru ca să-şi ia rămas bun. Dintr-o oarecare ascunzătoare tainică, apăru şi Hamid ca s-o vadă pe sora lui la, plecare. Doamna şi domnul Milton dădură ultimile dispoziţii, iar mătuşa Rosemarie se uita la cei trei copii pe care îi iubea din toată inima; graţioasa Jenny, zdrenţărosul Hamid şi Kinza cea oarbă. Oare ce le va aduce viitorul?
Laudă Domnului! Există un Păstor care se îngrijeşte de micii singurateci, şi o Lumină care călăuzeşte paşii nesiguri ai celor neştiutori. Slavă Domnului, că în curînd va veni o zi, cînd toţi copiii din toate popoarele, rasele şi limbile pămîntului, vor sta la tronul lui Dumnezeu, în ziua ceea, vor fi iarăşi uniţi cu toţii: Jenny cea eliberată de sine însăşi, şi Kinza, - care în sfîrşit -, va
200
putea vedea lumina. Atunci, cu toţii laolaltă, se vor putea bucura şi veseli.
Cîteva minute mai tîrziu, despărţirea trecuse, iar maşina se îndrepta spre valea înverzită. Ochii lui Jenny erau plini de lacrimi. Kinza emoţionată de călătorie, lovea cu mînuţele în geamul automobilului; căci încă nu ştia că iubita ei „ima" nu era cu ea în maşină. Iar dacă mai tîrziu şi-ar fi dat seama, o bucăţică de ciocolată ar fi mîngîiat-o şi probabil că dezamăgirea i-ar fi trecut repede.
Automobilul dispăru după colţ, iar Rosemarie simţi ca o mîngîiere că, măcar unul din „copiii ei" a rămas în apropiere ei. Hamid îşi şterse nasul, şi-şi vîrî pumnii murdari în ochi. Acuma, surioara lui pentru care el a făcut totul, a fost luată de maşină, chiar din faţa lui.
Marea sarcină a vieţii sale tinere, a fost dusă la îndeplinire cu succes. Kinza însă, n-o să mai aibă niciodată nevoie de el! Va avea parte de haine frumoase, şi călătorii cu maşina. Aceasta era soarta ei! Foame, zdrenţe, şi lipsit de patrie, era soarta lui Hamid.
Starea deprimantă, trecu repede. Gîndul la o cafea fierbinte şi pîine cu unt, făcea ca toată lumea să pară în roz. Hamid sărea într-un picior lîngă soră, şi-şi freca mîinile de bucurie. Astăzi n-avea de lucru, pentru că stăpînul lui era plecat pentru o zi. Aşa că avea mult timp pentru el însuşi. în afară de această invitaţie, nu mai avea nici o perspectivă pentru altă masă.
După micul dejun, întotdeauna urma ceva de citit. Sora se mira de progresul rapid al băiatului. Pînă acum, ea a dat cursuri la tot felul de copii: atît la fiice bine păzite din familii bune, cît şi la copiii degenaraţi de pe
201
stradă. Tot mereu însă rămînea uimită cît de repede învăţau aceştia din urmă. Capacitatea intelectuală şi memoria lor, se vede că erau mai agere din pricina luptei lor cu viaţa; pe care o începeau aşa de timpuriu, obişnuindu-se să reţină ceea ce era de trebuinţă. Aşa că, Hamid numai după o săptămînă cunoştea la perfecţie întregul alfabet, iar exerciţiile de repetare le cunoştea pe de rost. Nici o minune deci, că era aşa de mîn-dru!

- Acuma ştiu totul! spuse el radiind de bucurie, după ce cu greu a reuşit să descifreze cîteva cuvinte de cîte trei litere.
- Ah, nu Hamid! Tu abia acum începi! Acum trebuie să exersezi şi iar să exersezi, ca din aceste litere să formezi cuvinte; în continuare tu trebuie să vii la mine în fiecare zi, pînă la timpul secerişului, dacă vrei să înveţi să citeşti Cuvîntul lui Dumnezeu!
El dădu încrezător din cap, şi repetă:
- Pînă la timpul secerişului... altunci voi merge acasă şi-i voi citi mamei Cuvîntul lui Dumnezeu. Atunci va cunoaşte şi ea calea către cer. Iar cînd tatăl meu o bate şi nu-i dă destulă mîncare, Domnul Isus îi va da mulţumire şi bucurie în suflet.
- Crezi că tatăl tău îţi va permite să-i citeşti mamei tale din Cuvînt?
- O, nu! El spune că afară de coran, toate cărţile sînt rele. Dar eu îi voi citi în şopron, în timp ce mama macină grîul. îi voi citi şi sorei mele Rahma, cînd mergem pe deal cu caprele la păscut. Tatăl meu nu va afla!
- Insă mai tîrziu, Hamid, mai tîrziu tot trebuie să afle, dacă tu vrei să-L urmezi sincer pe Domnul Isus.
202
Odată tot va trebui să-i spui, şi atunci desigur că te va bate. însă Domnul Isus a suferit mult mai mult pentru tine, pentru că te-a iubit. Dacă şi tu îl iubeşti, trebuie să fii gata să suferi şi tu pentru El.
Hamid privi spre sora îngîndurat şi cu o nelinişte evidentă, apoi răspunse:
- îl iubesc foarte mult!
Spunînd aceasta, se ridică în picioare şi-şi luă rămas bun de la distinsa lui prietenă.
Răspunsul lui o mulţumi pe deplin! El nici nu s-a lăudat, nici n-a depus o mărturie măreaţă, ci s-a bizuit doar pe puterea dragostei Celui ce-L iubea. „Eu îl iubesc", a spus băiatul singuratic, referitor la viitorul său nesigur, plin de pericole. Rosemarie însă, ştia că apele mari nu puteau să stingă dragostea, nici torentele de apă nu puteau s-o înece!
Sfîrşitul a venit mai repede decît se aşteptase sora, şi anume la timpul marelui pelerinaj, cînd grîul pe ogoare era la înălţimea pieptului, iar căldura dogoritoare chinuia atît pe oameni cît şi pe animale. Cine era în stare să călătorească, acela pleca la mormîntul unui mahomedan sfînt care se afla la vreo 30 km. depărtare spre sud-vest, pe vîrful unui munte înalt. Grupuri de oameni curgeau de prin localităţile de prin prejur; cei bogaţi călare pe cai, cei săraci, pe jos. Unii veneau de la o depărtare de cîteva zile de călătorie, înveşmîntaţi în haine de mătase colorată, şi cu turbane de culoare portocalie pe
203
cap. Cu toţii se opreau în oraş, ca să se alimenteze cu merinde, înainte de a-şi continua călătoria. Piaţa era ca un adevărat loc de tabără, căci mulţimea de pelerini, se culcau peste noapte pe pavaj. Toţi se bucurau de viaţă, căci organizatorii s-au îngrijit din belşug pentru distracţie.
Mai întîi era dansatorul mormîntului, al cărui corp se părea că se mişcă, numai de la talie în jos. Cîntăreţii din fluier care se tînguiau cît se poate de bine, dar cel mai frumos dintre toate, erau - cel puţin aşa găseau copiii -maimuţele care se căţărau pe un baston, şi odată ajunse în vîrf, făceau plecăciune.
Erau atîtea de văzut, că, într-o seară ca asta, numai cinci băieţi şi-au făcut apariţia la sora. Ei au ajuns înfierbîntaţi şi arşi de soare, căci au stat toată ziua în afara oraşului, la marginea şoselei, ca să privească puhoiul de pelerini, şi să cerşească de la cei bogaţi.
Fiecare dintre ei, culeseseră flori de cîmp, precum flori de mac, albăstrele, etc, pe care le puseră pe masă. Cel mai mic dintre lei, care rămăsese în urmă, a fugit ca să-i ajungă presărînd strada cu flori de mac.
Era un „pitic" hazliu, căruia îi lipseau dinţii din faţă, şi cămaşa de pe el. Era îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni foarte largi, şi încins cu o sfoară peste mijloc.
Cînd Rosemarie examina mica grupă veselă, îşi dădu seama că astăzi, parcă erau altfel ca de obicei. Toţi erau foarte emoţionaţi, şi aveau în mînă cîte un toiag de pelerin şi cîte un coş. La picioare, şi-au legat curele groase din piele.
- Noi mergem la mormîntul sfîntului! - explicară ei. Toată noaptea vom merge alături de pelerini, din cauza
204
arşiţei; iar mîine în zorii zilei vom ajunge acolo. Vom rămîne la mormînt cinci zile, şi vom vedea o

mulţime de lume. Vom auzi muzicanţi şi vom vedea maimuţele. Uite, noi am economisit destulă pîine pentru drum, şi sîntem gata să pornim odată cu asfinţitul soarelui. Mai avem însă timp pentru o povestire, şi pentru cină.
Fiecare îşi desfăcu coşul cu mîndrie, şi arătară o colecţie de coji de pîine veche şi o sticlă cu apă. Numai coşul lui Hamid mai conţinea ceva în plus. El purta preţiosul Nou Testament, pe care 1-a cîştigat abia săptă-mîna trecută, după ce reuşise să răzbată primul capitol al Evangheliei după Ioan. Părea puţin trist, iar sora îl privi cu îngrijorare. Băieţii puteau socoti toată chestiunea, ca un fel de excursie. Aceasta însă, nu schimbă cu nimic faptul că un copil creştin, merge la mormîntul unui păgîn. De aceea sora îl întrebă cercetător:
- Hamid, cît timp vrei tu să rămîi acolo?
- Eu nu mămîn! răspunse Hamid liniştit. Eu merg spre casă! La noapte, pot călători cu pelerinii, iar mîine să mă odihnesc. Noaptea următoare, mulţi vor pleca mai departe la un alt mormînt, în apropierea satului meu, aşa încît eu mă pot alătura lor. Acum eu pot să citesc, iar recita în curînd este coaptă pentru seceriş. Dacă mai aştept, trebuie să parcurg distanţa lungă pe şosea, căci drumul peste munţi nu l-aş putea nimeri singur. Este mai bine ca să plec acuma.
- Da, desigur este mai bine aşa! confirmă Rosemarie. Apoi, băieţii se aşezară jos pe duşumea în jurul ei, iar ea le povesti despre pelerinii din timpurile de demult, care au vizitat plîngînd un mormînt, însă l-au găsit gol. Ea a relatat că într-o după amiază, doi dintre ei au făcut

o plimbare lungă, în timp ce Domnul Isus înviat, li s-a alăturat pe drum şi a călătorit cu ei şi cum a intrat în casa lor.
Hamid care era lîngă sora, nu-şi mai lua nici o clipă
ochii de la ea.
După aceea, Rosemarie a adus masa simplă de seară, iar băieţii au apucat-o cu mîinile goale, şi au mîncat cu poftă, afară de feliile de pîine, pe care le-au pus în coşurile lor. Apoi s-au ridicat nerăbdători să se vadă plecaţi. Rosemarie i-a condus pînă la uşă. Pe stradă încă nu se lăsase întunericul, iar băieţii păreau că pleacă într-o călătorie de plăcere. Feţe murdare, însă voioase, radiau la despărţire. Rosemarie îi privi şi i se strînse inima de durere, cînd se gîndi la noaptea lungă fără somn, ce le stătea înainte, ca şi la răcoarea dimineţii şi cojile uscate de pîine. Ea se întoarse repede în casă, aduse un castron cu cireşe proaspete şi le împărţi la fiecare cîte o mînă. Ei rîdeau şi strigau de bucurie, însă Rosemarie a dorit să încerce să le dea o explicaţie pentru ultima
dată.
- Voi căutaţi mormîntul unui mort! zise ea. Şi noi ne gîndim cu plăcere la cei morţi, dacă aceştia au fost buni şi nobili. Un mort însă, nu poate ajuta pe nimeni. Domnul Isus a înviat din morţi! El trăieşte acum şi vă iubeşte, însoţindu-vă pe drum. Patru dintre băieţi dădură din cap îndatoraţi. Ceva îi zorea pe copii să plece! Hamid însă, se apropie de sora, cu toate că era mai palid ca de obicei, el privi spre ea cu o mimică veselă.
- Da, repetă el, Isus Hristos trăieşte! El trăieşte în inimile noastre şi ne va însoţi tot drumul!
Ceilalţi copii cu toiegele în mînă, coborau pe stradă

la vale, lovind în stînga şi dreapta. Cel mai mic deja scuipa sîmburii de cireşe. Atunci sora, îşi puse mîinile peste Hamid binecuvîntîndu-1, şi-1 trimise în lume, ca pe un sol singuratic al lui Isus Hristos. în timp ce-şi urma tovarăşii, Hamid privi înapoi de mai multe ori, zîmbind cu lacrimi în ochi. El avea de mers mult mai departe decît ceilalţi! însă, printre cojile de pîine, sticla cu apă şi cireşe, el purta cu sine Toiagul Vieţii şi Pîinea din cer. Picioarele lui noaptea, nu se vor poticni pe drumurile zgrunţuroase de munte, şi nici nu se vor rătăci departe de calea cea bună! Doar Isus a spus: „ Eu sînt lumina lumii. Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieţii."
La colţul străzii, toţi cinci s-au uitat înapoi, şi au făcut semn cu mîna.
Pe cerul încă luminos al serii, se profilau siluetele băieţilor, pînă ce fură învăluite în umbră.